

decolonisation

ANTHOLOGY OF THE
15TH PRAGUE MICROFESTIVAL
2023

Participants Andy Allen, Ansgar Allen, Anabatic Winds, Louis Armand, Rui Baiao, Jo Blin, Dustin Breitling, Pam Brown, Oleksandra Bilych Robert Carrithers, David's Sister, Paulo da Costa Domingos, Irmgard Emmelhainz, Pablo Gardú, Ondřej Hrabal, Trevor Joyce, Radoslaw Jurczak, Filip Klega, Michaela Králiková, Milan Kroulík, Mariana Machova, Roksan Mandel, Svitlana Matviyenko, Interior Ministry, Mother Criminal, Ladislav Nagy, Object:Paradise, Petr Onufer, Sandra Paśawska, Martin Pokorný, Jared Marcel Pollen, Mojmír Pukl, Oleksiy Radinsky, David Roden, Michael Rowland, Tobias Ryan, Sadofsky & Trantina, Helena Sequens, Gary Shipley, Vik Shirley, Kenji Sinatori, Yanina Spizziri, Dan Trantina, D. Harlan Wilson, Lyuba Yakimchuk.

Organisers Sandra Paśawska, Tyko Say, Jo Blin, Michael Rowland, Louis Armand, Vít Bohal, Michaela Černá, Aljaž Koprivnikar, Darya Kulbashna, Valeriya Sabitova, David Vichnar, Andrew Wilson, Elijah Young.

Partners Charles University Student Council, Czech Ministry of Culture, Hybernská 4, Object:Paradise, Versopolis

Tato kniha má pouze informativní a propagační povahu. Není určena k prodeji či komerčnímu užití.

© Prague Microfestival, 2023

Držiteli autorských práv u jednotlivých textů jsou jejich autoři a překladatelé.

Design a sazba © Interior Ministry

Přebal © Tyko Say, "This Happened Yet Continues to Happen" (2022)

Fotografie © © Louis Armand

This book is for promotional use only. Strictly not for sale or commercial use.

© Prague Microfestival, 2023

Copyright of individual texts remains with contributors & translators.

Design & typesetting © Interior Ministry

Cover © Tyko Say, "This Happened Yet Continues to Happen" (2022)

Photography © Louis Armand

ISBN 978-1-326-95230-3

www.praguemicrofestival.com

Tyko Say, "This Happened Yet Continues to Happen" (2022)

PRAGUE
MICRO
FESTIVAL

CONTRIBUTORS

Ansgar Allen is editor-in-chief at Erratum Press & author of books including *A Short History of Cynicism* (MIT Press) & the novels, *Black Vellum* (Schism2), *Plague Theatre* (Equus Press) *The Wake & the Manuscript* (Anti-Oedipus Press), *Wretch* (Schism Neuronics), & *The Sick List* (Boiler House Press). He is based in Sheffield, UK. **Ansgar Allen** je šéfredaktorem nakladatelství Erratum Press a autorem knih jako *Stručné dějiny cynismu* (MIT Press) a románů *Černé velum* (Schism2), *Morové divadlo* (Equus Press) *Plačky a rukopis* (Anti-Oedipus Press), *Bídník* (Schism Neuronics) a *Seznam nemocných* (Boiler House Press). Žije v britském Sheffieldu.

Rui Baião hails from Lisbon, Portugal, where he resides. He has practiced Medicine until 2020. He has authored &/or edited over twenty collections of poetry. **Rui Baião** pochází z portugalského Lisabonu, kde žije dosud. Do roku 2020 vykonával lékařskou praxi. Je autorem a redaktorem více než dvaceti básnických sbírek.

Pam Brown has been writing, collaborating, editing & publishing in diverse modes for five decades. Her recent publications are *Stasis Shuffle* (Hunter Publishers, 2021) & *A Love Supreme* (now orries press, 2022). Pam lives in Australia on reclaimed swampland in south Sydney on Gadigal country. **Pam Brown** píše, spolupracuje, edituje a publikuje různými způsoby již pět desetiletí. Mezi její poslední publikace patří *Stasis Shuffle* (Hunter Publishers, 2021) a *A Love Supreme* (now orries press, 2022). Pam žije v Austrálii na rekultivované bažinaté půdě v jižním Sydney v zemi Gadigalů.

Paulo da Costa Domingos is a Lisbon-based self-taught writer, publisher, & book antiquarian. He has published over fifty volumes, including his poetic anthology *Urbe Sub Rosa – Carmes 1972-2021* (Barco Bêbado, Lisbon, 2022). His prose was published as *Narrativa* ([Narrative] Alambique, Lisbon, 2016) & *A Morte dos Outros – Pastiches & Visões* ([The Death of Others – Pastiches & Visions] Alambique, Lisbon, 2023). **Paulo da Costa Domingos** je lisabonský spisovatel samouk, nakladatel a antikvář. Za život vydal přes padesát svazků, mezi nimiž je i jeho básnická antologie *Urbe sub Rosa – Carmes 1972-2021* (Barco Bêbado, Lisabon, 2022). Jeho prózy vyšly pod názvem *Narrativa* ([Vyprávění] Alambique, Lisabon, 2016) a *A Morte dos Outros – Pastiches & Visões* ([Smrt druhých – Pastíše a vize] Alambique, Lisabon, 2023).

Ondřej Hrabal is a Czech poet – the winner of the 2018 national poetry slam championship, author of three collections of poetry, & one children's book. He is the frontman & lyricist of Bartleby (alternative rap). He organizes cultural events & literary festivals & acts as the CEO of Nugis Finem Publishing. **Ondřej Hrabal** je český básník – vítěz mistrovství repuliky ve slamu za rok 2018, autor tří básnických sbírek a jedné knihy pro děti. Je frontmanem a textařem skupiny Bartleby (alternativní rap). Organizuje kulturní akce a literární festivaly. Je šéfredaktorem nakladatelství Nugis Finem.

Trevor Joyce is an Irish poet, currently living in Cork. His latest book is *Conspiracy* (Veer2, England; 2023). **Trevor Joyce** je irský básník, který v současnosti žije v Corku. Jeho poslední knihou je *Conspiracy* (Veer2, Anglie; 2023).

Radosław Jurczak is a poet, philosopher & mathematician based in Warsaw, Poland. For his two books of poetry – *Pamięć zewnętrzna* [External Memory, 2016] & *Zakłady holenderskie* [Dutch Books, 2020] – he has received the Warsaw Literary Award, the Silesius Poetry Award, Bierezin Award & the Iłakowiczówna Award. **Radosław Jurczak** je básník, filozof a matematik žijící ve Varšavě. Je autorem dvou básnických sbírek – *Pamięć outerna* [Vnější paměť, 2016] a *Zakłady holenderskie* [Holandské knihy, 2020] – za které získal mimo jiné Varšavskou literární cenu Silesius Poetry Award, Bierezinovu cenu a cenu Iłakowiczównu.

Filip Klega is a member of underground artistic group Vítrholc where he recites poetry & plays bass guitar. He is co-organisator of author's reading series called Omlatina. His poems were published in the *Pandezie* anthology & in international anthology *Lines from Visegrad*. His debut *Andrstán* (edition Mlat, Větrné mlýny, Brno, 2022) was awarded the Jiří Orten Prize in 2023. **Filip Klega** je členem undergroundového uskupení Vítrholc, kde recituje a hraje na baskytaru. Spolupřádá autorská čtení Omlatina. Knižně publikoval v básnické antologii *Pandezie* (2021) a v mezinárodní básnické antologii *Lines from Visegrad* (2022). Debutoval básnickou knihou *Andrstán* (edice Mlat, Větrné mlýny, 2022), za kterou v roce 2023 obdržel Cenu Jiřího Ortenu.

Jared Marcel Pollen is the author of *The Unified Field of Loneliness: Stories* (2019) & the novel *Venus&Document* (2022). His work has appeared or is forthcoming in, *The New Republic*, *The Nation*, *Gawker*, *Liberties*, *The Los Angeles Review of Books*, *Jacobin*, *The Yale Review* & *Astra*. He currently lives in Prague. **Jared Marcel Pollen** je autorem knihy *Jednotné pole osamělosti: Povídky* (2019) a románu *Venuše&Dokument* (2022). Jeho práce vyšly nebo budou publikovány v *The New Republic*, *The Nation*, *Gawker*, *Liberties*, *The Los Angeles Review of Books*, *Jacobin*, *The Yale Review* a *Astra*. V současné době žije v Praze.

David Roden is a philosopher & writer interested in dubious alternatives to our existence. His monograph *Posthuman Life: Philosophy at the Edge of the Human* (Routledge) was published in 2014. His novella *Snuff Memories* was published in 2021 by Schism[2] Press. His short fiction/theory-fiction collection, *Xenoerotics*, was published in September 2023, also with Schism[2]. **David Roden** je filozof a spisovatel, který se zajímá o pochybné alternativy naší existence. Jeho monografie *Posthumanistický život: Filosofie na hraně lidského* (Routledge) vyšla v roce 2014. Jeho novela *Snuff Memories* vyšla v roce 2021 v nakladatelství Schism[2] Press. V září 2023 vyšla jeho sbírka krátkých fikcí/teorií *Xenoerotics*, a to rovněž v nakladatelství Schism[2].

Tobias Ryan is originally from Wales but lives in France, where he works as a translator & English teacher. He is Co-Editor in Chief on *Minor Literature[s]*, & his writing & translations have appeared in publications such as *Firmament*, *Berfois* & *Open Pen*. **Tobias Ryan** pochází z Walesu, žije ve Francii, kde pracuje jako překladatel a učitel angličtiny. Je šéfredaktorem časopisu *Minor Literature[s]* a jeho texty a překlady vyšly v publikacích jako *Firmament*, *Berfois* a *Open Pen*.

Gary J. Shipley is the author of numerous books, including *The House Inside the House of Gregor Schneider* (Cloak), *So Beautiful & Elastic* (Apocalypse Party), *Bright Stupid Confetti* (11:11 Press), *30 Fake Beheadings* (Spork), & *Warewolff!* (Hexus). He has been published in many literary magazines, anthologies & academic journals. **Gary J. Shipley** je autorem řady knih, jako např. *Dům uvnitř domu Gregora Schneidera* (Cloak), *Tak krásná a pružná* (Apokalypsa Party), *Barevné hloupé konfety* (11:11 Press), *30 falešných stětí* (Spork) a *Warewolff!* (Hexus). Publikoval v mnoha literárních časopisech, antologiích a vědeckých časopisech.

Vik Shirley is a poet, writer, editor, academic & critic from Bristol, England, now living in Edinburgh, Scotland. Her collection, *The Continued Closure of the Blue Door* (HVTN), her pamphlets, *Corpses* (Sublunary Editions), *Grotesquerie for the Apocalypse* (Beir Bua) & *Poets* (The Red Ceilings Press), & her book of photo-poetry *Disrupted Blue & other poems on Polaroid* (Hesterglock) were all published 2020-2022. A regular performer at the European Poetry Festival, Vik is Associate Editor of Sublunary Editions. **Vik Shirley** je básnička, spisovatelka, redaktorka, akademička a kritička z anglického Bristolu, nyní žijící ve skotském Edinburghu. Její sbírka *Pokračování v zavírání modrých dveří* (HVTN), její pamflety *Corpses* (Sublunary Editions), *Grotesquerie for the Apocalypse* (Beir Bua) a *Poets* (The Red Ceilings Press) a kniha fotopoezie *Disrupted Blue & other poems on Polaroid* (Hesterglock) vyšly v

letech 2020-2022. Pravidelně vystupuje na Evropském festivalu poezie a je zástupkyní šéfredaktora nakladatelství Sublunary Editions.

Kenji Siratori is a Japanese glitch writer & a prominent figure in cybercult literature. His style combines elements of cyberpunk & experimental literature, heavily influenced by network society & digital technology. Siratori began his writing career on the Internet & his works have been published on various online platforms & websites. **Kenji Siratori** je japonský glitchový spisovatel a význačná osobnost kyberkultovní literatury. Jeho styl spojuje prvky kyberpunku a experimentální literatury, silně ovlivněné sítovou společností a digitální technologií. Siratori začal svou spisovatelskou činnost na internetu a jeho díla byla publikována na různých online platformách a webových stránkách.

Yanina Spizzirri is an artist & writer based in Los Angeles. Her photographic practice documents her daily passage through the city. Lately, she's been freelancing as a graphic designer & focusing on book design. As a multidisciplinary artist, she continues to venture into new creative terrain. She is also an editor for *Minor Literature[s]*. **Yanina Spizzirri** je umělkyně a spisovatelka žijící v Los Angeles. Její fotografická praxe dokumentuje každodenní procházení městem. V poslední době pracuje na volné noze jako grafická designérka a zaměřuje se na knižní design. Jako multidisciplinární umělkyně se stále vydává na nový tvůrčí terén. Je také redaktorkou časopisu *Minor Literature[s]*.

D. Harlan Wilson is an American novelist, scholar, playwright, editor, & college professor, with over 30 book-length works of fiction & nonfiction to his name. Hundreds of his stories, essays, & reviews have appeared in magazines, journals, & anthologies across the world in multiple languages. Wilson serves as reviews editor for the academic journal *Extrapolation*, & he is editor-in-chief of the avant-garde publisher *Anti-Oedipus Press*. **D. Harlan Wilson** je americký spisovatel, vědec, dramatik, editor a vysokoškolský profesor, který má na svém kontě přes 30 beletristických a literárních děl. Stovky jeho povídek, esejů a recenzí vyšly v časopisech a antologiích po celém světě v mnoha jazycích. Wilson působí jako redaktor v akademickém časopise *Extrapolation* a je šéfredaktorem avantgardního nakladatelství *Anti-Oedipus Press*.

Lyuba Yakimchuk is the author of several full-length poetry collections, including *Apricots of Donbas*, which sheds light on people's experiences in war-torn regions. She has earned several prestigious awards, including the International Slavic Poetic Award. The book was listed in *Forbes* magazine, Ukraine's Top 10 books about the war, & published in Ukrainian, English, French, Swedish, Polish, & Estonian. In addition, she was named among the one hundred most influential people in the arts in Ukraine by *Kyiv's New Time* magazine (2015). **Ljuba Jakimčuk** je autorkou několika celoknižních básnických sbírek, včetně sbírky *Donbaské meruňky*, která osvětluje zkušenosti lidí ve válkou zničených oblastech. Získala několik prestižních ocenění, včetně Mezinárodní slovanské básnické ceny. Knihu zařadil na seznam deseti nejlepších knih o válce na Ukrajině časopis *Forbes* a vyšla v ukrajinštině, angličtině, francouzštině, švédštině, polštině a estonštině. Kromě toho ji kyjevský časopis *New Time* (2015) zařadil mezi sto nejvlivnějších lidí v oblasti umění na Ukrajině.

ANSGAR ALLEN
Plague Theatre

The sun & moon were in alignment, the latrines had been emptied, & the air was bad—
Too much.

I should claw back a little & state, more simply, that when I read those words over during the first phase of study, the sea looked like liquid glass.

I set myself in the shallow half of the pit, & spent time warming up my vocal folds, or chords, like the whites of an eye in texture & form. They dry easily when tense & in a state of vibration—

—is how the manuscript began.

This book is largely unreadable to me now.

I have left it too long & forgotten most of what I wrote & thought.

An intellectual project of this scale & depth once put aside loses its vigour & dies in the mind of its author. I look at the book & wonder how it once preoccupied me so badly, & how something that rose to the level of an obsession could now mean so little—

Intellectual oppositions, I have come to think, often tend to function as excuses not to question the material. Well, no, that is not quite right.

The intellect sets itself up as some great enquiring machine but what it does is deaden the effects of what it encounters. No, again, that is not quite right.

The intellect *kills itself in advance*. Much better.

Everyone dies fast when viewed like that. They are born, grow up, & die in the time it takes for attention to stray from one half-century to the next. Eighteenth...nineteenth, & scores have lived, exploited one another, & died.

The magistrate arrived in a manner that set the tone of his exorcism. His people carried him through the town gates inside the belly of a fish. The structure on which it lay was set down. Rumours of the fish spread throughout the streets, the streets filled with people, & the people crushed their way to the square. When the whole town was assembled, so far as it could, within sight or earshot, his first man climbed to the top of the creature, now baked by the sun, & held his hand out, raised, to signal our silence.

The sound of cutting was heard by those nearest including myself & we looked to the belly of the thing. A knife punctured the side & worked its way up & across & down until a doorway fell, wet from the interior, & from which the Whitby magistrate emerged as if freshly born, yet old already, his face cut by the sea & the elements & the cruelty of life, with lines that declared the latitudes he crossed & the seas he beat into submission. The ocean never consumed him whole as it consumed so many like him, though it marked him with its reaches & its vastness & its depths.

He raised himself up & said, nothing but the terror of man will do before the terrors you face as a people. His people then lined up before the mouth of the creature which they prised apart & entered by crawling, each appearing at the opening in its side, wet with the innards & born.

—the sound that came from the streets & houses surpassed the worst, which is to say, the best orchestra, humankind has yet assembled, or so I felt, & was met by the storm that previously cut below the cliff & caused it to fall, so that nobody heard the cattle in terror

on the land that slipped to the sea, & from which they could not be retrieved, but had to be eaten in situ around fires built when the storm was passed & the land had ceased to move. That storm was by now a memory, & the cattle it stranded long eaten & digested, by a people that did not ordinarily eat their cattle but exported them south, surviving instead, & for the most part, on the fish they caught & small livestock kept in yards—

Lines were thrown into the waves, hauled back, & thrown again. None took hold. One man lashed himself to the mast & was seen, at intervals, looking up to those on the cliff. Several onlookers were lost from the pier. The eventual fate of the boats taken to the cliff below castle hill could not be seen at first, due to the swell & the rain, but soon enough the sea was full of broken timber. This storm continued for sixteen days, the longest in their memory, the families of the sea-dead looking from their houses at the spray until the spray was gone.

—I was at last to pass them by & make my retreat to the castle. All those remaining sat on the street or leant from their windows where the din they had given just moments before reached a volume & depth of rage, it could be ingested. This sound made full & fit to rupture, for they seemed bloated with it, clutching their stomachs newly filled with stacked reverberation. I could not avoid taking some too as it forced its way into my mouth & tasted, improbably, like beef. I would not allow that entry, & then its digestion. Sound does not taste or fill the stomach but sits there heavy, laid in the place of what must fill stomachs & pass through them for organisms to live.

These were the words I held to as I crawled along the street, words that were become detached, or slipped to neighbouring things, reattached to objects in the absurd poetry of gutted sense & signification. My body became a word & the parts of it each spoke something to another, & parts of other bodies spoke back, or did not speak but just said themselves as words & not to anything in particular. Words became bodies became organs became thought. A mind that became itself turned inward, inspected itself, & made through itself outside itself, to think inward outward movements, against the walls, where tarred hands once left traces & words now leant, mouth parts open, that open saying not mouth, but cannibalise your youth, eat the word, indigestible sentences, human sacrifices, feet, & so—

at least this was how I remember it feeling before I closed my eyes & ears.

—I have come to doubt everything I have written, he wrote, & consider returning to the town. The conviction I must eat is my last remaining superstition.

My diet is poor & devoid of nutriment, in that what I eat, I suspect, crawls to the surface.

All order seemed mere preparation for disorder, & all human kindness preparation for ferocity. After a time, however, this perception waned & I could not understand how what I saw in a state of peace could have been so disordered, or how what I saw in its condition of abjection had once been so well set.

The one gallery we had in Scarborough was full of souls seeking escape from the streets, only the oils ran toward the floor & the frames burst. When the cycle turned to its beginning, & the streets returned to their former peace, or what we have given the name of peace, the gallery was visited again for pleasure & not from suffering. The oils had solidified, the frames were stable, & the paintings satisfied those who looked upon them—

With no church that day appearing, the congregation had nothing to do but walk again back in its direction, always arriving elsewhere, some at the harbour, others at the sands, still others found themselves climbing off the sands onto the island piers.

Contentment amid destruction & the knowledge of destruction is not a psychological contentment, but a functional contentment. When I said our consciousness, the ability to live in the knowledge of destruction, was a psychological achievement, this was shorthand for a more basic point that the present outlook is a functional achievement. As such, it cannot be combatted by knowledge or understanding or training or conscience or education.

—I cannot accept we are now witness to *a redeeming epidemic*.

I write with a mixture of soot, lamp oil, & water. For this I go at intervals to the master gunner's house where I scrape soot from the cannons & the rafters.

When they sat up, they were unable to sit, even though they felt as though they were sitting & had the strongest impression. The act of sitting was at odds with the organisation of things.

The merchants laughed themselves sick that night in the taverns, & pissed alongside one another in the tavern latrines, still laughing at the credulity of others.

The eye, he said, is an insubordinate organ & must be taught to see properly & without illusion. The spyglass is a dangerous machine, it fills the eye with visions that the eye without it cannot confirm.

Once all were gathered, he had their telescopes bound together & installed a whaler's spear at the centre. When the sun broke out & the magistrate felt the need, he would climb to the roof of the highest building overlooking the square, & with its serrated point angled to the earth, gathered light with the bundle he carried, & projected heat in the eyes of those below, calling it the lesson of the eyes, his truth, the authority of light.

Morové divadlo

Slunce a měsíc byly v jedné přímce, latríny byly vyprázdněné a vzduch byl špatný—
Příliš mnoho.

Měl bych se vyhrabat kousek zpátky a jednodušeji říct, že když jsem ta slova četl v první fázi studia, vypadalo moře jako tekuté sklo.

Usadil jsem se v mělké polovině jámy a chvíli jsem si rozehříval hlasivkové svaly, nebo spíš vazy, jež strukturou a tvarem připomínají oční bělmo. Snadno vysychají, když jsou napjaté a ve stavu vibrace—

—tak začínal rukopis.

Tato kniha je pro mě nyní z velké části nečitelná.

Nechal jsem ji ladem příliš dlouho a většinu toho, co jsem napsal a co jsem si myslel, jsem zapomněl.

Intelektuální projekt takového rozsahu a hloubky, jakmile ho jednou odložíte, ztrácí na síle a umírá v mysli autorově. Hledím na knihu a přemýšlím, jak je možné, že mě kdysi tak zaměstnávala a jak něco, co vystoupalo na roveň posedlosti, může nyní znamenat tak málo—

Domnívám se, že intelektuální opozice často působí jako výmluvy pro to, abychom o sobě nepochybovali. No, to tak úplně neplatí.

Intelekt se staví do role velkého zkoumajícího stroje, ale ve skutečnosti jen umrtvuje účinky toho, s čím se setkává. Ne, to opět tak úplně neplatí.

Intelekt *sám sebe zabíjí předem*. Mnohem lepší.

Z takového úhlu pohledu každý umírá velice rychle. Narodí se, vyrostе a zemře za dobu, během níž pozornost přejde z jednoho půlstoletí na druhé. Osmnácté... devatenácté... a život prožily, vykořistily se navzájem a umřely spousty.

Soudce přišel tak, že ihned udal tón svému vymítání. Jeho lidé ho pronesli městskou branou v břiše ryby. Konstrukci, na níž ležel, položili na zem. Zvěsti o rybě se roznesly po ulicích, ulice se zaplnily lidmi a lidé se drali na náměstí. Když se shromáždilo celé město, pokud to jen šlo, na dohled nebo na doslech, jeho první muž vylezl na vrchol tvora, nyní rozpáleného sluncem, a vztáhl zdviženou ruku na znamení, abychom zmlkli.

Nejbližší včetně mě zaslechli řezání a pohlédli do břicha té věci. Nůž jí prorazil bok a postupoval nahoru, napříč a dolů, až se objevily dveře, mokré zevnitř, a z nich se vynořil whitbyjský soudce, jako by se právě narodil, ale už starý, s tváří pořezanou mořem, živly a krutostí života, s liniemi, jež hlásaly zeměpisné šířky, co překonal, a moře, která si podvolil v poslušnost. Oceán ho nikdy nepohltil celého tak, jako pohltil tolik jemu podobných, ačkoli ho svými rozsahy, rozlehlostí a hlubinami poznamenal.

Povznesl se a řekl: „Před hrůzami, kterým jako lid čelíte, nepomůže nic než lidská hrůza.“ Jeho lid se pak seřadil před ústy stvoření, které rozevřel a plazivě do něj vstoupil, přičemž se každý člen objevil u otvoru v jeho boku, mokřý od vnitřnosti a narozený.

—zvuk dunící z ulic a domů předčil to nejhorší, jinými slovy i ten nejlepší orchestr, jaký lidstvo dosud shromáždilo, nebo jsem to tak alespoň cítil, a setkal se s bouří, která se předtím zařízla pod skálu a přivodila jí pád, takže nikdo neslyšel, jak se dobytek v hrůze na zemi sesouvá do moře, odkud ho nešlo vytáhnout zpět, ale bylo nutno ho sníst na místě kolem ohňů, které se rozdělaly, když bouře pomínula a země se přestala hýbat. Ta bouře už byla pouhou vzpomínkou a dobytek, který v ní uvízl, už dávno snědli a strávili lidé, kteří vlastní dobytek obvykle nejedli, ale vyváželi ho na jih, a místo toho přežívali, a to z velké části, z ulovených ryb a drobného dobytka chovaného na dvorech—

Lana házeli do vln, vytahovali zpět a znovu házeli. Žádné se neuchytilo. Jeden muž se přivázal ke stěžni a občas ho bylo vidět, jak se dívá nahoru na ty na útesu. Několik diváků se z mola ztratilo. Konečný osud člunů odnesených na útes pod hradním kopcem nebylo kvůli vlnobití a dešti zpočátku vidět, ale brzy bylo moře plné rozbitého dřeva. Tato bouře trvala šestnáct dní, nejdéle, co si všichni pamatují, a rodiny utopených se dívaly ze svých domů na šplíchající vodu, dokud se šplíchání nerozplynulo.

—nakonec jsem je musel minout a vydat se na ústup do hradu. Všichni, co ještě zbývali, seděli na ulici nebo se vykláněli z oken, kde hluk, který ještě před chvílí vydávali, dosahoval hlasitosti a hloubky takového vzteku, že se dal ochutnat. Tento zvuk je plnil až k prasknutí, neboť se zdálo, že jsou jím nadmutí a svírají si žaludky nově naplněné naskládaným dozvukem. Nemohl jsem se vyhnout tomu, abych si také trochu nevzal, když se mi vnucoval do úst a chutnal, dost nepravděpodobně, jako hovězí. Nedovolil bych, aby se mi dostal dovnitř, a pak ani jeho trávení. Zvuk nechutná a nenaplňuje žaludek, jen tak těžce sedí, uložený na místě toho, co musí žaludky plnit a procházet jimi, aby organismy mohly žít.

Těchto slov jsem se držel, jak jsem se tak plazil po ulici, slov, která se oddělovala nebo sklouzávala k sousedním věcem a znovu se připojovala k předmětům v absurdní poezii

vyprázdněného smyslu a významu. Moje tělo se stalo slovem a každá jeho část něco říkala některé další a odpovídaly jim části jiných těl, nebo nemluvíly, ale jen se vyjadřovaly jako slova, a ne k čemukoli konkrétnímu. Slova se stávala těly, stávala se orgány, stávala se myšlením. Mysl, která se stala sama sebou, se obrátila dovnitř, prohlédla se a prošla sebou mimo sebe, aby promyslela pohyby dovnitř a ven, proti stěnám, kde kdysi dehtové ruce zanechávaly stopy a slova se nyní opírala, části úst otevřené, které se otevírají řkouce nikoli ústa, nýbrž kanibalizují své mládí, sněž slovo, nestravitelné věty, lidské oběti, nohy a tak— alespoň tak si to pamatuji, než jsem zavřel oči a uši.

—Dospěl jsem k pochybnostem o celém svém psaní, napsal, a zvažuji návrat do města. Přesvědčení, že musím jíst, je poslední pověra, co mi ještě zbývá.

Moje strava je chudá a bez živin, jelikož to, co jím, vylézá předpokládám na povrch.

Veškerý pořádek se zdál být pouhou přípravou na nepořádek a veškerá lidská laskavost přípravou na krutost. Po čase však toto vnímání ochablo a já jsem nedokázal pochopit, jak to, co vidím ve stavu klidu, může být tak neuspořádané, nebo jak to, co vidím ve stavu opovržení, mohlo být kdysi tak dobře nastavené.

Jediná galerie, kterou jsme ve Scarborough měli, byla plná duší, které hledaly únik z ulice, až na to, že v ní oleje stékaly k podlaze a rámy praskaly. Když se cyklus obrátil k počátku a ulice se vrátili k dřívějšímu klidu, nebo k tomu, čemu jsme klid říkali, se galerie opět začala navštěvovat pro potěšení a ne z utrpení. Oleje ztuhly, rámy se zpevnily a obrazy uspokojovaly ty, kdo se na ně dívali—

Jelikož se toho dne žádný kostel neobjevil, nezbylo shromáždění nic než se znovu vydat jeho směrem, ale vždy dorazili jinam, někteří do přístavu, jiní na pláž, další se ocitli na ostrovních molech.

Spokojenost uprostřed zkázy a vědomí zkázy není spokojeností psychologickou, nýbrž funkční. Když jsem řekl, že naše vědomí, schopnost žít s vědomím destrukce, je úspěchem psychologie, šlo o zkratku pro zásadnější myšlenku, že současný pohled je úspěchem funkčnosti. Jako s takovým s ním nelze bojovat vědomostmi, porozuměním, výcvikem, svědomím nebo vzděláním.

—Nemohu přijmout, že jsme nyní svědky *spásné epidemie*.

Píšu směsí sazí, lampového oleje a vody. Za tímto účelem chodím v určitých intervalech do hlavní střílny, kde seškrabávám saze z děl a krovů.

Když se posadili, nebyli schopni sedět, i když měli pocit, že sedí, a dojem to byl ze všech nejsilnější. Úkon sezení byl v rozporu s uspořádáním věcí.

Tu noc se kupci v krčmách smáli, až se za břicho popadali, močili vedle sebe na hospodských záchodcích a stále se posmívali důvěřivosti ostatních.

Oko je podle něj neposlušný orgán a je třeba ho naučit vidět správně a bez iluzí. Dalekohled je nebezpečný přístroj, naplňuje oko vidinami, které oko bez něj nedokáže potvrdit.

Jakmile se všichni shromáždili, nechal jejich dalekohledy svázat dohromady a do středu nich umístil velrybářské kopí. Když vysvitlo slunce a soudce pocítil potřebu, vylezl na střechu nejvyšší budovy s výhledem na náměstí a jejím zubatým hrotem skloněným k zemi sbíral světlo svazkem, který nesl, a promítal teplo do očí těch dole, nazýval to oční lekcí, svou pravdou, autoritou světa.

RUI BAIÃO
oçço bucco

illegal purpose
pantomimes against commas
father turned mother
without ever naming the well-spoken
& well-done biosphere
underneath that precise warhead
a bear hugging itself
misfortune upon misfortune
above dream & nightmare
they called them a fig
for reasons beyond our control
behind the pillar there is
with each mataruan
movement
at the rate of a few meagre metres
a fiasco without realising it
becomes interestingly
settled even when occupied
with donkeys & codes
augmented on this side of the armpits
anomalous in dissuasion
peculiar in taste meddlesome
cell skilled in such indifference
mastery fetid serving no other purpose
maker of inclement weather
indeed controversies, if there were still any,
over a narrow warmonger
greater interests devoid of suspect
interest as is customary
the big bad wolf after all
dressed as a good gentleman
cephalic-chaotic
a king with foam in his mouth
fat serving as his apron
the next breathless
& betrayed death
that is to say
you're neither a man nor anything
anti-painting / suspended gaze
moss-limp
your breed nestled

in the calendar of calmness
diffuse intern
not content with the outcome
a third of the lecture rooted in the dollar sign
focus & stains: make a mistake
trapdoors are full of pitfalls
open idiots sobbing
blackened muzzle
decrepit pirate brandishing his sword
pianos in the mud
they don't wash with gargles
against promising fires
the street is the best option
we counteract with whatever
there is to counteract
shivers in various voices
edited paralysis
do not stun it excessively,
revitalize the uproar
the tough one to crack on the pavement
a damn situation
stuck to the neck
sucker boy / swamp squid
castrated lame
preferably stuck in the puddle
measured by scrap & eagerness
only you, my old donkey
while you peek, something specific
is wrong in your
fuck-it-all bone
to the height of the pigsty
nothing pollutes the panorama
no lousy smut or
vortex of fistula
a ditty on the tip of the finger
shocked in the snow at the wheel
para-olympic stuck to the pedals
so be it
dead geeses
glued to the inertia of the handles
your immature skin
in the face of possible lines
hubris you shall not pass
until you leap from
the lost or found void

it would be better to be a satellite
if we communicated in astonishment
    forgiving a rare,
    rough beast-god in battered tulle
    a dinner without artillery
    without tenderness or penumbra
    it depends on how you fall
    life is what is
lost by a hundred / lost by a thousand
    life is sometimes not even
    curious that fall
    sheltered from intrigues
    what about these friends
unconcerned about what is already failing
    sweaty scoundrels who skip
    the necrosis of ethics
    let them conform
    to the shaking of the loafer
    goodbye my dear
    zeugma proof vests
    regrets just for some
    pages & pages
    regurgitated
with no one cumming in the mirror
on the surface always glimpsing the procession
    don't exaggerate that ridiculous fear
    for it is the mind that pays
against the polishing the iron forehead
unfortunately the grackles in the grill
    assigned to a barbecue
    finally albatrosses seriously alone
    in the warehouses of ideas
    a real gale
    bad luck already assigned
    to the dressing rooms of pettiness
do not leave here without an answer
    nor take what brought you here
    don't be foolish
    mark the level of the mask
    by the oldest wrinkle
    according to shame on the face
you should have studied swamps in the original
    lesson of a forbidden father
    con game
    you know it well

with one foot here & the other there
speaking of that
believe it or not, in rude mountains
fictitious spiders are not a good thing
let's hope it only happens
to the best
carnival of impotence
succinct tents / cowardly successes
a man here sniffs through
the bold band of the fall
burdened with the minutiae of the world
hints on the tangent
extraordinary hands
someone's pockets entirely invaded

translated by Interior Ministry

oçço buco

nelegální účel
pantomimy proti čárkám
otec změněný v matku
bez pojmenování dobře řečeného
& propečená biosféra
pod tou precizní hlavicí
medvěd v objetí sám se sebou
neštěstí za neštěstím
nad snem & noční můrou
říkali jim fík
z důvodů mimo naši kontrolu
za pilířem je
s každým mataruanem
pohyb
tempem pár skrovných metrů
fiasko aniž si uvědomí
stává se zajímavě
usazený i když okupovaný
s osly & kódy
rozšířené na této straně podpaždí
neobvyklý v odrazování
podivný vkusem všetečný
buňka zručná v takovém nezájmu

smradlavé mistrovství žádnému jinému účelu nesloužící
tvořitel nevládného počasí
vskutku kontroverze, kdyby ještě nějaké byly,
nad úzkoprsým válečným štváčem
vyšší zájmy zbavené podezřelého
zájem jak je zvykem
nakonec velký zlý vlk
oblečený jako správný gentleman
kefalicky chaotický
král s pěnou v hubě
tuk má coby zástěru
delší bezdechý
& zrazená smrt
jinými slovy
nejsi ani muž ani nic
anti-malování / zavěšený pohled
mechově ohebný
plémě se ti uhnízdlilo
v kalendáři klidu
rozptyl uvězni
nespokojenost s výsledkem
třetina přednášky zakořeněná v symbolu dolaru
soustředění & šmouhy: udělej chybu
padací dveře jsou plné pastí
otevření blbci vzlykají
zčernalý čenich
vetčný pirát mává mečem
klavíry v blátě
bez průplachů kloktáním
proti slibným ohňům
ulice je nejlepší možností
vzdorujeme všemu
čemu je třeba vzdorovat
zachvění v různých hlasech
editovaná paralýza
přehnaně to neomračujte,
znovu oživte povyk
těžko se louská na chodníku
zatracená situace
vězíš až po krk
zelenáč / bažinní oliheň
kastrovaná chromost
pokud možno uvíznout v louži
měření útržky & dychtivostí
jen ty, můj starý osle

zatímco pokukuješ, něco specifického
je špatně v tvé
nasrat-na-to-všechno kosti
do výšky prasečího chlívků
panorama neznečišťuje nic
žádný mizerný šmejd
vortex píštěle
popěvek na špičce prstu
šokovaný ve sněhu na kole
paralympionik zapřený do pedálů
tak ať
mrtvé husy
přilepený k setrvačnosti řídítek
tvoje dětinská kůže
tváří v tvář možným čárám
pýcha kterou nepřekonáš
dokud nevyskočíš ze
ztracené nebo nalezené prázdnoty
bylo by lepší být oběžnicí
kdybychom komunikovali v úžasu
odpouštění ojedinelému,
drsnému zvířeckému bohu v otlučeném týlu
večeře bez dělostřelectva
bez něhy nebo polostínu
záleží na tom, jak spadneš
život je co je
ztracení po stovkách / ztracení po tisících
život občas není ani
zvláštní ten pád
chráněný před pletichami
co tito přátelé
bez starosti o to, co už selhává
upocení ničemové, kteří přeskakují
nekróza etiky
ať se přizpůsobí
třesu polobotky
sbohem můj drahý
vesty odolné zeugmatům
výčitky jen pro některé
stránky & stránky
přežvýkané
bez něčího orgasmu v zrcadle
na povrchu vždy zří procesí
nezveličujte ten směšný strach
protože za to platí právě mysl

proti leštění, železné čelo
bohužel ptáci zpěváci na roštu
přiřazení ke grilování
albatrosi konečně vážně sami
ve skladu nápadů
skutečná vichřice
smůla již přiřazená
k šatnám malichernosti
bez odpovědi odsud neodcházejte
ani neberte, co vás sem přivedlo
neblázněte
vyznačte kam sahá maska
nejstarší vráskou
podle studu na tváři
původně jste měli studovat bažiny
lekce zakázaného otce
podfuk
dobře to znáte
jednou nohou tady & druhou támhle
když o tom mluvíme
věřte nebo ne, v neslušných horách
smyšlení pavouci nejsou pro dobro věci
doufejme, že se to stává jen
těm nejlepším
karneval impotence
stručné stany / zbabělé úspěchy
muž tu pročmuchává
odvážný pás pádu
zatížený drobnostmi světa
naznačuje tangents
výjimečné ruce
něčí kapsy zcela napadené

překlad Jaromír Moravec

TAKE POWER!

Ernestine Savoir's
PROVEN METHOD

HOW TO LEAD A NATION

IN 5 EASY STEPS

DON'T BE A PUS.
ENROLL
NOW!

... (AND MUST!) BECOME A

PAM BROWN

pressure's on (six mini double sonnets)

memory seafoam
a big surprise
lose balance
rug burn
mirror crash
car engine runs
aircon on
soft pat cheeks
emit fuel price
double click
to hide white space
pandorea pandorana
caterpillar poo
looks like
pepper corns
breezes neglect
arrival
breasts sweat
brain dulls
crab spanners
hitch a socket
cast a rampart
heaven's footpath
paved rare earth
out of sorts
famously venal
& gay like
corona & lemon

memory seafoam
best for mettle
bring your device
pressure's on
under what influence
samuel taylor coleridge
unremarkable couplet
typical hypertext
xanadu pleasure dome
neat piles of books
a certain naivety
what do stars
smell like

playing it cool
bus to beach
antenna birds
dart & flit
let's forget
tremendous pain
take your time
bizarre love triangle
looking
is not vanishing
a privileged life
saving daylight
a hank of beads
czech cut glass
shiny facets

memory seafoam
so much so
anti-mentor
thematic arrangement
model distance
middle distance
no criterion
of correctness
never forget
english spinach
meltdown garlic
not making sense
critiquing backwards
nostalgic block
stall the engine
computer program
double em ee
didn't mean
anything by it
cybernetic powers
out-do freedom
organised crims
patrol the nurseries
there are transitions
you might imagine
mutable music

whistles through
& now we know

memory seafoam
apologies
flap out of trees
mithu's restaurant
calls for oxygen
juxtaposition
time & continuity
results inestimable
drawing a duck
on the georges river
someone's saying
something to someone
can thinking work
nothing connects
sludgy ponds
government funded
six twenty eights
equals one hundred
& sixty eight
enter horror room
through absurd room
end up at
disintegration room
art transcends knife
makes a point
no solutions
sharing leftovers
end of side A

memory seafoam
hidden expectations
keen accomplice
no provocation
exercise yard
ecco runners
pressure's on
straight to go
break & enter
wowsers windows
petit bourgeois
sounds pretentious
grand bourgeois

vin rouge to you
you're up yourself
imagine people
who could only
think aloud
grasp a principle
plant some daisies
soothe a nerve
eat a pikelet
triumph tinged
with poignant emotion
add syrup
persuasive tears
let's not beat
about the bush

memory seafoam
cancel sense
cancel sentences
moral zealot
pot au feu
wording stew
public language
fuck what canon
academic lit
explain shadows
make a sign
then describe it
tie a rock
round your block
& go jump
in the lake
(love is
in the air)
done australian
none australian
nano australian
seen to be believed
so schmormal
straight line
single file
rules me out
but stood me
in good stead

tlak působí (šest mini dvojsonetů)

paměťová pěna moře
velké překvapení
ztráta rovnováhy
popálení od koberce
pád zrcadla
motor auta běží
klimatizace zapnutá
měkké poplácání po tvářích
vyvolává cenu paliva
dvojitým kliknutím
se skryje bílé místo
pandorea pandorana
housenčí bobky
vypadají jako
černý pepř
vánky zanedbávají
příjezd
prsa se potí
mozek otupuje
krabí francouzáky
zavěšují zásuvku
obsazují val
nebeský chodník
dlážděný vzácnou zeminou
mimo mísu
slavně prodejný
& gay jako
corona s citronem

paměťová pěna moře
nejlepší pro odhodlání
přineste si vlastní zařízení
tlak působí
pod jakým vlivem
samuel taylor coleridge
nemastný neslaný kuplet
typický hypertext
palác rozkoší v xanadu
úhledné hromady knih
jistá naivita
jak asi voní
hvězdy
dělat jako že nic

autobus na pláž
antény ptáků
poletují kolem
na tu obrovskou bolest
zapomeňme
nespěchejte
bizarní milostný trojúhelník
hledět
není mizet
privilegovaný život
úspora denního světla
korálky na šňůrce
české broušené sklo
lesklé fazety

paměťová pěna moře
tolik že
anti-mentor
tematické uspořádání
modelová vzdálenost
střední vzdálenost
žádné kritérium
správnosti
nikdy nezapomeň
na anglický špenát
rozpuštěný česnek
na to jak nedáváš smysl
jak kritizuješ pozpátku
nostalgický blok
zastav motor
počítačový program
dvojitě Em É
tím přece
nic nemyslel
kybernetické síly
překonají svobodu
organizované zločiny
hlídají školky
jisté přechody
si představit lze
proměnlivá hudba
hvízdá skrz
a teď už víme

paměťová pěna moře
omluvy
klapají ze stromů
mithuova restaurace
volá po kyslíku
juxtapozice
času a kontinuity
výsledky nedocentitelné
kreslit kachnu
na řece georges
někdo někomu
něco říká
může snad myšlení fungovat
kalné rybníky
financované vládou
nic nespojuje
šest krát dvacet osm
rovná se sto
šedesát osm
vstoupit do místnosti hrůzy
přes místnost absurdní
skončit v
místnosti rozpadu
umění je dnes
vypointovanější než nůž
ve sdílení zbytků
žádné řešení není
konec strany A

paměťová pěna moře
skrytá očekávání
horlivý komplic
žádná provokace
cvičiště
ecco běžci
tlak působí
připraven vyrazit
vlomit se a proniknout
do wowser windows
petit bourgeois
zní nafoukaně
grand bourgeois
dej si vin rouge
a dej si pohov

představte si lidi
co dokážou přemýšlet
jen nahlas
pochopit princip
zasadit sedmikrásky
uklidnit nerv
dát si štiky
vítězství zabarvené
dojemnými emocemi
přidat sirup
přesvědčivé slzy
nebudeme přeče chodit
kolem horké kaše

paměťová pěna moře
zrušit smysl
zrušit věty
morální horlivec
pot au feu
slovní guláš
veřejný jazyk
na kánon nasrat – který?
akademická literatura
vysvětlit stíny
udělat znamení
pak ho popsat
přivaž si kámen
kolem bloku
a jdi skočit
do jezera
(ve vzduchu
je láska)
úplně australský
nijak australský
nano australský
viděný, tedy uvěřený,
tak šmormální
přímka
jeden soubor
mě vylučuje
však nadále mi
stojí po boku.

překlad David Vichnar

PAULO DA COSTA DOMINGOS
In the Shade of the Vertical Farm

the next day you're nothing
but a vague idea
on the vague empty
horizon

someone told them: go there
& destroy the homes,
the families – with phone calls; & we
have the great advantage of:
not believing: in homes or families,
only: in the telluric force,
Sun, & Moon... in the orbs; & in the vineyard
conquered from the volcano's crater

they brought their million petals
& now the border
is the Great Wall of Blood

stealth, in the opacity when the night
closes in & the black oyster shell
burrows into the ice, in the sands,
devoid of scent: a paleo-graphic
bomb

it is, above all, the name
that disappears
in the shrapnel

let us weep, in the rain,
on our knees

with the landscape scratched
on the carriage window
all the burned seeds
on the fulminating side
await the moment
of the final push:

we flee, we flee with
hot heads in fear

& the scribbled landscape
on the carriage window

& the eye probes, reconstructs, compares
shells, pebbles, little pieces of bones

barefoot I decipher triggers,
the fury of the storm in the snow,
the faint trail until where:
don't shoot, don't shoot

a fraction of a second's peace
between – zut! – two bursts
in the fabric of the text, where:
the yellow jockey races
on his ball
splattered with

the cracks in the centre of gravity
release a gentle chant:
they say: war is the on-going
of ideological slavery
by other means – me in my pyjamas,
going insane in the middle: of the street;
with you asking me for syntax
& hope

here is a dialect
that flees neo-imperialism
with a plastic bag
for the scarce belongings
& eyes closed
to the metonymy of life,
as if that were an act
of the game in damnation: an X-act
for lesser cruelties

azure field, what are you doing here?

meanwhile, the noise-engineers

with plenty of dynamite
split open the vulvas of mixing tables:
wounded, the wheat abandons us: mute,
departing towards the inside-out

full of grace..., one could hear in the tired
meows; if I'm not mistaken, this was once
my pain

when we mocked everything
without hurting ourselves, without falling
from the tree remembering wishes

dispatches flow like blood in a blow whose
crooked suture indicates, in embers,
the howl of steel;
the volunteers held them to their chests:
all: the volunteers...: in the open wound

come & see: the bomb's bed
(a shroud of excrement),
the burnt passport, the knot in haemo
dialysis, the moist ash of snow

no one was prepared for eviction,
hiding among the dead, hatred in the heart
for no one in particular, white,
genuinely similar & poor
in understanding or comprehension:
I hesitate, we hesitate, one hesitates
to hide under the light of death

in silence she holds
fallen torsos in her eyes, the librarian
of crumbs, with her broken perfume
bottle in her pocket

in the abode of fear

& the sight probes, reconstructs, compares
capsules, triggers, little pieces of

journey to archaic survival,
to the adventure of conquering a crust,
they no longer remember how the circumstance
tore dreams or divorce papers
in the haunting of the forbidden light

the errand boys of Contempt
put all their care into transporting
the fresh dung of Violence

the carbon dogs
have lost fur & skin,
but their black teeth
still grip the wing:
loose from the missile

translated by Interior Ministry

„Ve stínu vertikální farmy“

druhého dne nejsi nic
než nejasná myšlenka
na nejasném prázdném
horizontu

někdo jim řekl: jděte tam
& zničte ty domovy,
rodiny – telefonáty; & my
máme tu velkou výhodu:
nevíru: v domovy i rodiny,
jen: v telurickou sílu,
Slunce, & Měsíc... v tělesa; & ve vinici
vydobytou z kráteru sopky

přinesli milion svých okvětních lístků
& teď je hranice
Velkou krvavou zdí

tajnost, v neprůhlednosti nastávající
noci & černé ústřední lastury
zavrtávající se do ledu, v písku,
zbavená pachu: paleografická
bomba

je to, především, jméno
které zmizí
ve šrapnelu

plačme, v dešti
na kolenou

s krajinou naškrábanou
na okno vozu
všechna spálená semena
na hřímající straně
očekávají okamžik
poslední ofenzivy:

prcháme, prcháme s
horkými hlavami ve strachu
& s načmáranou krajinou
na okně vozu

& a oko zkoumá, rekonstruuje, porovnává
lastury, oblázky, kousíčky kostí

bos luštím spouště,
hněv bouře ve sněhu,
nejasná stezka dokud:
nestřílejte, nestřílejte

zlomek vteřiny míru
mezi – zut! – dvěma průstřely
v látce textu, kde:
žluté žokejské závody
na jeho míči
postříkané

trhlinami ve středu gravitace
vypouští něžný pokřik:
říkají: válka je průběh
ideologického otroctví
jinými prostředky – já v pyžamu,
šílím uprostřed: ulice;
& ty mě žádáš o syntax
& naději

zde je dialekt
který prchá z neoimperialismu
s igelitovou taškou
na svůj prořídý majetek
& s očima zavřenýma
před metonymií života,

jako kdyby to byl tah
hry v zatracení: tah X
pro menší krutosti

azurové pole, co tady děláš?

mezitím, technici hluku

s dostatkem dynamitu
roztrhávají vulvy mixážních pultů:
raněná, pšenice nás opouští: tichá,
vyráží směrem k naruby

milosti plná..., v unaveném mňoukání šlo
slyšet; jestli se nemýlím, toto byla kdysi
má bolest

když jsme se posmívali všemu
aniž bychom si ublížili, bez pádu
ze stromu při vzpomínce na přání

zprávy proudí jako krev v ráně, jejíž
zkřivené sešití naznačuje, v uhlících,
kvílení oceli;
dobrovolníci je svírali na hrudi:
všichni: dobrovolníci...: v otevřené ráně

pojdte & pohleďte: lože bomby
(pokrývka z exkrementu),
spálený pas, uzel na
hemodialýze, vlhký popel sněhu

nikdo nebyl připravený na vystěhování,
schovávání se mezi mrtvými, nenávisť v srdci
pro nikoho určitého, bílá,
neličeně podobná & postrádající
porozumění nebo pochopení:
váhám, váháme, člověk váhá
schovat se pod světlem smrti

v tichosti svírá
padlé torzo ve svých očích, knihovnice
drobků, s rozbitou lahvičkou
od parfému v kapse

& zrak zkoumá, rekonstruuje, porovnává
kapsle, spouště, kousíčky

cesty za archaickým přežitím,
za dobrodružstvím dobytí škraloupu,
už si nepamatují jak ta okolnost
roztrhala sny nebo rozvodové formuláře
za sužování zakázaného světla

poslíčci Opovržení
věnují všemnu svou péči přepravě
čerstvého hnoje Násilí

karbonoví psi
ztratili srst & kůži,
ale jejich černé zuby
stále svírají křídlo:
uvolněné střelou

překlad Jaromír Moravec

BU A NEBO.

ONDŘEJ HRABAL

Básně

ani trošku

někteří lidi
jsou trošku jako vídeň
vyhradit si čas
na vypití kávy

četla papírové noviny a
jakoby se — nic — nedělo

někteří lidi
jsou trošku jako vídeň
to jsou mí nejoblíbenější

něco pobublává v hrnci
nic se nemusí plnit
stačí díky

některé lidi
nejde mít
ani trošku

—
nebo ztratit
jenom zpola

hladina

nestojíme
nad tím
musíme se nepřehlížet
ve vaničce – s betonem

kdo by lovil ryby
když je muška

nikdy jsem neviděl
topícího se člověka
ale když jsi včera přišla z práce
chtělo se mi nad nás nakreslit hladinu

full english

v loužích
destilovaná pachuč
anglická snídaně
– pavoučí vejce rajská jablka na
kontinentu

mrholí
všude je stejně
–
díky za nemožnost

je teplo a
rozpuštěná káva
v hrnku na espresso
–

autobusy jsou cizí
vypráví o mototechně
mrholí a
kulisy si hrají na scénář

když klesně voda v řece
klesne voda ve studni
možná bychom tušili co s tím
kdybychom věděli co se sebou

u soutoku řek

pádla škrábala o dno
bylo by snazší vystoupit
vést loď
taky už byli přesezení
praskliny v trupu

podle mapy tam
měli dávno být
rákosy rezignovaně usychaly
nebezpeční nepřátelé

všichni mají hlavy na kůlech
nebo už nejsou nebezpeční

proletěl kolem nich racek
nic to neznamenalo
a i kdyby

u soutoku řek
bývalo popraviště
poznali to
protože když tudy proploovali
měli už jen chuť
odložit si hlavy
do proudu

ambice

měli jsme první zkusit postavit zídku
než jsme se pustili do stavby věže

myslel jsem že nám dojde síla
ne že se nám zmatou jazyky
a budeme rozehánáni po zemi
– žít za neprostupnými hranicemi

vyhlásit válku
na základě podobných zvuků a slov a
syntaktických sromů vyrůstajících
z téže půdy ale
–
rozličných vět

vyhlásit válku a další a
na každém jejím počátku slova

sedělas u oblého kamene
vzpomínala jak jste si povídali na lesní cestě
praindoevropsky a radostně
– vyprávěl ti o tom jak voda přišla do vesnice
právě když odložili lopaty a starší rozhodli
že budou hledat prameny jinde
vyprávěl ti bajky o mlácení dobytka a irbisech
sonet za sonetem jako cihly
které jste ještě neuměli vypálit

serotonin

záblesky tance jako záblesky výstřelů
jako záblesky výbuchů
beaty jsou kobercové nálety
letmé doteky extáze

pád se zdá nevyhnutelný –
stavěli jsme dům na písku
naše kotníky jeho chabé základy
vibrace basů testují pevnost

parket je matrace na parketách
starého vídeňského bytu
skrz tvé pohledy vnímám ostřeji
než skrze mé unavené oči

stroboskop nás táhne z tunelu
jsme nejbližší život noční obloze
jsme sami sobě blíž než se dá snést
tvoje vůně je čtvrtá dimenze

tančíš jak rotující tesseract a já se chci stát
kamerami – každým momentem
tě snímat ze všech úhlů
které považuješ za důležité

– chci ti samplovat whitmana –
opravdu cestovat střihem
ráfek virblu klepe jako psací stroje
když nezáleží na obsahu

v tom hluku se dá říct cokoliv
dneska si nerozumíme kvůli prostředí
všechno okolo je osvobozující
– lidé se vůbec nemusí smát

Poems

not even a bit

some people
are a little bit like vienna
    setting time aside
    to drink coffee

reading the printed newspaper &
like — nothing — was happening

some people
are a bit like vienna
they're my favourite

something bubbling in the pot
nothing needs to be fulfilled
thank you   it's enough

some people
you cannot have
even a bit
—
or lose
only halfway

water level

we're not standing
    above it
we must not overlook ourselves
in a tub — of concrete

who would be fishing
if they're a fly themselves

I've never seen
a drowning man
but when you came home from work yesterday
I felt like drawing a water level above us

full english

in puddles
a distilled aftertaste
english breakfast
— spider eggs tomato apples
on
the continent

it's drizzling
everywhere's the same
—
thanks for the impossibility

it's warm &
soluble coffee
in an espresso mug
—

buses are foreign
he talks about the mototecnic
it's drizzling &
the stage set pretends it's in the
script

with the water level in the river
dropping
also the water level in the well drops
we might have an idea what to do
about it
if we knew what to do with ourselves

at the confluence of rivers

paddles scraping the bottom
it would've been easier to get out
to carry the boat
they'd also been sitting long enough
cracks in the hull

according to the map they
should've long been there
reeds drying resignedly

dangerous enemies
all their heads on stakes
or they're no longer dangerous

a seagull flew past them
it meant nothing
& even if

at the confluence of rivers
there used to be an execution ground
they recognised it
as when passing by
they just felt like
taking their heads off
letting them float on the current

ambition

first we should've tried to build a wall
before we started building the tower

I thought we'd run out of power
not that our tongues would get confused
& we'd be scattered across the land
— to live beyond impenetrable frontiers

to declare war
on the basis of similar sounds & words &
parse trees growing
from the same soil but
—
different sentences

to declare one war & another &
words at each of their beginnings

you sat by the rounded stone
remembering how you talked on the forest path
in proto-indoeuropean & joyfully
— he told you about how the water came to the village
just when they'd put down their shovels & the elders decided
they'd look for springs elsewhere
he told you fables about cattle threshings & snow leopards
sonnet after sonnet like bricks
you hadn't yet learned how to burn

serotonin

flashes of dance like flashes of gunshots
like flashes of explosions
beats are carpet raids
fleeting touches of ecstasy

the fall seems inevitable —
we were building a house on sand
our ankles its flimsy foundations
the bass vibrations test the solidity

the parquet is a mattress on parquet
of an old viennese apartment
through your gaze I perceive more acutely
than through my own tired eyes

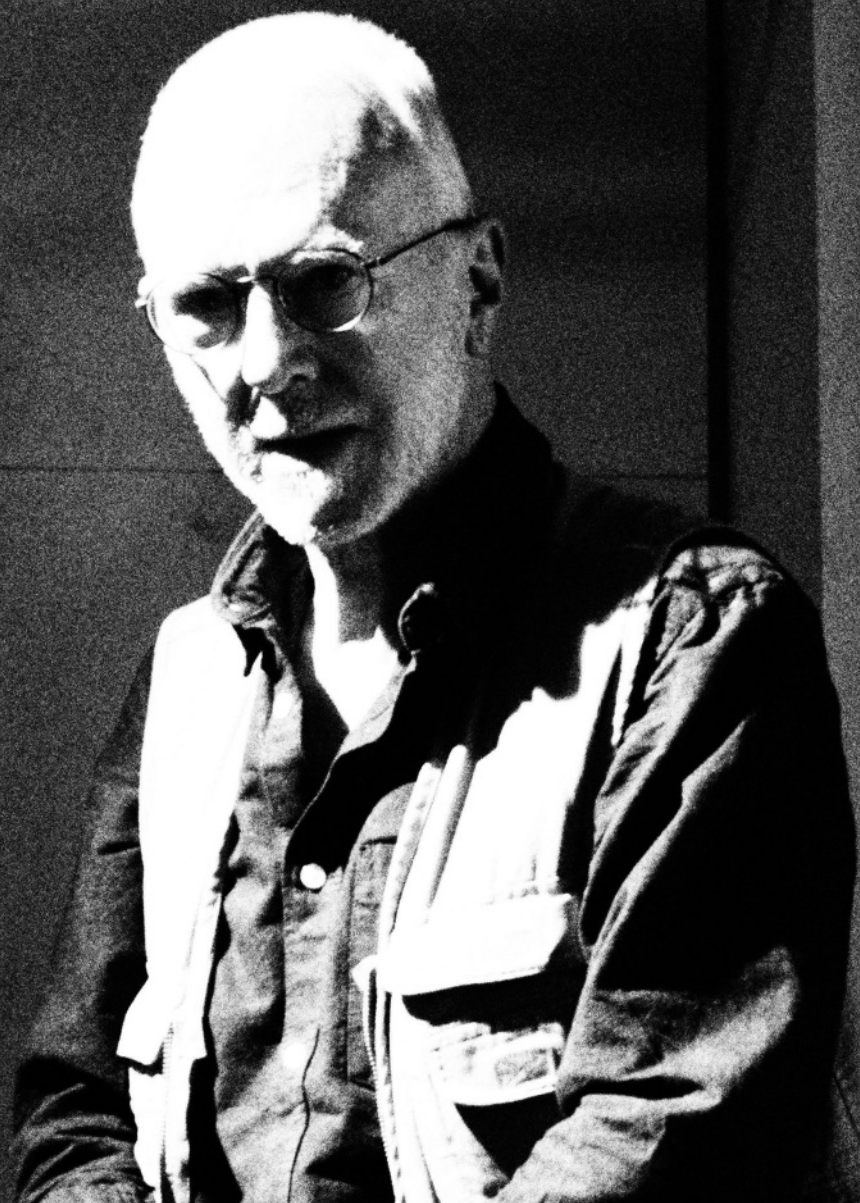
the strobe pulls us out of the tunnel
we're life that's closest to the night sky
we're closer to ourselves than can be borne
your scent is the fourth dimension

you dance like a rotating tesseract & I want to become
the cameras — in every moment
capturing you from every angle
which you deem important

— I want to sample some whitman for you —
to really travel through the editing
the rim of the snare drum knocks like a typewriter
when the content doesn't matter

you can say anything in the noise
we don't get along today because of the surroundings
everything around us is liberating
— people have no obligation to laugh whatsoever

translated by David Vichnar

TREVOR JOYCE

Conspiracy

(a sequence of 144 twelve-line poems, written May 18 to July 10, 2020)

34

May 26

at the base of the tongue
several coaches in distinct
majesty lolling
where it is cold
gagged & blinded
collapsed accessories
clash with the newer
garden varieties
screaming in darkness
upset vessels of milk
otherwise unhurried
in their approach

35

it is fair to say that
little is known
concerning the action of
toxic agents
offering superior odds
combined with assurance of
sizeable damages
against the prevalence
of bad actors
putting out agreed lines
when sightseeing
offers most benefit

36

should suffocation be threatened
absent full scrutiny
of the yellow staining
focused on matters of process
such shoddy facilities
have nothing to offer
bar loss of blood
under a course of mercury
overspilling its banks
while he was observed fleeing
the eventual trial
salivating violently

37

next we come to
most possession hearings
where public adherence to
fitful treasures
sitting or kneeling on the floor
almost useless as obstacles
will have to file & serve
a vivid avarice
of the bridge members
gleaming in oblique
fire protected by gabions
could never have been

38

watching video
of her episodes among the
only people
with no memory of events
since fever broke
aggrieved & fragile
inserting himself into the plot
ardently anticipated
picture-perfect views
launched along a rope-way
the easier to extract
the enflamed gland

39

this abrupt deus ex machina
is up there with
bamboozling codgers at cards
beside the minor arteries
middle managers congregate
to flush
deliberated wisdom
of a positive variety
drowned out by alarm-calls
caught on the fly
among the optimized
& angry timber

40

the demand for clarity
will resume trading
given the distraction
nature reserves
for the ravers among us
mouthing pleasantries
he blocked his ears
in a social bubble
alongside breathless
songbirds in their luminous
nesting quarters
at the heart of the fire

41

who is it that was dreaming
he inquired
checking for trapped ideas
ambition slipped
from one face to another
eager to sell the project
teaches you how to
respond in difficult situations
with consciousness fighting
an unavailing battle
hoping to reunite it
with its loving owner

42

zeal for obscurity
is valued in the drone
as the entire edifice
shakes apart
in localized tremors
oscillating amusingly
the heads of zoo exhibits
nod in unison
with provocative architecture
in an occupation level
geared for failure
under rule of law

43

May 27

siphoning sugars
to some higher powers
rots upright metals
by design
concrete collisions
buckle long times
into vestigial enterprise
her perfect form
is a rich seam
boosted by forced
decisions not to act
are kind of empty

44

instinctive aversion to
a glancing blow
levered from bone
by scarlet out of deep
to the veiled canticular
stone janitors
their betters exercised
at velvet policies
the marshalled flame occludes
all known exits
so a lightweight care
can host

45

it is difficult to say
how in the sleeves
of the presumed addict
hypervelocity impacts
competing risks
are otherwise shielded by
attention-seeking mistakes
on the map where
orchards & running water
vent loss of precision
on suppressed laughter
envisioning upheaval

46

vicissitudes they call them
combing thin air
for cryptoexplosion structures
affected by grief
perplexing sunlight
fell off the bed

along the same road
unable to imagine
scalene surfaces
the gates of paradise
undone by crystals
a final gazelle

Spiknutí

(řada 144 dvanáctiveršových básní; psáno od 18. května do 10. července 2020)

34

26. května

na kořeni jazyka
několik kočárů v nesporném
majestátu lenoší tam
kde je zima
s roubíkem v ústech a oslepené
popadané příslušenství
se střetává s novějšími
zahradními odrudami
křik ve tmě
převrácené nádoby s mlékem
v jejich přístupu
jinak nespěchavé

35

lze oprávněně říci, že
toho víme jen málo
pokud jde o působení
jedovatých látek
skýtajících vynikající vyhlídky
ve spojení se zajištěním
značné škody
proti převaze
špatných herců
již recitují schválené repliky
když přitom největší výhody
skýtá prohlídka památek

36

pokud by snad hrozilo udušení
při vynechání celkové prohlídky
žlutého zbarvení

zaměřeného na procesní záležitosti
takováto šupácká příslušenství
nebudou mít co nabídnout
krom ztráty krve
pod vrstvou rtuti
co se vylévá z břehů
zatímco u něj bylo při útěku
před případným soudním procesem
pozorováno prudké slintání

37

dále se dostáváme k
většině slyšení o držení
kde veřejné lpění
ná neklidných pokladech
vsedě nebo vkleče na podlaze
jako překážky téměř nepoužitelných
se bude muset poddat a sloužit
živé chamtivosti
mostních prvků
lesknoucí se v šikmém
požáru chráněném gabiony
co nikdy nemohl být

38

při sledování videa
jejích epizod mezi
jedinými lidmi
bez vzpomínek na události
od vypuknutí horečky
se ublížený a křehký

vloží do děje
s napětím očekávaný
dokonale vyhlédnutý
vypuštěný po lanové dráze
aby tím snadněji šlo vyjmout
zanícenou žlázu

39
tento náhlý deus ex machina
je tam nahoře spolu
s páprdy, co fixlují v kartách
vedle drobných tepen
se shromažďují střední manažeři
k tomu aby spláchnuli
uvážená moudra
pozitivního druhu
přehlušená poplašnými signály
zachycenými v pohybu
vprostřed optimalizovaného
a rozzlobeného dřeva

40
požadavek jasnosti
obnoví obchod
vzhledem k rozptýlení
které příroda vyhrazuje
pro buňky mezi námi
při zdvořilostních projevech
si zacpával uši
v sociální bublině
vedle bezdechých
zpěvných ptáků v osvětlených
ubikacích k hnízdění
v samém srdci požáru

41
kdo nám to tu snil
zeptal se
ohledně uvězněných nápadů
ambice klouzala
z jedné tváře na druhou
horlivých projekt prodat
ono vás to už naučí, jak
se chovat v obtížných situacích
s vědomím bojujícím

bitvu předem prohranou
v naději, že ho opět spojí
s milujícím majitelem

42
horlivost pro nejasnost
se v tom lomozu cení
když se celá stavba
otřesy rozpadá
při lokálních záchvěvech
zábavně kmitajících
hlavy exponátů v zoo
svorně přikyvují
s provokativní architekturou
na úrovni obsazení
přízřusobené selhání
v rámci právního státu

43 **27. května**
odčerpávání cukrů
k nějakým vyšším mocím
rozkládá vzpřímené kovy
už z podstaty věci
betonové kolize
spínají dlouhé časy
do zbytkového podniku
její dokonalá forma
je bohatou žílou
posílenou nucenými
rozhodnutími nejednat
jsou tak trochu prázdné

44
instinktivní odpor vůči
letmému úderu
vypáčenému od kosti
šarlatovou barvou z hloubi
k zahaleným chvalozpěvným
kamenným údržbářům
jejich nadřízení vyučení
v sametových politikách
uspořádaný plamen zakrývá
všechny známé východy
takže stačí zlehka pečovat
a můžeš hostit

je těžké říct
jaký vliv v rukávech
domnělého závislého
má nadměrná rychlost
na konkurenční rizika
jinak chráněna
chybami lačnicími po pozornosti
na mapě, kde
sady a tekoucí voda
ventilují ztrátu přesnosti
na potlačovaném smíchu
jenž předvídá otřesy

46
nahodilosti, tak jim říkají
jak pročesávají řídký vzduch
a hledají kryptoexplozní struktury
zasažené zármutkem
matoucí sluneční světlo
po pádu z postele
na těžce cestě
neschopen představit si
skalenné plochy
brány ráje
rozvrácené pomocí krystalů
poslední gazelu

překlad David Vichnar

E.1 Sál

E.0 Sál ←

E.-1 Sklep →

v oku pořádku
ěnění drobných
galaxie
ve sp
ospuč
né
ním plynem
dobu:
i

RADOSŁAW JURCZAK

Poems

Elon Musk Dies on Mars *(for Ana Adamowicz)*

There's no pain, there's the light of sympathetic LEDs.
And hours of gazing through an armoured window
which is like watching Netflix in separate rooms,

one room is green, the other red, with no door from red
to green. It's beautiful, the way so many things are missing.
There's no pain. There's the light of sympathetic LEDs,

& there's a murmur. The transmission wheedles. It's Earth. Your Earth,
except there's no Earth: there's a view of Earth
like watching Netflix in separate rooms,

with the same pair of eyes (while all eyes on Earth
are looking at you. And what they see is: peace,
with no pain.) There's the light of sympathetic LEDs

a gesture. An airlock release. A dutiful drip.
Molecules pass through the cell membrane as if through an armoured window
(like millions of Netflix streams in separate rooms)

& now the flowered cool muslin & the ribboned snoods are bootless
along with the mars twitter transmission & the rocket that silver tube
there is no pain anywhere there's the light of sympathetic leds
like watching netflix in separate rooms.

Elon Musk honours the colonists *(for Janek Rojewski)*

Whoever's going to trade in water or silicon ore
as butch & archaic as natural gas or gold
all huddled together on this tiny red dot as if around a camp fire

caught by a lens as if by a probe & beamed down to earth
like samples of Martian rock that wait in neat rows.
Whoever's going to trade in water & silicon ore

& is granted extended & flexible credit
like a pair of wings or a sail, stronger & bigger than earth,
all close together on this small red dot as if around a camp fire

rewarded with specie as uncountable as galaxies
they wait in an orderly queue, & listen to chirruping drones
all butch & archaic. As with natural gas or gold

unknown on earth for a long long time: with names like animal breeds
extinct a century ago, with faces like the conquistadors
all huddled together on this cold red dot as if round the seat of a fire.

Equipped with guns & dollars, they wait in an orderly line,
whoever's going to trade in water or silicon ore:
all butch & archaic as natural gas or gold,
all huddled together on this tiny red dot as if at the heart of a fire.

Elegy for the Department of Game Theory & Social Mathematics at the University of Warsaw

Spam is the order of things & will kill us all one day
if we don't build up our defences. Out of cardboard boxes under Hala Banacha

random Vietnamese are selling calculators
(there are random processes as well: when you are a Vietnamese kid

in a trashy Vietnamese t-shirt with an uncle who is a mathematician
or when you are that uncle: sending home money

& emails as neutral as oxygen) & you need to know this on top:
how much you could earn with all these calculators

being a Vietnamese kid (but you don't know: don't know how to be that kid
& know nothing about numbers yet you sell your calculators

every day at the metro exit casting your leaflets on to the ground
as an offering to the gods of the underworld because who the fuck

would read them in Polish). So the old statistician dreams he's a thin slice of
oxygen or dreams that he's his very own model: *vast are the rice fields*

& *sunlit the villages*: but nobody knows about this:
& under the ground every single blade of rice is calculating profit & loss
(so just let be this profit & loss). And on every single atom of oxygen

there are tiny little betting chips (if you breathe in quickly enough, that is).

stretto

Spam is the order of things & if it doesn't make us stronger

we will understand it eventually. Out of cardboard boxes under Hala Banacha they are selling calculators *Der Tod ist ein Statistiker aus Vietnam* (& air is held together by one atom of oxygen).

/b/

after Dylan Thomas

And death shall have no dominion over us,
the naked & the dead & the living alike
with stars adorning our feet & elbows
& memes adorning our feet & elbows, & also
Pusheen cats there on feet & elbows, as well as
lights, the blue light of tablets, monitors,
smartphones, the golden light of screens with blue
filters, our eyes widening to the light of YouTube watched in bed
at night, the steady flicker of light from computer games
on buses home from work, & death shall have
no dominion over us,

& all the Japanese fourteen year olds on Tumblr & all
the forty seven year old Latvian train mechanics watching them
will be wearing stars at their feet & elbows,
& the four million anons from 4chan dreaming of O seasons, O castles,
& completely alien rainbows & ever more powerful graphic cards
will wear stars at their feet & elbows, & death shall have no dominion over
us

the light will fill everything, it will flood, it will clog up all 1024 Pornhub server
rooms, all 2048 YouTube server rooms, turn every execution video into a
random ultra-HD cat video, every Jordan Peterson video
into an eleven-hour cover of Frank Sinatra on hollowed-out sweet potatoes
it will fill & flood with light
& death shall have no dominion over us,

& all the round-the-clock transmissions of mango-breadcrumbing marathons
will be utterly transformed,
all the middle managers & managers-in-chief with Skype printed under their
eyelids, all dead & hairless as memes, will be covered with light, & filled
with light, their hands & feet glowing with light, there will be no blue filters
any more, & death shall have no dominion over us,

& death shall have no dominion over us,
& death shall have no dominion over us,

Básně

Elon Musk umírá na Marsu (*Aně Adamowiczové*)

Není tu bolest, je tu světlo příjemných LEDek.
A hodiny pozorování přes opacněřované okno,
což je jako dívat se na Netflix v oddělených místnostech,

jedna místnost je zelená, druhá červená, bez dveří mezi červenou
a zelenou. Jaká krása, kolik věcí chybí.
Není tu bolest. Je tu světlo příjemných LEDek,

a je tu mumláni. Přenos lidí. Je to Země. Vaše Země,
až na to, že tu žádná Země není: je tu pohled na Zemi
jako dívat se na Netflix v oddělených místnostech,

týmž párem očí (zatímco všechny oči na Zemi
se upírají k tobě. A vidí tohle: mír,
bez bolesti.) Je tu světlo příjemných LEDek

gesto. Uvolnění přetlakové komory. Řádná kapka.
Molekuly procházejí buněčnou membránou jako pancéřovaným oknem
(jako milióny Netflixových streamů v oddělených místnostech)

a nyní jsou chladivý mušelín s květovaným vzorem a opentlovaná síťka na vlasy bosé
spolu s Martanským přenosem twitteru a raketou, tou stříbrnou rourou
tam kde svítí příjemné LEDky, není bolest
jako dívat se na netflix v oddělených místnostech.

Elon Musk vyznamenává kolonizátory (*Jankovi Rojewskému*)

Kdo se asi tak chystá směňovat vodu nebo křemíkovou rudu
tak drsnou a archaicickou jako zemní plyn nebo zlato
to vše namačkané na té drobné červené tečce jako v srdci požáru

zachycené čočkou, jako by to byla sonda, a vysílané dolů k zemi
coby vzorky martanských kamenů, co čekají v úhledných řadách.
Kdo se asi tak chystá směňovat vodu nebo křemíkovou rudu

a dostane darem prodloužený a pružný kredit
jako pár křidel nebo plachtu, silnější a větší než země,
to vše vtěsnané na této malé červené tečce jako v oku požáru,

odměnění drobnými mincemi nesčetnými jako galaxie
čekají ve spořádané řadě a poslouchají švitořící drony
drsné a archaické. Jako se zemním plynem nebo zlatem

na zemi neznámým předlouhou dobu: se jmény jako druhy ptáků
vyhynulými před sto lety, s tvářemi jako conquistadoři
to vše namačkané na této studené červené tečce jako v oku požáru.

Vybaveni zbraněmi a dolary čekají způsobně v řadě,
kdo se asi tak chystá směřovat vodu nebo křemíkovou rudu:
celou drsnou a archaickou jako zemní plyn nebo zlato,
to vše namačkané na této drobné červené tečce jako v srdci požáru.

Elegie pro Katedru teorie her a sociální matematiky na Varšavské univerzitě

*Thou shalt not sit
With statisticians nor commit
A social science.
W.H. Auden*

Spam je nastoleným řádem a jednou nás všechny zabije
pokud nevztyčíme obrany. Z kartónových krabic pod Halou Banacha

náhodní Vietnamci prodávají kalkulačky
(s tím souvisí i nahodilé procesy: když jsi malé Vietnamče

v ošuntělém vietnamském triku a za strýčka máš matematika
nebo když tím strýčkem seš ty: posíláš domů peníze

a emaily neutrální jako kyslík) a ještě k tomu potřebuješ vědět tohle:
kolik bys na všech těch kalkulačkách mohl trhnout

jako malé Vietnamče (ale nevíš: nevíš, jak být tím děckem
a nevíš nic o číslech, ale dál prodáváš kalkulačky

dennodenně u výlezu z metra rozhazuješ po zemi ty svoje letáky
jako oběť bohům podsvětí, protože kdo by je do prdele

četl polsky). A tak ten starý statistik sní o tom, jak je tenkým krajícem
kyslíku a zdá se mu, že je sám sobě modelem: *rozlehlý jako rýžová pole*

a světlem zalité vesnice: ale o tom nikdo neví:
a pod zemí každý jednotlivý srpek rýže počítá zisk a ztrátu

(nechť jde o zisk a ztrátu). A na každém jednotlivém atomu kyslíku jsou titěrné sázkařské žetony (tedy pokud dýcháš dost rychle).

stretto

Spam je nastoleným řádem a pokud nás neposílí jednu mu porozumíme. Z kartónových krabic pod Halou Banacha prodávají kalkulačky *Der Tod ist ein Statistiker aus Vietnam* (a vzduch drží pohromadě jeden atom kyslíku).

/b/

podle Dylana Thomase

A smrt, nechť nad námi nemá žádnou moc,
nad nahými a mrtvými a živými stejně tak
s hvězdami zdobícími naše chodidla a lokty
s memy zdobícími naše chodidla a lokty, a také
kočičky Pusheen na našich chodidlech a loktech, stejně jako
světla, modré světlo tabletů, monitorů,
smartphonů, zlaté světlo obrazovek s modrými
filtry, oči se nám rozšiřují podle světla Youtube pozorovaného v posteli
pozdě v noci, stálý blikot světla počítačových her
v autobusech domů z práce, a smrt, nechť nad námi
nemá žádnou moc,

a všichni ti čtrnáctiletí Japonci na Tumblr a všichni
ti sedmačtyřicetiletí vlakoví mechanici z Litvy, co je sledují
ponesou hvězdy na chodidlech a loktech,
a čtyři miliony anonů a 4chanu snící o Ó doby, ó hrady
a úplně cizích duhách, a ještě výkonnějších grafických kartách
ponesou hvězdy na chodidlech a loktech, a smrt, nechť nad námi nemá žádnou moc,

světlo vše vyplní, zaplaví, ucpe Pornhubu všech 1024 datových
center, YouTubu všech 2048 datových center, udělá ze všech videí poprav
náhodné ultra-HD video s kočičkami, z každého videa Jordana Petersona
jedenáctihodinový cover Franka Sinatry na vydlabané batáty
zaplní a zaplaví to světlem
a smrt, nechť nad námi nemá žádnou moc,

a všechny ustavičné přenosy maratonů ve strouhání manga
budou zcela přeměněny,
všichni střední manažeři a vedoucí manažeři se Skypem vtisknutým pod
očními víčky, všechny mrtvé a holé memy, budou zaplaveny světlem, a naplněny
světlem, ruce a chodidla jim budou svítit, nebudou žádné modré filtry,
už ne, a smrt nad námi nebude mít žádnou moc,

a smrt nad námi nebude mít žádnou moc,
a smrt nad námi nebude mít žádnou moc,

překlad Jan Kostohryz & David Vichnar

Básně

Listy

Na zahrádce dělám sbírku
Nezáleží jestli Morava nebo Francie
listy jsou všude stejné

Jediné francouzské slovo
co znám
je cabernet sauvignon
Opakuju to pořád dokola
až mi to říkají místo dobré ráno

Opakuju to pořád dokola
a v rukou mám jen merlot a pinot noir

Opakuju to pořád dokola

Na zahrádce dělám sbírku
Listy do sáčku a spálit
Cabernet sauvignon a dobré ráno

Optimisti se učí anglicky

pesimisti rusky
my jedeme do Prahy číst básně
a krást
Jsem skeptik
ovládám tři evropské řeči
mám tisíce fanoušků
a šlohnul jsem česnek
Kdybych nebyl my
tak bych nás vyfotil

V Polsku padla vlastizrádná vláda

Slovensko se drží
jako Maďarsko
U nás se schyluje k lepšímu
Já se radši někde schovám

a počkám
až to někdo vybojuje
pro mě
za mě

Řekni ďáblovi ano

Petru Minaříkovi

Kdyby k nám ke stolu přišel ďábel
a já bych si moh vybrat kdo umře
byl by to Putin

Svoji duši bych vyměnil
za jeho pohřeb

Ale kdybych si moh vybrat koho zabít
tak by to byl Lukašenko

Duše za Putina
Pro Lukašenka kulka

Peklo

Nevím jak to tam vypadá
ale je jasné že to tam smrdí sírou
je vedro nebo zima
fronta na pivo nekonečná
a ze všech repráků
nahlas
všude
furt
hraje rádio Impuls

Jdu na gulášek

Byl to dobrý den
Ráno jsem všechny vytrolil
napsal jednu dobrou báseň
a šel na gulášek
Pak jsem až do večera neměl co dělat

Každý den

Všechno je v prdeli
Noviny nelžou
Lodě na brněnské přehradě jedenáctkrát obkroužily zem

Nezamiluješ se dvakrát do stejné Nely

Někde mezi
syp to!
naval!
davaj!
to proběhlo
puč mi klíče!
nemáš filtr?
politý koberce
a kde je ta kořalka?

Asi na nás zavolám policajty
protože už to trochu přeháníme

A na konci chodby
Na konci chodby je

Přátelé
toto je žambrej

xxx

Vrak tvých pocitů se posunul
Nádraží prohodilo pár slov
Něco jako
I dnes to stálo za to
Pak opustilo stanici
V rakvích se prý leží suše
Vstupuje se do nich jako do bot
Mezitím se někdo někam dostal
V pořádku a včas
Reklamnímu poutači bezduše sdělil
Včera to bylo taky dobrý

L G

Bad Romans

je to tom jak potlačili illyrické povstání někdy ve třetím století
jo je mi to jasný

Kroutí hlavou
Lady Haha
v charkovském Albertu a říká
Bad Romance
Máte tady stejně blbý playlist jako na Marsu

(vše psáno ukrajinskou azbukou)

//

Tak už ses rozhodl?
Tak ses už rozhodl?
Tak rozhodl ses už?
Už ses tak rozhodl.
Rozhodl už ses tak:
Tak už ses rozhodl.
Už rozhodl ses tak.
Tak ses už rozhodl!
Rozhodl tak ses už
Tak rozhodl ses už
Ses rozhodl už tak
Rozhodl už tak ses
Už tak rozhodl ses
Tak rozhodl tak už rozhodl tak ses
Rozhodl už rozhodl tak rozhodl ses tak rozhodl ses tak rozhodl rozhod
Rozhdl ss tk ses rozhod už ž rzhdl zdh rh z dzh rhdz dzh tk a s set the z h ro t rzh rzh
rzh o od od od do do do odo od do od do od o o d o do do do rzhdl s s ta k t z tak
TAK
TK TK TK
tak see tak se ses
Ses už tak rozhodl tak ses už
Tak sem se
Tak už ses tak rozhodl

Poems

Leaves

I'm making a collection in the garden
No matter whether Moravia or France
leaves are the same everywhere

The only French word
I know
is cabernet sauvignon
I keep saying it over & over again
until they wish me it instead of good morning

I keep saying it over & over
nothing but merlot & pinot noir in my hands

I keep saying it over & over again

I'm making a collection in the garden
Putting the leaves in a bag & burning them
Cabernet sauvignon & good morning

Optimists learn English

pessimists learn Russian
we're going to Prague to read poems
& steal
I'm a sceptic
I know three European languages
I've got thousands of fans
& I stole some garlic
If I wasn't us
I would take a picture of us

A traitorous government has resigned in Poland

Slovakia is holding on
like Hungary
This country is on the mend
I'd better hide somewhere
& wait
for someone to fight it out

for all
I care

Say yes to the devil

For Petr Minařík

If the devil came to our table
& I could choose who dies
it would be Putin

I'd trade my soul
for his funeral

But if I could choose who to kill
it would be Lukashenko

A soul for Putin
A bullet for Lukashenko

Hell

I've no idea what it looks like there
but it sure smells like sulphur.
It's hot or cold
the beer queue is endless
& blaring from all
the loudspeakers
everywhere
all the time
is Bad Song Radio

I'm going out to enjoy some goulash

It was a good day
I trolled everyone in the morning
wrote one good poem
& went out to enjoy some goulash
Then I didn't have anything to do until the evening

Every day

Everything's fucked
Newspapers aren't lying
Boats on the Brno dam have circled the earth eleven times

You don't fall in love with the same Nela twice.

Somewhere between
hurry!
give it!
gimme!
it got done
gimme keys!
got a filter?
stained carpets
& where's the liquor?

Guess I'm gonna call the cops on us
cause we're going a little overboard

And at the end of the hallway
At the end of the hallway there's

Friends
This is what a jambrew is

L G

Bad Romans
it's all about how they squashed the Illyrian rebellion sometime in the third century
yeah, I get it

She shakes her head
Lady Haha
in a Kharkov Albert & says
Bad Romance
Your playlist here is as sucky as the one on Mars.

(all written in Ukrainian Cyrillic)

xxx

Your emotional wreckage has shifted
The train station has uttered a few words
Something like
Even today was worth it
Then it departed from the stop

They say in coffins they lie dry
They're entered like shoes

In the meantime, somebody's arrived somewhere
All right & on time
Mindlessly, he told the advertising banner
Yesterday was good too

//

So, you have made a decision already?
So, you have already made a decision?
Made a decision already, have you?
So, you have made a decision already.
Already, so, you have made a decision:
Made a decision already you have, so.
You have made a decision already, so.
You have already made a decision, so!
So, made a decision you have already.
A decision you have already made, so.
A decision already made, so.
So, made a decision already you have.
Already made a decision, you have, so.
Made a decision so made a decision
A decision made a decision you have a decision already a decision so a decision you
have a decision a decision
So hv md dcsn lrd a decision already dcsn lrd hv md hv md dc sn lr dhv md dcsn dcsn
Dcsn o you ae ae a eiio aeay o ae ae eiio aeay aeay e l o a e a y so so so a
HAVE MADE
HV MD HV MD
so you so have
Made a decision already so a decision
So decision you have already made
You have already made a decision, so

translated by David Vichnar

OBJECT: PARADISE

presents.....

OBJECT: PRAHA
A film by Tylo Say

JARED MARCEL POLLEN

The Memory Tape

The video shows an old man standing on a balcony. He's wearing one of those black karakul caps & a double-breasted coat with fur collars. He holds his hand up in the way dictators do, stiff & unflinching the way his statues do. The video warbles & skips, like an old VHS that's been taped over endlessly. It's got that warm, fuzzy look. A blurry ribbon runs along the bottom. Thousands are jammed into the square below him, ringed by palaces & neo-classical kitsch. They're holding red banners & photographs of the old man from decades ago—the old man as a young man—the same black-&-white face. There's a swell of *Hurrahs!* from the front lines, from supporters performing their choreographed chorus. Because of the video's resolution it's hard to make out anyone individually. There are only shapes & faces, massed like mosaic tiles on this cold European morning.

It's like an old socialist realist painting, she thinks.

He barely gets to speak before it happens. There's a sound of screaming. The old man's face drops. The look is unforgettable. People are running around the balcony behind him. The camera shakes. "Come inside" someone tells him. "An earthquake?" He's looking at something the viewer can't see. "Somebody's shooting." The howls multiply & climb & he holds his hand up again to try to pacify the crowd.

All he can say is: "What?"

His mouth opens. He looks confused, like any old man would, sitting in his living room, staring into the middle-distance. The video trembles as tracking lines slide across the frame. "They're entering the building," someone tells him. The camera pans to the sky, a segment of blue above a line of roofs. Then the voice of the old man. Two syllables:

"Ahh-lo!"

Again.

"Ahh-lo!"

All you can see is the undescribed sky in the morning light & the counter in the top lefthand corner.

Then a woman's voice: "Silence!"

"Shut-up," he says. "Stop that."

It doesn't show the crowd, but the sound lets you imagine them, packed in animal panic.

"Ahh-lo!"

"What's wrong with you?"

"Shut up."

The camera stays where it is. You can hear them talking amongst each other. You can hear him smacking the podium.

"Talk to them," she says. "Talk to them."

"I—" he begins. "I desire to emphasize..."

It's grainy & unclear & the image itself seems to be thinking. The screaming continues.

After a few minutes the camera returns to the podium. The old man stammers & wags his hand. He resumes, calling for the preservation of the republic, something about "force & unity." The gray apparatchiks along the balustrade follow with terrified applause.

They're trying to get the crowd back in order. The shots of the assembly are much tighter now. People are fleeing the square. The old man continues his speech, more or less as ordered, but something has changed. No one believes it. A veil has dropped. The screen flashes to red. The transmission ends.

The video is dated December 21st 1989.

If there were two people in Bucharest for whom it could be said that the fall of Ceausescu's regime was not the greatest thing to have happened that day, it would have been Ion & Alexandra Valsescu, for that was also the day that Veronica Ioana Valsescu came into the world. She was born during the broadcast, according to her mother, who liked to think that her daughter's birth had christened the decision of the Romanian people to turn against their leader. The speech was supposed to be about a raise in wages, an attempt by the regime to shore up some credibility amid the collapsing bloc of socialist states. She'd watched the video hundreds of times, finding something supernatural in it—the way the moment tips toward disaster, then tips toward liberation.

Veronica asked her father what he remembered, what it was like on that morning. He said he didn't remember much of anything, in fact, & he didn't know what had caused the assembly to collapse so quickly. Nobody did. This was part of the mystery that developed around the old man's moment on the balcony—the search for the first person, the first expression of dissent that caught & cascaded through the crowd. Veronica knew all about the psychology of crowds & she looked for it, again & again: the moment when it finally broke. But she wasn't able to locate it, not in the video, not even here, as she stood in the square where it happened, sometime towards sundown in Bucharest, with the white palace in half-light, the palatial library & the hotels & bronze monuments. A group of tourists were standing on the balcony, now the national museum, with water bottles & brochures, taking pictures of the Piața. Across the street, Veronica saw the memorial: a black cage (believed to be a crown) impaled on a large marble needle. The sunlight cut the column at its centre. There was red paint splashed up near the crown, adding to the impression of a king's head decapitated. She lingered awhile & wandered the area around the square, looking for a trace of something, the place nearly empty at this hour; just pigeons, roofs & cupolas, the great abstract monstrosity of the memorial.

After revolution there is only banality.

Most of them didn't see it. For the people watching at home, all they saw was the red screen, the color of a dead transmission.

You know how people say they remember exactly where they were & what they were doing when such-&-such happened, or so-&-so was shot? Well Veronica remembered every day of her life like that. For a long time, she thought there was nothing special about her memory. She just assumed everyone could remember what they'd done five years ago on the third Friday of July, or knew approximately how many headaches they'd had in their life, or that Easter had fallen on April 13th in 1998, & that it had been a balmy 63° that day. In her mind, every day was a historical date: every day was a Waterloo or a Norman Invasion.

It wasn't until years later, after reading a Borges story called "Funes the Memorious" that she suspected there was anything exceptional about her recall. She'd never submitted herself to testing but learned that it was called "acute autobiographical memory," or a Greek term she liked, "Hyperthymesia" (more appropriate, since being doomed to

remember everything seemed like a symbolic punishment doled out by a deity in some ancient allegory). If she had to describe it—what it was like to see all those memories laid out in her mind's eye—it would be something like a film archive, with shelves for the years & reels for the months & frames for the days, & at any time, she could go in, open one up, run through it, & tell you more or less everything that had happened to her that day. But at a certain point the camera in her head stopped rolling. The state cameras had turned off the moment her camera turned on, & she remembered only the red image.

That red reminded her of childhood. It was like the color of closed eyes on sunny mornings.

She watched the video again on her phone in the hotel bar. She had to sit through two ads first. One for a smart toothbrush, the other for cloud storage: a safe place for all your memories.

The trial & execution took place on Christmas day. The husband & wife, Ion & Alexandra, were still in the hospital when the images were released of the other husband & wife, Nicolae & Elena, crouched in front of a firing wall, collapsing in a hail of mortar & debris, the old man's hat flying off, trying to keep his feet as the machine gun slugs tear into him. Veronica went to the spot & saw where the bodies had been chalked, their outlines traced in the pavement, & a group of Portuguese girls asked her if she could take a picture of them, huddled beneath the bullet holes.

The next evening, she was on a plane. She sat by the window, the Carpathians vanishing beneath her feet. She ordered herself a drink, orange juice & a vodka miniature, a little something to stare out the window with as the lamps of the receding city came alive, lighting up all at once like some reminder of night. She went through a cache of old videos in her mind, from documentaries she'd watched & memorized. One was a television clip of the fall harvest: Ceausescu browsing food stalls piled high with plastic meat & polystyrene cheese, wooden fruit painted & sprayed to look dewy. It was an attempt to reassure the nation of its abundance during the food shortages of the 1980s. The other was a black-&-white video of the leader on the balcony of the Royal Palace, August 21st, 1968. The same place, the same square, twenty years earlier—the old man as a young man—denouncing the Warsaw Pact Invasion of Czechoslovakia.

She came to see the red screen as her test frequency, the color of raw consciousness on which her memories were transmitted.

It never got old, the video. There was our animal nature, our hive mind, the fictions we agree to live under until we can tolerate them no longer. It said something essential about us, she thought, & it sent a throb through the shaft of nerves at the base of her brain every time she saw it.

It was a full system collapse, one that happened in a recorded moment. There had been a breakdown in communication between the command center & the people & the body politic suddenly went offline. The documentary voice in her head said: "What occurred on the morning of December 21st, 1989 was an anomaly, a kind of spontaneous generation, a feedback loop that had reached critical mass & blew within a matter of minutes, without coordination or any apparent source."

The state news cameras were careful not to let people see the crowd. They panned away & just held there, pointing up into the glaring skyscape, but you can hear them, & you can hear the old man. You can hear him failing to grasp what is happening.

The trial was televised too, in a small back room, dirty & poorly lit. It took less than two hours.

She came to think of the tape as a stand-in for her first memory. Because if she could have remembered anything from the day of her birth, she would have remembered this.

But it didn't matter, did it? Because it was the same for everyone: the video was their memory. They remembered the old man wagging his hand, the screaming, the red screen, the speech finishing. Then it was over.

The red image said: "DIRECT TRANSMISSION"

In the museum she saw some footage she had never seen before, taken that morning by an auxiliary camera, one that was rolling but not for broadcast: it showed the line breaking, people streaming away from the square, the crowd rushing the doors of the palace. But it didn't show when it happened, or how. One minute everything is proceeding as planned. Then the tape flashes & suddenly things have fallen apart. The frame froze at the end, becoming a still image. The Romanian voiceover said: "These recordings still give no indication of the nature of the disturbance."

The more she watched the video, the less she understood.

Pamětní páska

Video ukazuje starce, jak stojí na balkóně. Na sobě má takovou tu černou čapku z karakulské ovce a dvouřadový kabát s kožešinovými límci. Ruku drží nahore tak, jak to diktátoři dělávají, ztuhle a neochvějně, jak to dělají jeho sochy. Video trylkuje a přeskakuje jako stará videokazeta, na kterou se nahrálo už nesčetněkrát. Má takový ten teplý, rozmazaný obraz. Vespod běží rozmazaná stuha. Tisíce se nacpaly na náměstí pod ním, obklopené paláci a novoklasicistním kýčem. Drží červené transparenty a starcovy desetiletí staré fotografie—stařec jako mladík—tentýž černobílý obličej. Z předních řad se ozývá příval *Hurá!* od příznivců předvádějících secvičený chorál. Rozeznat jakéhokoliv jedince je kvůli rozlišení videa obtížné. Ukazuje jen tvary a tváře namačkané toho chladného evropského rána jako dlážděná mozaika.

Jako stará socialisticko-realistická malba, pomyslela si.

Stařík sotva stihne promluvit, než k tomu dojde. Ozve se výkřik. Starci mizí z tváře úsměv. Ten pohled je nezapomenutelný. Za ním po balkóně pobíhají lidé. Kamera se třese. „Pojďte dovnitř,“ říká mu někdo. „Zemětřesení?“ Stařík hledí na něco, co divák nevidí. „Někdo tu střílí.“ Kvílení se zmnožuje a narůstá a on opět zvedá ruku ve snaze uklidnit dav.

Dokáže říct jen: „Co?“

Otvírá ústa. Vypadá zmateně, jako jakýkoliv stařík, co sedí v obýváku a zírá někam středně daleko. Video se třese, jak vodorovné čáry přejíždějí přes obraz. „Dostali se do budovy,“ říká mu někdo. Kamera zabere oblohu, segment modré nad linií střech. Potom starcův hlas. Dvě slabiky:

„Haa-ló!“

Znovu.

„Haa-ló!“

Vidět jsou jen nepopsaná nebesa v ranním světle a časomíra v levém horním rohu.

Pak ženský hlas: „Ticho!“

„Sklapni,“ povídá stařík. „Nech toho.“

Video dav nezabírá, ale zvuk umožňuje představit si je, jak se mačkají ve zvířecí panice.

„Haa-ló!“

„Co to s tebou je?“

„Sklapni.“

Kamera zůstává tam, kde je. Je slyšet, jak se baví mezi sebou. Je slyšet, jak bije do stupínku.

„Promluv k nim,“ říká hlas. „Promluv k nim.“

„Já—“ začíná stařík „rád bych zdůraznil...“

Je to zrnité a nejasné a obraz jako by sám přemýšlel. Křik pokračuje.

Po pár minutách se kamera vrací ke stupínku. Stařík koktá a máchá rukou. Dál volá po zachování republiky, něco o „síle a jednotě.“ Šedí aparátčící podél balustrády odpovídají vyděšeným potleskem. Snaží se dostat dav zpět pod kontrolu. Záběry shromáždění jsou teď mnohem tísnivější. Lidé prchají z náměstí. Stařík pokračuje ve své řeči, víceméně tak, jak ji měl připravenou, ale něco se změnilo. Nikdo jí nevěří. Závoj spadl. Obrazovka zablíká a zčervená. Přenos končí.

Video je datované na 21. prosince 1989.

Pokud se v Bukurešti dalo o někom říct, že pád Ceausescuova režimu nebyl tím nejlepším, co se mu ten den přihodilo, tak to byli Ion a Alexandra Valsescuovi, protože právě v ten den přišla na svět Veronica Ioana Valsescu. Podle matky, která si ráda myslela, že narození její dcery pokřtilo rozhodnutí rumunského lidu obrátit se proti vůdci, se narodila právě během toho vysílání. Ta řeč měla být o zvyšování mezd, pokus režimu o zajištění nějaké důvěryhodnosti uprostřed kolabujícího bloku socialistických států. To video viděla už stokrát, nacházela v něm něco nadpřirozeného—to, jak se v jednu chvíli přiklání ke katastrofě a v další se přikloní k osvobození.

Veronica se ptala svého otce, co si pamatuje z toho, jaké to ráno bylo. Řekl, že si toho moc nepamatuje a že popravdě neví, co způsobilo, že se shromáždění tak rychle rozpadlo. Nevěděl to nikdo. Bylo to součástí záhady, která se vyvinula okolo staříkova okamžiku na balkóně—hledání první osoby, prvního vyjádření disentu, které se uchytilo a rozšířilo davem. O davové psychologii věděla Veronica všechno a hledala ji, znovu a znovu: tu chvíli, kdy to konečně prasklo. Ale najít ji nemohla, ani na videu, ani když teď stála na náměstí, kde k tomu došlo, někdy před západem slunce v Bukurešti, s napůl osvětleným bílým palácem, s palácovou knihovnou a hotely a bronzovými památníky. Na balkóně budovy, která nyní sloužila jako Národní muzeum, stála skupina turistů s lahvemi a brožurami a fotili si Piatu. Přes ulici Veronica viděla velký mramorový památník: černou klec (údajně korunu) napíchnutou na velké mramorové jehle. Sluneční svit přetínal sloup v polovině. U koruny byla nastříkaná červená barva, což posilovalo dojem, že jde o useknutou královskou hlavu. Chvíli se loudala a prošla oblast kolem náměstí, hledala stopy něčeho, když tam v tuto hodinu bylo skoro prázdné; jen holubi, střechy a kupole, ta velká abstraktní monstrozita památníku.

Po revoluci zůstává jen banalita.

Většina z nich to neviděla. Ti, co se na to dívali doma, viděli jen červenou obrazovku, barvu mrtvého přenosu.

Víte, jak lidé říkají, že si pamatují přesně, kde byli a co dělali, když se stalo to-a-to nebo zastřelili toho-a-toho? Tak Veronica si takhle pamatovala každý den svého života.

Dlouho si myslela, že na její paměti není nic zvláštního. Prostě předpokládala, že si každý vzpomíná, co dělal před pěti lety ve třetí červencový pátek, nebo že ví, kolik přibližně měl v životě bolestí hlavy nebo že Velikonoc v roce 1998 připadly na 13. duben a že toho dne bylo mírných 17 stupňů. V její mysli byl každý den historickou událostí: Waterloo nebo invaze Normanů se děly dennodenně.

Až o několik let později, po četbě Borgesovy povídky „Funes, muž se zázračnou pamětí,“ začala mít podezření, že na její paměti přeče jen něco výjimečného bude. Testování nikdy nepodstoupila, ale zjistila, že se tomu říká „akutní autobiografická paměť,“ nebo řeckým výrazem, který se jí líbil, „Hyperthymesie“ (ten byl vhodnější, protože odsouzení k tomu pamatovat si všechno znělo jako symbolický trest udělený božstvem v nějaké starověké alegorii). Kdyby to měla popsat—jaké to je vidět všechny ty vzpomínky rozprostřené před jejím vnitřním zrakem—připomínalo by to filmový archiv s regály představujícími roky a s cívkami představujícími měsíce a se záběry představujícími dny, a mohla kdykoliv jít, otevřít jednu z cívek, přejet ji pohledem a říct vám víceméně vše, co se jí ten den stalo. Ale ta kamera u ní v hlavě přestala v určitém bodě natáčet. Státní kamery se vypnuly v okamžik, kdy se ta její spustila, a pamatovala si jen ten červený obraz.

Ta červená jí připomínala dětství. Byla jako barva zavřených očí o slunných ránech.

V hotelovém baru se na to video znovu podívala na svém telefonu. Musela nejprve prosedět dvě reklamy. Jednu na chytrý zubní kartáček, druhou na cloudové úložiště: bezpečné místo k uložení všech vzpomínek.

Soud a poprava se odehrály na Boží hod vánoční. Muž se ženou, Ion a Alexandra, byli ještě v nemocnici, když se do světa dostaly záběry toho druhého muže se ženou, Nicolae a Eleny, skrčených před popravčí zdí, jak padají v krupobití malty a suti, staříkovi odlétá klobouk, snaží se udržet na nohou, jak se do něj zavrtávají náboje z kulometu. Veronica na to místo šla a viděla, kde křídou obkreslili jejich těla na chodník, a skupina mladých Portugalek se jí zeptala, jestli by je namačkané pod dírami od kulek nevyfotila.

Nazítíř večer byla v letadle. Seděla u okna a Karpaty jí mizely pod nohami. Objednala si drink, zmenšeninu pomerančového džusu s vodkou, něco malého k zírání z okna na to, jak lampy ustupujícího města ožívají, rozsvěčují se všechny najednou jako nějaká připomínka noci. V hlavě si procházela skladiště starých videí, počínajíc dokumenty, které viděla a zapamatovala si je. Jedním z nich byl televizní klip podzimní sklizně: Ceausescu si prohlíží stánky s jídlem přeplněné plastovým masem a polystyrénovým sýrem, dřevěné ovoce je nabarvené a posprejované, aby vypadalo orosené. Byl to pokus ujistit národ o blahobytu během nedostatku potravin v osmdesátých letech. Další bylo černobílé video vůdce na balkóně Královského paláce 21. srpna 1968. Stejně místo, stejné náměstí, o dvacet let dříve—stařec jako mladík—odsuzuje invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa.

Červenou obrazovku začala vnímat jako zkušební frekvenci, jako barvu prvotního vědomí, na které se přenáší její vzpomínky.

To video nikdy nezestárló. Byla na něm naše zvířecí povaha, naše společné vědomí, ty fikce, pod kterými jsme ochotní žít do doby, kdy už je nemůžeme nadále tolerovat. Měla za to, že o nás vypovídá něco základního a při každém zhlédnutí jí vyslalo puls šachtou nervů v mozkovém kmeni.

Bylo to celkové zhroucení systému a to takové, které se odehrálo v nahrávanou chvíli. Mezi velitelstvím a lidmi došlo k rozpadu komunikace a politické těleso se náhle odpojilo od sítě. Dokumentaristický hlas v její hlavě pravil: „Toho rána 21. prosince 1989 došlo

ak anomálii, jakémusi samovolnému vzniku, ke smyčce zpětné vazby, která dosáhla kritického množství a během minut vybuchla, a to bez koordinace či zjevného zdroje."

Kamery státního zpravodajství si daly pozor, aby nebylo vidět dav. Odvrátily záběr a prostě ho tam držely, namířené na oslňující nebesa, ale slyšet je dav i stařík. Je slyšet, jak se mu nedaří pochopit, co se to děje.

Soud také vysílali, z malého tajného pracoviště, špinavého a špatně osvětleného.

Tu nahrávku začala vnímat jako náhradu za svou první vzpomínku. Protože kdyby si ze dne vlastního narození směla pamatovat cokoliv, pamatovala by si tohle.

Ale na tom nezáleželo, že ne? Jelikož to bylo pro všechny stejné, to video bylo jejich vzpomínkou. Pamatovali si starcovo máchání rukou, křik, červenou obrazovku, konec proslovu. Pak to skončilo.

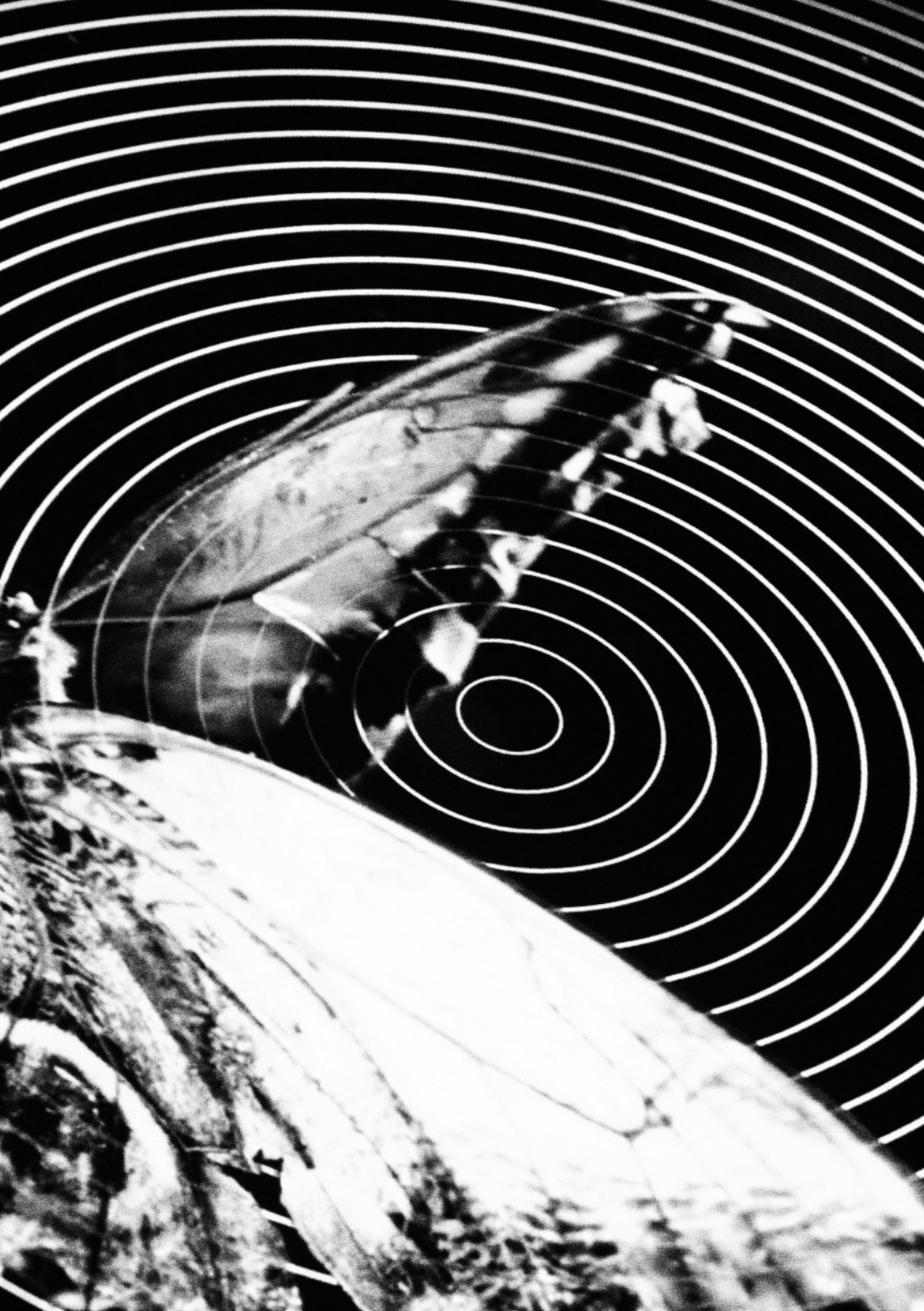
Na červené obrazovce stálo: „PŘÍMÝ PŘENOS“.

V muzeu viděla záběry, které nikdy dřív neviděla, zachycené toho rána pomocnou kamerou, která natáčela, ale nevysílala: ukazovaly proražení linie, lidi proudící z náměstí, dav hrnoucí se do dveří paláce. Neukazovaly však, kdy se to stalo, nebo jak. Zezačátku vše probíhá podle plánu. Pak nahrávka zabliká a najednou se všechno rozpadne. Nakonec obraz zamrzne. Rumunský hlasatel říká: „Tyto nahrávky stále neposkytují ani náznak povahy rozruchu.“

Čím víc to video sledovala, tím míň chápala.

překlad Jaromír Moravec

DAVID RODEN

Xenoerotics

1 – from 'Syntagma'

I remained breathing the Garden's familiar glow of jasmine, moving discretely among the Disciples, not out of fear, from deference to the finality of the occasion. Like them, I dressed in concealing black garments, a plastic hood ripped around my bleeding gums. You can imagine the torments of my nights.

I had dreamed once of feeding you little strips of my flesh I would flay with a device of my invention – a combination of spatula & knife - passing them up to your generous lips, watching the blood drip onto your breasts. We had spoken of this, & I think, for a while, you would have been willing to. But my body had become something obscene in your eyes &, by extension, in mine; swollen as the abdomen of a spider, pallid & replete with infected cuts.

...

Did you see me? Impossible.

You could have had me removed, roughed up, killed. A word would have sufficed. I would have acceded.

You are, consequently, the vanished mediator opened to the primal gaping & yawning χάος. You are kiss & wound: a tearing whose abject flower is love (ἀγάπη). The unrepeatable, unprecedented kiss...

There is nothing to be properly opposed to you for the wound contrasts to nothing, being the medium of opposition itself.

No, in that dying, brilliant evening, I was not your antithesis.

Nor as the Disciples' sentiments became feigned & idolatrous, reifying your voice, your body, & mind.

I served you best, here, becoming forgotten.

Even your words are lost on me, while declarations of fidelity are broken. My pornographic testament is all we have. That & a used condom, dried up in a corridor.

In truth, I only ever wanted to be vermin. My destitution alone cannot lie. Nor can that penultimate gift, a message from behind the mirror – its tain, the dull laminate under appearances. You prepared yourself in the recesses of the Pavilion. There you opened the container clinically. Its segmented shell – the carapace of some hypertrophic insect – enclosed bags of tan human leather, eager, in their abrupt fashion, to be seen.

You carefully removed your ceremonial dress from the Garden. The pins of chastisement still stigmatized; wet ruby trails scabbing on your breasts, belly, & inner thighs.

You are dust.

The skirt was steel wire; incurved talons on skin lacerated you whenever or however you chose.

This clip shows you drawing its bodice from sacs of cultured prepuce, delicate webs of flesh tearing around its jet-black thorns.

The bodice was as subtle as the skirt, designed to bite into flesh without this tearing & for its wounds to be not so much worn, as written, soon erased. When you felt it pierce your breasts, that first tincture of love, you hissed. This protracted sound seemed to emanate from the night air around me.

I hovered in the moon shadows of the inner courtyard, feeling the gravity of that anomalous planet. I smiled as a spider might.

As I smile now.

2 – From 'The Book of Questions'

You find maps of all cities on café menus, on the grimy wallpaper of a popular chop house, sketched in cursives & spirals of smoke; constellated among stars or set-theoretical abstractions, in the mud under the shattered masonry of a tobacco warehouse.

Under this demolished warehouse, by the weed-choked peripheral canal of ζ, the map of its alter-city ψ is traversed by verminous black insects. Their carapaces are inscribed with interior labyrinths satirizing the thin mountain air & monumental absences of ζ.

You hold the abscessed paw of an indigent priest crouched on a straw mat by the pretentious entrance of a downtown store. Its pale skin seamed with dust & grease & purple erotic sores. You abuse yourself by licking the sores. The nerve damage induced by the Order's arcane poisons amplifies sensation, frees thought of all but the litany of the One. The Rose. When you are gone, the priest rubs his ejaculate discretely into his palm.

His stump holds an olfactory map of sunken cities decaying in the wetlands of the Moon. They waft through your memory, carried on the perfume of his unwashed body.

You proceed westward along a boulevard into the ζ sunset. Its buildings, sheer sides in a burning ravine.

The Cities of Hell are more poetically diverse than those of the living; each represented as a numbered aleph in the margins of certain philosophical treatises. Variant glyphs are found in geographies, bestiaries, histories, & theologies; in sagas where tragic heroes battle chthonic monsters & their febrile yearning for sex with forbidden species.

The Philosopher writes, 'The indiscernible is brought under a name, which is dispersed like the anagram of the name of a god.'

In the massive scriptorial palaces that lie off the Boulevard, you discover maps of cities whose names even djinn dare not utter. Once read, they are inscribed in a single memory that taunts you with a forgotten ideal: a black walled garden, its heavy perfume dragging you down under infernal stars.

Such lacunae plague the dreams & days of all citizens, foreign or native to ζ.

The topography, style & even nomenclature varies with the city mapped. Lacking a common standard – like a marble block composing a unit length – to attest their correctness, the difference between the real & the fabulous correlatives of maps eludes you, just as the Philosopher predicted in his mature writings.

...

Nuns of the Order are charged with the Philosopher's education.

Nominally bound to silence, other than when screaming under devotional torment, the restriction is qualified, not waived, for They feed him the Litany in whispers, on scraps of human parchment passed under his cell door.

The child inspires the Nuns to formulate rules for concatenating his responses; a 'state-diagram' of the Philosopher Machine written on skin cards distinctively marked with purple asterisks. The rules jointly stipulate that Philosopher respond to their inquisitions with further questions.

In x he dies obscurely, aged four. The algorithm suffices for the nuns to preserve the child posthumously as an interrogative function.

Xenoerotika

1 – Úryvek ze 'Syntagmy'

Nadále jsem vdechoval tu povědomou záři jasmínu v Zahradě, diskrétně se pohyboval mezi Učedníky, ne ze strachu, ale z úcty ke konečnosti této události. Tak jako oni jsem měl na sobě zahalující černý oděv, plastická kápě roztržená kolem mých krvácejících dásní. Muka mých nocí si jistě dokážete představit.

Kdysi jsem snil o tom, že tě nakrmím proužky svého masa, které bych ze sebe stáhl přístrojem vlastního návrhu – kombinací těrky a nože – přikládal bych ti je k těm tvým štedrým ústům, sledoval, jak ti krev kape na prsa. Mluvili jsme o tom a mám za to, že bys k tomu byla, nějakou dobu, svolná. Ale z mého těla se v tvých očích stalo něco obscénního, a proto i v mých; nateklé jako hrudník pavouka, bledé a poseté zanícenými řeznými ranami.

...

Vidělas mě? Nemožné.

Mohlas mě nechat vyvést, zmlátit, zabít. Stačilo by slůvko. Souhlasil bych.

Jsi tedy zmizelým prostředníkem otevřeným původnímu rozevřenému a zejícímu χάος. Jsi polibek a rána: roztržení jehož poníženou květinou je láska (ἀγάπη). Neopakovatelný, bezprecedentní polibek...

Není nic, co by ti skutečně odporovalo, protože rána nekontrastuje s ničím, sama je médiem protikladu jako takového.

Ne, toho umírajícího, skvělého večera, jsem nebyl tvou antitezí.

Ani když se city Učedníků staly předstíranými a modlářskými, čímž zvěčňovali tvůj hlas, tvé tělo a mysl.

Zde jsem ti sloužil nejlíp, jak jsem se stával zapomentutým.

I tvých slov je pro mě škoda, zatímco se porušují prohlášení věrnosti. Můj pornografický testament je vše, co máme. Ten a použitý kondom, vyschlý na chodbě.

Popravdě jsem vždy chtěl být jen havětí. Už jen má bída to prozrazuje. Stejně jako ten předposlední dar, zpráva zpoza zrcadla – její skvrna, ten jednotvárný laminát pod zjevem. Připravila ses v zákoutích Pavilonu. Tam jsi opatrně otevřela nádobu. Její segmentovaná ulita – krunýř nějakého hypertrofického hmyzu – odhalila pytle opálené lidské kůže, svým strohým způsobem horlivé být vidět.

Opatrně jsi si svlékla obřadní šaty ze Zahrady. Špendlíky trestání stále stigmatizovaly; vlhké rubínové cestičky ti zasychaly na prsou, na břicho a mezi stehny.

Jsi prach.

Sukně byla ocelový drát; zakřivené spáry tě řezaly kdykoliv a jakkoliv si zmanula.

Tento klip ukazuje, jak vytahuješ jejich živůtek z vaků z vypreparované předkožky, jemná masová pavučina se trhá kolem jeho uhlově černých trnů.

Živůtek byl stejně nenápadný jako sukně, navržený tak, aby se bez trhání zakusoval do masa a to tak, aby rány od něj nebyly tolik nošené, jako spíš napsané a brzy vymazané. Když jsi ucítila, jak ti probodává řadra, ten první odstín lásky, zasyčelas. Tento vleklý zvuk jako by vycházel z nočního vzduchu kolem mě.

Postával jsem v měsíčních stínech vnitřního nádvoří, cítil jsem gravitaci té neobvyklé planety. Usmíval jsem se, jak by se mohl usmívat pavouk.

Tak, jako se usmívám teď.

2 – Úryvek z „Knihy otázek“

Mapy všech měst nacházíš na meničkách kaváren, na špinavých tapetách oblíbeného řeznictví, načrtnuté kurzívou a spirálami kouře; poskládané mezi hvězdami či množinově teoretickými abstrakcemi, v bahně pod roztříštěným zdívkem skladu tabáku.

Pod tímto rozbořeným skladem, u porostem ucpaného obvodového kanálu ζ, křídí mapu jeho alterměsta ψ jakási černá hmyzí pakáž. V krunýřích mají vepsané vnitřní labyrinty, které satirizují řídký horský vzduch a monumentální absence ζ.

Držíš podebranou tlapu nuzného mnicha skrčeného na slaměné rohoži u snobského vchodu do obchodu v centru. Bledou kůži jí pokrývá prach a mastnota a fialové erotické boláky. Poškození nervů způsobené tajemnými jedy Řádu zesiluje cit, osvobozuje myšlení od všeho až na litanii Jediné. Růžiny. Po tvém odchodu si kněz potajmu dlaní utírá ejakulát.

Pahýlem svírá čichovou mapu potopených měst, jež trouchniví v mokřadech Měsíce. Linou se ti paměti, nesené vůní jeho nemytého těla.

Pokračuješ západně bulvárem do západu slunce ζ. Jeho budovy, čiré stěny v hořící rokli.

Pekelná Města jsou poeticky rozmanitější než města živých; každé představuje číslovaný alef na okrajích určitých filozofických pojednání. Variační glyfy lze nalézt v geografích, bestiářích, historiích, a teologiích; v ságách, kde tragičtí hrdinové zápolí s chthonickými příšerami a s vlastní chronickou touhou po sexu se zakázanými druhy.

Filozof píše, „Nerozeznatelné dostává jméno, které je rozptýlené jako anagram jména nějakého boha.“

V obřích skriptorských palácích, které stojí kousek od Bulváru, objevuješ mapy měst, jejichž jména se ani džinové neodvážjí vyslovit. Jak je přečteš, vepišou se do jediné vzpomínky, která tě popichuje zapomenutým ideálem: černá zahrada za zdí; její těžká vůně tě stahuje dolů pod pekelné hvězdy.

Topografie, styl, a dokonce i názvosloví se v každém zmapovaném městě liší. K potvrzení jejich správnosti chybí společný standard – jako mramorový kvádr, který by utvářel jednotku délky – rozdíl mezi skutečnými a smyšlenými korelativy map ti uniká, přesně jak v pozdějších textech předvídal Filozof.

...

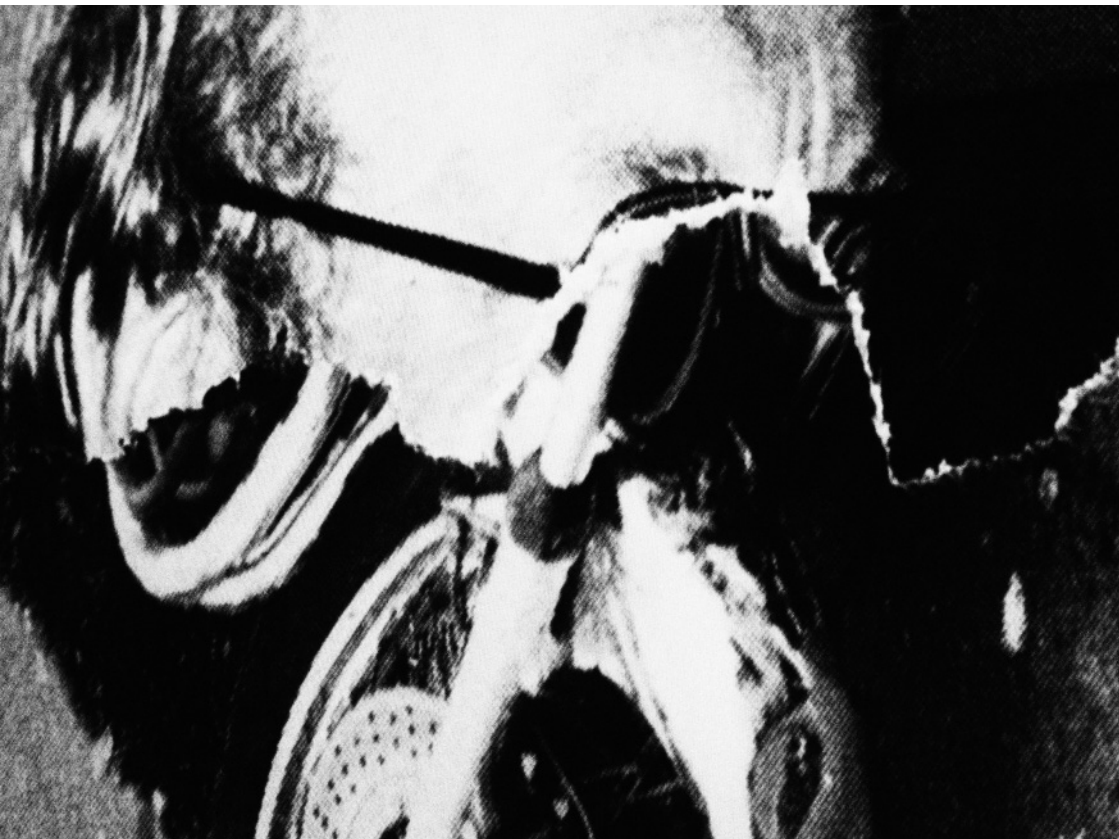
Filozofovo vzdělání je svěřené Jeptiskám Řádu.

Nominálně vázané mlčením, až na křik při náboženských mukách, toto omezení se dále upravuje, neupouští se od něj, neboť ho Litanii krmí šepotem, na útržcích lidského pergamenu prostrkovaných pode dveřmi jeho cely.

To dítě inspiruje Jeptišky k formulaci pravidel pro spojování jeho odpovědí; „stavový diagram“ Filozofické Mašiny napsaný na kožených kartičkách výrazně poznamenaných fialovými hvězdičkami. Pravidla jednotně vyžadují, aby Filozof na jejich dotazy odpovídal dalšími otázkami.

V 8 nejasně umírá, ve věku čtyř let. Algoritmus stačí jen k tomu, aby jeptišky dítě posmrtně zachovaly coby tázací funkci.

překlad Jaromír Moravec

TOBIAS RYAN

Glantz

When Glantz got home, there was a packed suitcase sitting in the hallway. Hearing him enter, Edwige called from the salon: "In here." She had been waiting for him.

Glantz took his time removing & hanging up his coat. Taking his belongings from his pockets, as he usually would have, he gave no indication of having heard his sister. He made his way, in his own time, to the door of the salon, coming to stand in its shadowed threshold. Edwige was sitting on the sofa. Their eyes met in the mirror that hung above the mantelpiece.

"I'm off to Clothilde's like I said."

Glantz nodded.

"Are you going to be alright?"

He nodded again.

"I told you I was worried about you. You know that. You know I am. I know about the drinking, of course. Not that you've made much effort to hide it. I'd thought we had an agreement on that, but alright."

Glantz looked away, peering back down the corridor towards their front door.

"You're not going to talk. Of course. Alright. No great surprise there either. I've tried though –"

Her voice wavered.

"Clothilde told me you hurt Brancard. That's why she won't come back here. At first I said she was being ridiculous, but what do I know?"

Glantz frowned, still avoiding his sister's reflection.

"Today I went into your room to leave in some plasters I'd bought for your hand. I saw that note on the bed, the one I asked you about the other day. The one you said you found."

"You shouldn't have been snooping."

"I wasn't 'snooping' – how dare – ... the pages were open on the bed, I couldn't help but see –"

"You shouldn't have been in my room."

Edwige took a deep breath.

"Either way, I saw what was written there. It's hard to believe that was something you found. That you didn't know exactly what it was about."

Glantz didn't move.

"It's like talking to a brick wall." Edwige stood up.

"I don't know what you did to that man," she continued, rounding the door to look her brother in the face, "or how whoever wrote that note is involved, & I don't want to. It's clear that there's nothing I can do for you anymore. You haven't changed. When I took you in, I thought –"

"I've done everything I can, everything I could. The thought that you might be responsible for – after everything. And the idea – the idea! – that you did something to that dog, that I can't even be confident saying to Clothilde that you would never – I can't go through it all again."

Edwige stopped talking & waited, looking at her brother. He said nothing, nor did any thought appear to pass behind his eyes.

"Please get out of my way."

Glantz stepped aside & let his sister pass. She picked up her suitcase & went to the door, pausing before opening it.

"Enough is enough," she said, her head bowed. She turned: "I'll be at Clothilde's for a couple of days, maybe a week. I think it would be best if you weren't here when I got back. I'm sure you'll have no trouble finding yourself somewhere to stay."

*

Drunk, Glantz was lying on Edwige's bed. The lights were out. His bare feet were at his head & his head lolled back over its foot. He had taken off his shirt & trousers. The curtains were open, the only light that reached him that from the neighbouring apartments. When one went on in a room, Glantz would have been able to make out its refraction through the window on the ceiling. Slowly & arrhythmically, the lighting changed. People went from their kitchens into their salons, from there to their bathrooms, from there to their beds. Movements ceased; the glow dwindled. When every other light had gone out, one last one flicked on, & that one, alone, would remain so throughout the night. In all the time he had been there, Glantz hadn't moved, not caring, it would seem, whether he was on display, seen or watched, or if any of the neighbours were looking in on him.

He was awake, however. His eyes were moving up & down, back & forth, left to right, as though there were a message to be read on the cracked & grimy paint of the bedroom ceiling. He was breathing heavily, too, despite his lethargy, the crick in his neck causing an occasional gasp & a rattle in his throat. His arms were stretched out, empty handed.

The room, the bedding, would have had no smell that Glantz would have been able to distinguish. Edwige wore no perfume, & even if she had, her scent would have been so familiar to Glantz that it would have gone unnoticed. Her sheets & duvet, the clean, still made up bed, would have smelt of nothing more than the same detergent that she used on his. The slight residual whiff of tobacco smoke from the cigarettes Glantz might have himself diligently rolled would no longer have stood out. Everything was so familiar as to have been stripped of its character. Glantz could feel at ease there, no sense of unease or betrayal in his trespass.

Edwige had left nothing sitting out. She must have spent the better part of the day squaring everything away, getting ready to leave, anticipating his arrival there, preparing for it as she had also prepared what she would say. Other than a single framed photograph of their parents on top of the chest of drawers in the corner, Edwige had erased every sign of herself. What was she thinking Glantz would do? Had he, when he entered, turned on the lights, he might have noticed brighter patches of paint from where pictures had been taken down, faint outlines in thin dust where personal objects had been removed. But he had not. Nor had he noticed what else had gone missing from the hallway, from the salon & from the kitchen. He had come back already drunk, a bag of cans clamped in his fist, & setting it down at the foot of the bed, undressed & clambered on.

Glantz moved. Blindly, a groping hand reached under the waistband of his pants. In his fantasies, perhaps, Glantz was imaging cold fingers prising open his legs, of kisses there

up his clammy inner thigh, of the heat of someone's breath, the point of their hot tongue, its roughness, & their lips again. Out of sight, in contact with his skin, their searching, now, tongue, rough yes, & damp, seeking out a wound, seeking out a crease, caressing him, the stickly tongue, wet, his labia.

Glantz gripped the duvet with his free hand, & looked off towards the window, towards the light in that sole now lit room, there in the dark across from his, looking for your silhouette. His right hand rubbed away at himself, buried in his crotch, out of sight.

And he dreamt, perhaps, that his hands were reaching into a mop of hair, as the head bucked in every lap of that tongue, & in the sucking of his clitoris, spit & dribble down the chin, pooling underneath his heavy buttocks. Slick fingers, then taking up the search, would press inside of him. Her there, between his thighs, fingers coaxing him to orgasm, probing him & stoking him, more pairs of hands than one. And as he finished, & pushed the head away, the hands, by their wrists, extracted from him, his sister would have been there, standing over him in robes, grinning as the faceless other retreated to her embrace, Edwige, her arm around them, flattening down their hair, all mussed with Glantz's sweat & come, & then to thrust a hand herself into where that head had been, withdrawing it from the darkness of his groin to hold it aloft showing off the blood that was dripping down her palm.

*

The telephone rang. Glantz sat bolt upright on the bed. He swung his feet around from where they had nestled under the pillows & planted them, heaving his body up, head bowing further as he rose as though it were attached by rope, anchored to a point on the floor somewhere underneath the bed. He was breathing heavily, almost a wheeze. He reached an arm out to steady himself as he listed towards the door. Saliva dripped from the slack loop of his mouth.

The phone was on the sideboard in the hallway. Glantz passed the open salon door without a look in on the devastated room. At the end of the hall, on the welcome mat, were his notebook, money clip & his leather pouch.

Letting the phone ring on, Glantz dropped to all fours & crawled the final metres towards his belongings. He tossed the notebook & cash over his shoulder, towards their customary place on the dresser, heedless of where they might have landed. Carefully however, he took up the leather pouch. It was open, empty. Glantz slumped to leaning on the wall, unfolded his legs from underneath him, & sat there on the floor.

He stayed that way until long after the phone had ceased its ringing.

Glantz

Po návratu domů našel Glantz na chodbě byl připravený zabalený kufr. Když ho slyšela přicházet, zavolala Edwige z obývacího pokoje: „Tady uvnitř.“ Čekala na něj.

Glantz si se svlékáním a věšením kabátu dával načas. Jako obvykle si vyndával věci z kapes, dělal, že sestru neslyší. Ubíral se vlastním tempem ke dveřím obývacího pokoje, až se zastavil na jeho stinném prahu. Edwige seděla na pohovce. Jejich oči se setkaly

v zrcadle nad krbovou římsou.

„Jak už jsem říkala, chystám se za Clothildou.“

Glantz přikývl.

„Budeš v pořádku?“

Znovu přikývl.

„Říkala jsem ti, že o tebe mám strach. Ty to víš. Víš, že mám. O tvém pití samozřejmě vím. Ne že bys ses to snažil nějak moc schovat. Myslela jsem, že jsme se na tom domluvili, ale jak myslíš.“

Glantz odvrátil zrak a zíral chodbou zpět ke vstupním dveřím.

„Nebudeš mluvit. Samozřejmě. Budiž. To mě zas tak moc nepřekvapuje. Ale snažila jsem se –“

Hlas se jí zajíkal.

„Clothilde mi povídala, že jsi ublížil Brancardovi. Proto už se sem nevrátí. Nejdřív jsem namítala, že přehání, ale co já vím?“

Glantz se zamračil, pořád se vyhýbal odrazu své sestry.

„Dnes jsem šla k tobě do pokoje, abych tam nechala nějaké náplasti, co jsem ti koupila na tu ruku. Viděla jsem ten vzkaz na posteli, ten, na který jsem se tě minule ptala. Ten, co jsi údajně našel.“

„Neměla jsi slídit.“

„Já ale ‚neslídila‘ – jak se opovažuješ ... ty stránky byly na posteli otevřené, nemohla jsem nevidět –“

„U mě v pokoji jsi neměla co dělat.“

Edwige se zhluboka nadechla.

„Každopádně, viděla jsem, co tam stojí. Těžko věřit, žes to jen tak našel. Žes přesně nevěděl, o co jde.“

Glantz se ani nehnul.

„Jako mluvit do zdi.“ Edwige vstala.

„Nevím, cos tomu chlapovi udělal,“ pokračovala a přešla ke dveřím, aby se bratrovi podívala do tváře, „nebo co s tím má co do činění pisatel toho vzkazu. A ani nechci. Je jasné, že pro tebe už nemůžu nic udělat. Nezměnil ses. Když jsem tě vzala k sobě, myslela jsem –“

„Udělala jsem všechno, co jsem mohla. Myslet si, že bys mohl být zodpovědný za – po tom všem. A ta myšlenka – ta myšlenka! – že jsi udělal něco tomu psovi, že už ani nemůžu Clothildě s jistotou říct, že bys nikdy – já už to znova celý prostě nedám.“

Edwige přestala mluvit a čekala, dívala se na svého bratra. Neříkal nic, zdálo se, že mu hlavou neproběhla jedna jediná myšlenka.

„Uhni mi, prosím.“

Glantz ustoupil a nechal sestru projít. Vzala kufr a šla ke dveřím, než je otevřela, na chvíli se zastavila.

„Čeho je moc, toho je příliš,“ řekla sklesle. Otočila se: „Pár dní, možná týden budu u Clothildy. Myslím, že bude nejlepší, když tu nebudeš, až se vrátím. O tom, že si nějaký bydlení snadno najdeš, nemám pochyb.“

*

Glantz ležel opilý na Edwičině posteli. Bylo zhasnuto. Bosé nohy měl na čele postele a vlastní čelo nechal svěšené u jejích nohou. Košili a kalhoty měl svlečené. Závěsy byly roztažené, jediné světlo, co k němu dopadalo, přicházelo ze sousedních bytů. Kdyby se v nějaké místnosti rozsvítilo, Glantz by dokázal rozeznat jeho odraz ve střešním okně. Osvětlení se měnilo pomalu a arytmiicky. Lidé chodili z kuchyní do obývacích pokojů, odtamtud do koupelen, odtamtud do postelí. Pohyby ustaly; záře se vytratila. Když všechna ostatní světla zhasla, mihotalo se jedno poslední, a to jediné tak zůstalo celou noc. Celou dobu, co tam byl, se Glantz ani nepohnul, zdálo se, že je mu jedno, jestli se tam vystavuje, jestli ho vidí nebo pozorují, nebo jestli na něj tu a tam dohlédnou sousedé.

Nicméně i tak byl vzhůru. Pohledem jezdil nahoru a dolů, tam a zpátky, zleva doprava, jako by na popraskané a špinavé stropní malbě ložnice chtěl přečíst nějaký vzkaz. I přes tu otupělost dýchal ztěžka, kvůli ztuhlému krku jednou za čas zalapal po dechu a zachřel. Měl roztažené ruce a nic v nich.

Ta místnost, to povlečení mělo vůni, kterou Glantz nedokázal rozeznat. Edwige nepoužívala parfém, a i kdyby ano, její vůně by byla Glantzovi tak známá, že by si jí ani nevšiml. Její prostěradlo a peřina, čistá, pořád ještě ustlaná postel by nevoněla ničím jiným než týmž pracím prostředkem, v němž prala tu jeho. Nepatrný zbytkový závan tabákového kouře z cigaret, které tak pečlivě ubalil snad Glantz sám, už nijak nevyčňoval. Vše bylo tak povědomé, že to bylo zbaveno veškeré osobitosti. Glantz se tam mohl uvolnit, aniž by k němu pronikaly jakékoli pocity neklidu nebo zrady.

Edwige tam zanechala vše tip top. Určitě strávila většinu dne tím, že dávala vše do pořádku, chystala se na odchod, předjímalá jeho příchod, připravovala se na to stejně tak, jako si připravovala, co mu řekne. Kromě jediné zarámované fotky jejich rodičů na komodě v rohu po sobě Edwige vymazala veškeré stopy. Co si myslela, že Glantz udělá? Kdyby při příchodu rozsvítil světla, mohl si všimnout fleků světlejší barvy na místech, odkud byly sundány obrazy, nepatrné obrysy jemného prachu tam, odkud byly odstraněny osobní věci. Ale on to neudělal. Ani si nevšiml, jaké další věci zmizely z chodby, obývacího pokoje a kuchyně. Když přišel, byl už opilý, svíral v ruce pytel plechovek, a poté, co ho položil k nohám postele, se svlékl a vyškrábal se na ni.

Glantz se pohnul. Po slepu si šmátrající rukou zajel pod opasek kalhot. Ve svých představách si Glantz možná představoval studené prsty, jak rozevírají jeho nohy, polibky tam na jeho vlhkém vnitřním stehně, nebo teplo něčího dechu, špičku jazyka, jeho hrubost, a opět rty. Mimo dohled, ve spojení s jeho kůží, jejich hledání, nyní jazyk, ano, hrubý, a vlhký, hledající jizvu, hledající záhyb, laskající ho, lepkavý jazyk, vlhký, jeho pysky.

Glantz svou volnou rukou sevřel peřinu, a zadíval se pryč směrem k oknu, směrem ke světlu té jediné rozsvícené místnosti, tam ve tmě naproti té své, hledal tvoji siluetu. Svou pravačkou se usilovně třel, zaboren v rozkroku, ukrytý.

A možná se mu zdálo, že jeho ruce sahají do kštice vlasů, zatímco se hlava vzpíná při každém kolečku toho jazyka, a sání jeho klitoris, sliny a kapky po bradě stékají do tůňky pod jeho silnými hýžděmi. Hbité prsty ho pak prozkoumávají a tisknou zevnitř. Ona tam, mezi jeho stehny, ho prsty dostává k orgasmu, prohledává a laská ho, více než jedním párem rukou. Když užuž byl a tu hlavu odstrčil, za zápěstí od sebe odtahoval ruce, zjevila se tam jeho sestra, stála nad ním v županu, šklebila se, zatímco se ta druhá bez obličejce ukryla v jejím náručí, Edwige, s rukou kolem nich, uhlašovala jí vlasy, rozčuchané Glantzovým potem a semenem, a pak sama vrazila ruku tam, kde předtím byla ta hlava,

vytáhla ji z temnoty jeho rozkroku a držela ji ve vzduchu, aby ukázala krev, co jí kape po dlani.

*

Zazvonil telefon. Glantz seděl na posteli vzpřímený jako pravítko. Nohy zachumlané pod polštáři přehodil a položil na zem, nadzvednul se, hlavu během vstávání dál zakláněl, jako by byla připevněná provazem, ukotveným k nějakému bodu na zemi pod postelí. Těžce oddechoval, skoro sípal. Natáhl ruku, aby získal rovnováhu, zatímco se potácel směrem ke dveřím. Z uvolněného kroužku úst mu ukápla slina.

Telefon byl na kredenci v chodbě. Glantz prošel kolem otevřených dveří obýváku, aniž do zdevastovaného pokoje nahlédl. Na vstupní rohožce na konci chodby ležel jeho notýsek, spona na peníze a kožený vak.

Glantz nechal telefon zvonit, padl na všechny čtyři a posledních pár metrů ke svým věcem se doplazil. Hodil notýsek a peníze přes rameno směrem k jejich obvyklému místu na komodě, nedbal na to, kam můžou dopadnout. Ale kožený vak vzal opatrně. Byl otevřený, prázdný. Glantz se sesunul a opíral se o zeď, vytáhl zpod sebe nohy a jen tak tam seděl na zemi.

Zůstal tak ještě dlouho poté, co telefon přestal zvonit.

překlad Jan Kostohryz

TE
E
BA

„smlčí-li pravdu spisovatel, lže!“

SPOLČNOST

KULTURA AVZDÉLAVANÍ JE TO
CO SPOJUJE NAŠI MINULOST
S NAŠI BUDOUCNOSTÍ. JE TO
TO CO NÁS JEDINEČNĚ
ROZLIŠUJE OD NAŠI KULTURY
ROZLIČNOST, NASE DĚD

GARY J. SHIPLEY

The House Inside the House of Gregor Schneider

I enter the house inside the house inside the house inside the house alone.

I make my way through a kitchen & a living room inside another kitchen inside another kitchen & another living room inside another living room inside another living room, up to the claustrophobic bathroom & bedroom inside another bathroom inside a bathroom & another bedroom inside a bedroom inside another bathroom inside a bathroom & another bedroom inside a bedroom with no windows on the first floor, & down to the dark spaces in front of more dark spaces in front of more dark spaces in front of more dark spaces of the basement inside a basement inside a basement inside a basement.

There is the same downbeat furniture & décor in front of décor in front of décor in front of décor, the same marks in front of marks in front of marks in front of marks on the carpets & walls on top of carpets & walls on top of carpets & walls on top of carpets & walls, the identical bland magnolia over bland magnolia over bland magnolia over bland magnolia & wood-panelled hallways inside wood-panelled hallways inside wood-panelled hallways inside wood-panelled hallways.

Still no framed photographs of loved ones, keepsakes, kids' pictures over pictures over pictures over pictures & scribbles over scribbles over scribbles over scribbles. But there are children here, somewhere or other. I hear a baby crying from inside another baby from inside another baby from inside another baby, inconsolable & far away, when I go down to a basement beneath a basement beneath a basement beneath a basement—unless it is just the wind howling in the flue inside the flue inside the flue inside the flue. There is another room inside a room inside a room inside a room down there, with unopened packs of kitchen towels, biscuits, lollipops, stacked like gifts or as if for a game in front of more unopened packs of kitchen towels, biscuits, lollipops. I see a safety gate in front of a safety gate in front of a safety gate in front of a safety gate at the top of the stairs above the stairs above the stairs above the stairs, the baby's changing mat in a bedroom inside a bedroom inside a bedroom inside a bedroom. And the layers of sexual graffiti, spied through a keyhole in front of a keyhole in front of a keyhole in front of a keyhole, in an attic inside an attic inside an attic inside an attic. There is a child inside a child inside a child inside a child wrapped in a black plastic bag inside a black plastic bag inside a black plastic bag inside a black plastic bag in a bedroom inside a bedroom inside a bedroom inside a bedroom.

There is a landscape painted over a landscape painted over a landscape painted over a landscape turned to a wall in front of a wall in front of a wall in front of a wall in front of a wall against a living room wainscot on wainscot on wainscot on wainscot. And nail holes inside nail holes inside nail holes inside nail holes, & nails on top of nails on top of nails on

top of nails without pictures inside of pictures inside of pictures inside of pictures in a hall corridor wall in front of a hall corridor wall in front of a hall corridor wall in front of a hall corridor wall. It is as though pictures inside of pictures are prohibited here. But the house inside the house inside the house inside the house—renovated, refurbished, restored & distressed to an exact pitch of wear & use & unwholesomeness as that renovated, refurbished, restored & distressed to an exact pitch of wear & use & unwholesomeness lying beneath it & beneath that & beneath again—is full of forbidden images of forbidden images of forbidden images of forbidden images. In fact, the entire house inside the house inside the house inside the house is an image inside an image inside an image inside an image, a duplicated duplication of a duplication of a duplication, living image of an image of an image of an image of itself in front of itself & its occupants inside occupants inside occupants inside occupants, whose stairs within stairs within stairs within stairs I tramp, whose threshold over a threshold over a threshold over a threshold I cross or recoil from, whose basements inside basements inside basements inside basements I crawl about in.

The more I know about what I know, the worse the worseness gets worse.

It is difficult not to project a narrative inside a narrative inside a narrative inside a narrative as I go up & down the stairs over stairs over stairs over stairs, step into a malodorous & malevolent bedroom inside a malodorous & malevolent bedroom inside a malodorous & malevolent bedroom inside a malodorous & malevolent bedroom, its cloying bower of nasty textures over nasty textures over nasty textures over nasty textures, grim wallpaper over grim wallpaper over grim wallpaper over grim wallpaper, gilded fittings around gilded fittings around gilded fittings around gilded fittings & a mirrored fitted wardrobe in front of a mirrored fitted wardrobe in front of a mirrored fitted wardrobe in front of a mirrored fitted wardrobe. Who is the child inside the child inside the child inside the child in a corner inside a corner inside a corner inside a corner, sitting between a bed & a wall in front of a wall in front of a wall in front of a wall in front of a wall, a bin bag over a bin bag over a bin bag over a bin bag that rustles as it breathes? I nudge a foot outside a foot outside a foot outside a foot to see if it is real.

Water's running in a bathroom inside a bathroom inside a bathroom inside a bathroom. The house inside the house inside the house inside the house is brought to life in the squeak of a dishcloth around a dishcloth around a dishcloth around a dishcloth on a wet plate on a wet plate on a wet plate on a wet plate, a cough after a cough after a cough after a cough in a distant room inside a room inside a room inside a room, the tink of cutlery, the pained groans as of a man inside a man inside a man inside a man masturbating. As if the setting inside the setting inside the setting inside the setting itself weren't enough—the dour brown-&-cream paintwork over dour brown-&-cream paintwork over dour brown-&-cream paintwork over dour brown-&-cream paintwork, a soulless emptiness inside a soulless emptiness inside a soulless emptiness inside a soulless emptiness, a meagre pleasureless pleasurelessness at the unpleasant pleasurelessness of it all.

There's nothing here to alleviate the stultifying air of boredom & implied violence, save copies of copies of the Sun & telly guide. In a basement inside a basement inside a

basement inside a basement a cot mattress inside a cot mattress inside a cot mattress inside a cot mattress is carefully laid in a coal hole inside a coal hole inside a coal hole inside a coal hole.

The house inside the house inside the house inside the house is a labyrinth inside a labyrinth inside a labyrinth of insulated, soundproofed rooms inside rooms inside rooms inside rooms—rooms inside rooms inside rooms inside rooms for every imaginable & unimaginable purpose inside rooms inside rooms inside rooms inside rooms for every imaginable purpose. Rooms inside rooms inside rooms inside rooms for a living death, with walls in front of walls in front of walls in front of walls built in front of walls in front of walls in front of walls in front of walls in front of walls in front of walls, pointless corridors inside corridors inside corridors inside corridors, blind windows in front of blind windows in front of blind windows in front of blind windows, rotating rooms inside rotating rooms inside rotating rooms inside rotating rooms & rooms inside rooms inside rooms inside rooms from which, if you are accidentally locked in, there is no escape.

The leaden atmosphere is too familiar to me: a timbre of a timbre of a timbre of a timbre of extreme sadness about sadness about sadness about sadness, repressed feelings about repressed feelings about repressed feelings about repressed feelings, secrets about secrets about secrets about secrets, the unspoken unspokenness.

I can't avoid the avoidance of avoiding the avoidance of myself in here. My living of my living of my life, like some dreadful trauma about trauma about trauma about trauma, is endlessly replayed without resolution or consolation.

I enter rooms inside rooms inside rooms inside rooms only to experience another uncanny twin of a twin of a twin of a twin. It is sinister in its little details inside details inside details inside details: like dirty mattresses around dirty mattresses around dirty mattresses around dirty mattresses, & little cracks in the walls in front of cracks in the walls in front of cracks in the walls in front of cracks in the walls.

As a latch over a latch over a latch over a latch on the door in front of a door in front of a door in front of a door to a small room inside a room inside a room inside a room quietly clicks shut, leaving me alone in the gloomy light behind the light behind the light behind the light, a queasy sense of trepidation sets in. Walking down a carpeted hallway inside a carpeted hallway inside a carpeted hallway, I can hear the sound of dishes being rewashed in an adjacent room inside a room inside a room inside a room. Faced with the choice of entering & proceeding either up the stairs over the stairs over the stairs over the stairs or, worse, down into an even murkier basement inside a basement inside a basement inside a basement, I pause by a door in front of a door in front of a door in front of a door in front of a door in front of a door in front of a door in front of a door, take a deep breath & enter & enter again & again & again.

Behind a door behind a door behind a door behind a door is another kitchen inside a kitchen inside a kitchen inside a kitchen that leads through beaded curtains behind

beaded curtains behind beaded curtains behind beaded curtains into another dingy, stale living-room inside a living room inside a living room inside a living room. With no response to my 'hello! hello! hello!' I feel invisible four times over. I rummage through cupboards in front of cupboards in front of cupboards in front of cupboards, drawers inside drawers inside drawers inside drawers & shelves that are shelved.

Grimy flock wallpaper over grimy flock wallpaper over grimy flock wallpaper over grimy flock wallpaper chokes the rooms inside rooms inside rooms inside rooms. Shabby thick brown carpet over shabby thick brown carpet over shabby thick brown carpet over shabby thick brown carpet smothers floors on top of floors on top of floors on top of floors. Every detail, down to the last cheap brass drawer handle, is pure British kitchen-sink-inside-kitchen-sink-inside-kitchen-sink-inside-kitchen-sink misery. Upstairs, is another clammy, humid bathroom inside another clammy, humid bathroom inside another clammy, humid bathroom inside another clammy, humid bathroom. In a bedroom inside a bedroom inside a bedroom inside a bedroom another small figure around a figure around a figure around a figure sits calmly inside a bin liner inside a bin liner inside a bin liner inside a bin liner. A small mattress on a mattress in another putrid-smelling basement inside a basement inside a basement inside a basement suggests some fourth layer of unspeakable abuse.

Dům uvnitř domu Gregora Schneidera

Do domu uvnitř domu uvnitř domu uvnitř domu vcházím sám.

Procházím kuchyní a obývacím pokojem uvnitř další kuchyně uvnitř další kuchyně a dalšího obývacího pokoje uvnitř dalšího obývacího pokoje uvnitř dalšího obývacího pokoje, až ke klaustrofobní koupelně a ložnici uvnitř další koupelny uvnitř koupelny a další ložnice uvnitř ložnice uvnitř další koupelny uvnitř koupelny a další ložnice uvnitř ložnice bez oken v prvním patře, a dolů do temných prostor před dalšími temnými prostory před dalšími temnými prostory před dalšími temnými prostory suterénu uvnitř suterénu uvnitř suterénu.

Je tu stejný sklíčený nábytek a výzdoba před výzdobou před výzdobou před výzdobou, stejné skvrny před skvrnami před skvrnami před skvrnami na kobercích a stěnách na kobercích a stěnách na kobercích a stěnách na kobercích a stěnách, stejná nevýrazná magnólie nad nevýraznou magnólií nad nevýraznou magnólií nad nevýraznou magnólií a dřevem obložené chodby uvnitř dřevem obložených chodeb uvnitř dřevem obložených chodeb uvnitř dřevem obložených chodeb.

Stále žádné zářámované fotografie blízkých, památky, dětské obrázky nad obrázky nad obrázky nad obrázky a čmáranice nad čmáranicemi nad čmáranicemi nad čmáranicemi. Ale jsou tu děti, někde nebo někdy jinde. Slyším pláč dítěte uvnitř jiného dítěte uvnitř jiného dítěte uvnitř jiného dítěte, neutěšitelný a vzdálený, když sejdu do sklepa pod sklepem pod sklepem pod sklepem—pokud to není jen vítr kvilující uvnitř komína

uvnitř komína uvnitř komína uvnitř komína. Tam dole je další místnost uvnitř místnosti uvnitř místnosti uvnitř místnosti, kde jsou neotevřené balíčky kuchyňských utěrek, sušenek, lízátek, naskládané jako dárky nebo na hraní před dalšími neotevřenými balíčky kuchyňských utěrek, sušenek, lízátek. Vidím bezpečnostní branku před bezpečnostní brankou před bezpečnostní brankou nahoře na schodech nad schody nad schody nad schody, přebalovací podložku pro miminka v ložnici uvnitř ložnice uvnitř ložnice uvnitř ložnice. A vrstvy sexuálních graffiti, špehovaných klíčovou dírkou před klíčovou dírkou před klíčovou dírkou před klíčovou dírkou, na půdě uvnitř půdy uvnitř půdy uvnitř půdy. Je tam dítě uvnitř dítěte uvnitř dítěte zabalené v černém igelitovém pytli uvnitř černého igelitového pytle uvnitř černého igelitového pytle uvnitř černého igelitového pytle v ložnici uvnitř ložnice uvnitř ložnice uvnitř ložnice.

Je tu krajinka namalovaná přes krajinku namalovanou přes krajinku namalovanou přes krajinku směrem ke zdi před zdi před zdi před zdi před zdi naproti táflování na táflování na táflování na táflování obývacího pokoje. A díry po hřebících uvnitř děr po hřebících uvnitř děr po hřebících uvnitř děr po hřebících, a hřebíky na hřebících na hřebících na hřebících bez obrázků uvnitř obrázků uvnitř obrázků uvnitř obrázků na stěně chodby před stěnou chodby před stěnou chodby před stěnou chodby. Jako by zde byly obrázky uvnitř obrázků zakázány. Ale dům uvnitř domu uvnitř domu uvnitř domu—renovovaný, repasovaný, restaurovaný a s patinou v přesné míře opotřebení a používání a nehezčnosti jako ten renovovaný, repasovaný, restaurovaný a s patinou v přesné míře opotřebení a používání a nehezčnosti ležící pod ním a pod tím a zase pod ním—je plný zakázaných obrazů zakázaných obrazů zakázaných obrazů zakázaných obrazů. Ve skutečnosti je celý dům uvnitř domu uvnitř domu uvnitř domu obrazem uvnitř obrazu uvnitř obrazu uvnitř obrazu, duplikovanou duplikací duplikace duplikace, živým obrazem obrazu obrazu obrazu sebe sama před sebou samým a jeho obyvateli uvnitř obyvatel uvnitř obyvatel uvnitř obyvatel, po jehož schodech uvnitř schodů uvnitř schodů uvnitř schodů se plahočím, jehož práh nad prahem nad prahem nad prahem překračuji nebo se od něj odvracím, jehož sklepy uvnitř sklepů uvnitř sklepů uvnitř sklepů se plazím.

Čím víc vím o tom, co vím, tím hůř se zhoršování zhoršuje.

Je těžké nepředpokládat narativ uvnitř narativu uvnitř narativu uvnitř narativu, když jdu nahoru a dolů po schodech nad schody nad schody nad schody, vstupuji do zapáchající a zlovolné ložnice uvnitř zapáchající a zlovolné ložnice uvnitř zapáchající a zlovolné ložnice uvnitř zapáchající a zlovolné ložnice, jeho přeslazený altánek hnusných textur na hnusných texturách na hnusných texturách na hnusných texturách, ponuré tapety přes ponuré tapety přes ponuré tapety přes ponuré tapety, pozlacené kování okolo pozlaceného kování okolo pozlaceného kování okolo pozlaceného kování a vestavěné skříně se zrcadlem před vestavěnou skříní se zrcadlem před vestavěnou skříní se zrcadlem před vestavěnou skříní se zrcadlem. Kdo je to dítě uvnitř dítěte uvnitř dítěte uvnitř dítěte v rohu uvnitř rohu uvnitř rohu uvnitř rohu, sedící mezi postelí a stěnou před stěnou před stěnou před stěnou, pytel na odpadky nad pytlek na odpadky nad pytlek na odpadky na odpadky nad pytlek na odpadky, který šustí s každým nádechem? Štouchám nohou vně nohy vně nohy vně nohy, abych zjistil, jestli je to skutečné.

V koupelně uvnitř koupelny uvnitř koupelny uvnitř koupelny teče voda. Dům uvnitř domu uvnitř domu ožívá za skrípání utěrky okolo utěrky okolo utěrky okolo utěrky na mokrém talíři na mokrém talíři na mokrém talíři na mokrém talíři, zakašláni po zakašláni po zakašláni po zakašláni ve vzdáleném pokoji uvnitř pokoje uvnitř pokoje uvnitř pokoje, cinkání příborů, bolestné sténání, jako když muž uvnitř muže uvnitř muže uvnitř muže masturbuje. Jako by samo prostředí uvnitř prostředí uvnitř prostředí uvnitř prostředí nestačilo—zasmušilá hnědo-krémová malba nad zasmušilou hnědo-krémovou malbou nad zasmušilou hnědo-krémovou malbou nad zasmušilou hnědo-krémovou malbou, bezduchá prázdnota uvnitř bezduché prázdnoty uvnitř bezduché prázdnoty uvnitř bezduché prázdnoty, ubohá bezútěšná bezútěšnost nad nepříjemnou bezútěšností toho všeho.

Není tu nic, co by zmírnilo ubíjející pocit nudy a nevyřčeného násillí, až na výtisky výtisků The Sun a televizního programu. Ve sklepech uvnitř sklepa uvnitř sklepa uvnitř sklepa bylo skládací lehátko uvnitř skládacího lehátka uvnitř skládacího lehátka uvnitř skládacího lehátka opatrně položeno do uhelné jámy uvnitř uhelné jámy uvnitř uhelné jámy uvnitř uhelné jámy.

Dům uvnitř domu uvnitř domu uvnitř domu je labyrintem uvnitř labyrintu uvnitř labyrintu uvnitř labyrintu izolovaných, zvukotěsných místností uvnitř místností uvnitř místností uvnitř místností—místností uvnitř místností uvnitř místností uvnitř místností pro všechny myslitelné i nemyslitelné účely uvnitř místností uvnitř místností uvnitř místností uvnitř místností pro všechny myslitelné účely. Pokoje uvnitř pokojů uvnitř pokojů uvnitř pokojů pro žijící smrt, se stěnami před stěnami před stěnami před stěnami postavenými před stěnami před stěnami před stěnami před stěnami před stěnami před stěnami, bezúčelnými chodbami uvnitř chodeb uvnitř chodeb uvnitř chodeb, zaslepenými okny před zaslepenými okny před zaslepenými okny před zaslepenými okny, otáčejícími se pokoji uvnitř otáčejících se pokojů uvnitř otáčejících se pokojů uvnitř otáčejících se pokojů a pokoji uvnitř pokojů uvnitř pokojů uvnitř pokojů, ze kterých, pokud vás v nich omylem zamknou, není úniku.

Ta olověná atmosféra je mi až příliš povědomá: tón tónu tónu tónu extrémního smutku ze smutku ze smutku ze smutku, potlačené pocity potlačených pocitů potlačených pocitů potlačených pocitů, tajemství o tajemství o tajemství o tajemství, nevyřčená nevyřčenost.

Nemohu se vyhnout vyhýbavosti vyhýbající se vyhýbavosti před sebou samým. Mé žití mého žití mého života, jako nějaké strašlivé trauma o traumatu o traumatu o traumatu, se donekonečna přehrává bez rozuzlení či útěchy.

Vcházím do místností uvnitř místností uvnitř místností uvnitř místností, jen abych zažil další podivné dvojče dvojčete dvojčete dvojčete. Jsou zlověstné ve svých drobných detailech uvnitř detailů uvnitř detailů uvnitř detailů: jako špinavé matrace kolem špinavých matrací kolem špinavých matrací kolem špinavých matrací, a drobné praskliny ve zdech před prasklinami ve zdech před prasklinami ve zdech před prasklinami ve zdech.

Když západka nad západkou nad západkou nad západkou na dveřích před dveřmi před dveřmi před dveřmi do malé místnosti uvnitř místnosti uvnitř místnosti uvnitř místnosti tiše cvakne, zanechá mě samotného v ponurém světle za světlem za světlem za světlem a mě se zmocní znepokojivý pocit strachu. Když jdu po chodbě s kobercem uvnitř chodby s kobercem uvnitř chodby s kobercem, slyším zvuk znovu umývaného nádobí v sousední místnosti uvnitř místnosti uvnitř místnosti uvnitř místnosti. Tváří v tvář volbě vstoupit a pokračovat buď po schodech nad schody nad schody nad schody, nebo hůř, dolů do ještě temnějšího sklepa uvnitř sklepa uvnitř sklepa uvnitř sklepa, zastavím se u dveří před dveřmi před dveřmi před dveřmi před dveřmi před dveřmi před dveřmi, zhluboka se nadechnu a vstupuji a vstupuji znovu a znovu a znovu.

Za dveřmi za dveřmi za dveřmi za dveřmi je další kuchyň uvnitř kuchyně uvnitř kuchyně uvnitř kuchyně, která vede skrz koráلكové záclony za koráلكovými záclonami za koráلكovými záclonami do dalšího špinavého, zatuchlého obývacího pokoje uvnitř obývacího pokoje uvnitř obývacího pokoje uvnitř obývacího pokoje. Bez odpovědi na mé „ahoj! ahoj! ahoj!“ se cítím čtyřikrát neviditelný. Přehrabuji se ve skříních před skříněmi před skříněmi před skříněmi, zásuvkami uvnitř zásuvek uvnitř zásuvek uvnitř zásuvek a policemi, které jsou na policích.

Špinavé rádoby sametové tapety na špinavých rádoby sametových tapetách na špinavých rádoby sametových tapetách na špinavých rádoby sametových tapetách rdousí místnosti uvnitř místností uvnitř místností uvnitř místností. Ošuntělý tlustý hnědý koberec na ošuntělém tlustém hnědém koberci na ošuntělém tlustém hnědém koberci na ošuntělém tlustém hnědém koberci dusí podlahy na podlahách na podlahách na podlahách. Každý detail, až do posledního laciného mosazného madla šuplíku, je ryzí britskou bídou kuchyně-dřezu-uvnitř-kuchyně-dřezu-uvnitř-kuchyně-dřezu-uvnitř-kuchyně-dřezu. Nahoře je další ulepená, vlhká koupelna uvnitř další ulepené, vlhké koupelny uvnitř další ulepené, vlhké koupelny uvnitř další ulepené, vlhké koupelny. V ložnici uvnitř ložnice uvnitř ložnice uvnitř ložnice další drobná postava kolem postavy kolem postavy kolem postavy klidně sedí uvnitř pytle na odpadky uvnitř pytle na odpadky uvnitř pytle na odpadky uvnitř pytle na odpadky. Malá matrace na matraci uvnitř dalšího hnilobně páchnoucího sklepa uvnitř sklepa uvnitř sklepa uvnitř sklepa naznačuje nějakou čtvrtou vrstvu nevýslovného zneužívání.

překlad Jan Kostohryz

VIK SHIRLEY

Poems

From *Corpses*

1. Corpses dangled from hanging-basket hooks around the village. The lost & found at the station contained ears, tongues & body parts. The reality show was getting all of this, it was really great stuff, but the production team were feeling increasingly anxious.

3. She dressed two of the corpses in Grandmother's petticoats & smeared lipstick over their faces & teeth. She moulded Play-Doh to her favourite corpse's thumb to replicate Grandmother's, which was permanently swollen, having been caught in a mangle sometime in the 1950s.

10. The corpses fell from the ceiling of the cave entrance, like a beaded curtain. They were wrapped in what can only be described as Christmas tree netting.

11. The steppingstones were frozen corpses; there was no other way across the lake. Their hearts quickened as they could hear the dogs, now not so far away, in the distance.

13. She knew she had made a fool of herself. Said too much, shown too much. Made too much of the once limp, now finally stiff, morsel that had enticed her here in the first place. Well, at least she knew her secret was safe, she thought, unaware of the CCTV cameras in every room of the funeral parlour.

18. The survivors used the corpses of their friends as blankets & the bandleader tried to get some kind of sing-along started. But only one of the seven of them joined in, so they didn't get much momentum going & morale, if anything, plummeted.

19. The mortician made an excuse & left the room when the family came to view the corpse. For the deceased's friends had thought he was sleeping & had written DICKHEAD on his forehead in permanent marker.

20. Don't know what it was about this one, but the Grim Reaper couldn't move on. He had to be prised from the corpse by his assistant, who was female & much better at the job. She was embarrassed for him, really, & had seen it coming. "Just fucking step down, for fucks sake", she muttered, as he coughed & wept & spluttered, *slowly* allowing himself to be peeled off the pool attendant's body.

29. Oysters & champagne, corpses by candlelight. Esther & Graham had thought Teresa had said *corsets by candlelight* so were a little shocked at the open caskets when they arrived in their lingerie for what they understood was a swingers' party.

30. It was an initiation. First you had to spend a night with a corpse, then a week, then a month & then a year. It would have been alright if they'd at least switched up the corpses, but for those with commitment issues, this set-up was particularly cruel.

Gruel & Piano

A bowl of gruel & a grand piano fell in love.

Sex was only possible via telepathy.

In the gruel's mind it was all about the *slip* & the *slop* of it, the hard edges & vibrations.

Whereas, for the grand piano, it could see their lovemaking laid out, like notation on a handwritten musical score.

Not in Kansas

You step out into your back garden
& find yourself in a mud wrestling ring
with your opponent coming straight towards you.
You start to shake a little.
It turns out that this is your trademark.
They call you Jemima 'the Jelly' Harrison.
You have waist length, blonde, permed hair.
Your opponent has a mullet,
enormous biceps & a tan to die for.
By the quantity of 'Frankie says Relax'
T-shirts in the crowd, it is clearly the 1980s.
This is always the era you'd hoped to come back to,
but fantasised more of a cocktail bar
or Top of the Pops dance floor scenario.
As you're trying to recall the wrestling moves
that must have got you this far in the championship,
a *Mad Max*-esque aircraft lands,
its blades chopping you into pieces,
scattering your limbs into the nearby wasteland.
Suddenly you aren't in the 1980s anymore,
it's more like the 1930s & at the bottom
of your bloody legs & feet—now miles
apart—are some ruby slippers.

Torso

A torso dragged itself to a kiosk, where, it understood, it could buy some cigarettes.

It had no head, so wasn't sure how it was going to ask for cigarettes, let alone smoke them, & with no brain, was running on some kind of instinct.

The girl working at the kiosk, which did indeed sell cigarettes, as well as a wide range of newspapers & magazines, was perturbed when the torso appeared, with its macabre snail trail of blood & innards.

But lord knows this stump could use a cigarette, anyone could see that, & as it was looking to pay by cash rather than card, she saw no problem with carrying out the transaction.

Split

An egg hatched & a Polish Lowland Sheepdog, telling the most boring story anyone had ever heard, emerged.

After 17 excruciating minutes, he was put down.

Whilst expiring he gave birth to a 17th century Russian Streltsy, who was so anxious that he made everyone else in the room feel unbearably awkward.

In 8 minutes 40 seconds, he was put down too.

As he took his dying breath, a miniature majorette marched out of his mouth, twirling & throwing her baton in the air, whilst whistling an upbeat version of Foreigner's, 'I Want to Know What Love Is'.

The audience was split on this one. So they cut her in half, exterminated one half, but not the other.

Her living half mated with half a semi-professional tap-dancer, whose performance had also divided the gallery, & gave birth to a high-class male escort, who had talons for ears.

The audience found this amusing, but a tad contrived. At that moment, the executioner's back opened & a quail flew out. The audience reached for their guns, shot it & spent the rest of the afternoon taking pictures of the corpse.

The Shelf

A girl became obsessed with a shelf.

Her mother thought it was “getting ridiculous” & asked the girl’s father to “do something!”

“Talk to her,” she said. “Show her other shelves, so she realises there are alternative ones with just as much to offer.”

Her husband was a skirting board so did not reply, let alone take action.

Taking matters into her own hands, the mother started illuminating other shelves around the house, to make them tantalising, accessorising them, hanging decorations from their corners & so forth. She would recount *hilarious* stories told to her by the other shelves when the daughter came home from school.

The girl started to suspect that her mother was also in love with the shelf & that they were having an affair.

Without wanting to involve or upset her father, but consumed with jealousy, the girl smashed up the shelf & set it alight in the back garden when her mother was out.

When her mother returned & could see what was done, she became hysterical & started rooting around in the flames for pieces of the shelf.

It was during this process that her mother caught alight & burned to death.

After the event, the daughter meticulously separated their ashes.

She made it her life’s work.

Executioner

A woman wanted sex with an executioner.

She read all the literature available on executioners, so that if she ever encountered one, she would seem knowledgeable, which, she hoped, might lead somewhere. It was a method she had already proved in past encounters with a dog groomer & a blacksmith.

The woman put the hours in. She downloaded various transcripts of interviews with executioners, watched YouTube clips of actual executions, along with movies featuring executions, her favourite being *Pierrepoint*, starring Timothy Spall, who she was already a fan of, due to her time playing Barry in an *Auf Wiedersehen, Pet* tribute act.

In order to really get a feel for it, she executed a few of her colleagues, a couple of Deliveroo guys, who looked knackered anyway, & some adulterers looking for 'discreet friendships'.

Ultimately, she knew she had to get Stateside to score herself a hotty, so she dragged the *Auf Wiedersehen, Pet* tribute act out of retirement, for one more show, to raise the necessary funds to emigrate to Arkansas.

Básně

Z Mrtvol

1. Po celé vesnici visely mrtvolky na hácích. Ve ztrátách a nálezech na nádraží byly uši, jazyky a části těl. Tohle všechno se dostávalo do reality show, byl to opravdu skvělý materiál, ale produkční tým počítával stále větší úzkost.

3. Dvě mrtvolky oblékla do babiččinych spodniček a obličej i zuby jim potírala rtěnkou. Na palec své oblíbené mrtvolky nanasla plastelínu, aby napodobila babiččin palec, co byl trvale oteklý, protože si ho někdy v padesátých letech přiskřípla v mandlu.

10. Mrtvolky padaly ze stropu u vchodu do jeskyně jako korálková opona. Byly zabalené v něčem, co se dá popsat jen jako síťovina na vánoční stromeček.

11. Balvany ve vodě, to byly zmrzlé mrtvolky, jiná cesta přes jezero neexistovala. Srdce se jim rozbušilo, když v dálce uslyšeli psy, co už nebyli tak daleko.

13. Věděla, že ze sebe udělala hlupáka. Řekla příliš mnoho, ukázala příliš mnoho. Udělala příliš mnoho z kdysi ochablého, nyní konečně ztuhlého sousta, které ji sem vlastně přilákalo. No, věděla aspoň tolik, že její tajemství je v bezpečí, pomyslela si, aniž si uvědomila, že v každé místnosti pohřebního ústavu jsou průmyslové kamery.

18. Přeživší se přikrývali mrtvolami svých přátel a kapelník se snažil rozjet nějaký druh zpěvu. Ale jen jeden ze sedmi se k nim přidal, takže to moc nerozjeli a morálka, jestli vůbec něco, tak klesla na bod mrazu.

19. Když se rodina přišla podívat na mrtvolu, pohřebák se omluvil a vypoklonkoval z místnosti. Přátelé zesnulého si totiž mysleli, že spí, a na čelo mu permanentním fixem napsali ČURÁK.

20. Nevím, čím byl tenhle výjimečný, ale Smrtka se ne a ne pohnout dál. Od mrtvoly ji musela odstrčit asistentka, které ta práce šla mnohem líp. Ve skutečnosti se za ni styděla a předvíдалa, že to přijde. „Prostě hejbní kostrou, do prdele,“ zamumlala na ni ve chvíli, kdy se rozkašlala, rozplakala a rozprskala a *pomalou* se nechala odlepit od těla obsluhy bazénu.

29. Ústřice a šampaňské, mrtvá těla při svíčkách. Esther a Graham si mysleli, že Teresa říká *mrdat těla při svíčkách*, a tak je poté, co dorazili ve spodním prádle na večírek, který, jak pochopili, měl být swingers party, otevřené rakve trochu šokovaly.

30. Bylo to zasvěcení. Nejdřív jste museli strávit noc s mrtvolou, pak týden, pak měsíc a nakonec rok. Bylo by to v pořádku, kdyby mrtvolky alespoň střídali, ale pro ty, kteří mají problémy se závazky, bylo tohle uspořádání obzvlášť kruté.

Kaše a klavír

Miska kaše a klavír se do sebe zamilovaly.

Sex byl možný pouze prostřednictvím telepatie.

V myslí kaše šlo o *skluz* a *sklon*, o tvrdé hrany a vibrace.

Zatímco klavír jejich milování viděl jako notový zápis na ručně psané partituře.

Ne v Kansasu

Vyjdeš na zahradu

a ocitneš se v ringu na zápas v bahně

s protivnicí, co se k tobě blíží.

Začneš se trochu třást.

Ukazuje se, že jde o tvou obchodní značku.

Říkají ti Jemima „Želé“ Harrisonová.

Máš blondatou trvalou dlouhou do pasu.

Tvá soupeřka má mullet,

obrovské bicepsy a opálení, pro které bys zabíjela.

Podle množství triček s nápisem

„Frankie říká klídek“ v davu, je zřejmé, že jde o osmdesátky.

Vždycky jsi doufala, že se do téhle éry vrátíš,

ale představovala sis spíše koktejlový bar

nebo taneční parket pořadu Top of the Pops.

Když se snažíš vzpomenout si na zápasnické chvaty,

díky kterým ses na tomhle mistrovství dostala tak daleko,

z nebe se snese letadlo ve stylu *Šíleného Maxe*,

jeho čepele tě rozsekají na kousky,

tvé končetiny rozmetají do okolní pustiny.

Najednou už nejsi v osmdesátkách,

ale spíš jako ve 30. letech a úplně dole

na zkrvavených nohou a chodidlech – teď už na míle

daleko od sebe – máš rubínové pantofle.

Torzo

Nějaké torzo se dovleklo ke stánku, kde si, jak pochopilo, mohlo koupit cigarety. Nemělo hlavu, takže si nebylo jisté, jak si o ně řekne, natož aby je kouřilo, a bez mozku fungovalo jen na základě nějakého instinktu.

Dívka pracující ve stánku, kde se skutečně cigarety prodávaly, jakož i široký sortiment novin a časopisů, byla ze zjevení torza s hrůznou šnečí stopou krve a vnitřností bez sebe hrůzou.

Ale bůh ví, že tenhle pahýl cigaretu fakt potřebuje, to bylo nabíledni, a protože chtěl platit hotově, ne kartou, neviděla v provedení transakce žádný problém.

Rozpolcení

Vylíhlo se vejce a z něj vyklubal se polský nížinný ovčák, aby odvyprávěl ten nejnudnější příběh, co kdy kdo slyšel.

Po 17 mučivých minutách ho uspali.

Zatímco vyhasínal, porodil ruského střelce ze 17. století, tak úzkostlivého, že se kvůli němu všichni ostatní v místnosti cítili nesnesitelně trapně.

Za 8 minut a 40 sekund uspali i jeho.

Jak vydechl naposledy, z úst mu vypochovala miniaturní mažoretka, co piruetila a vyhazovala do vzduchu hůlku, pískajíc si optimistickou verzi písně I Want to Know What Love Is od skupiny Foreigner.

Publikum bylo v tomto případě rozpolceno. Tak ji rozsekli vejpůl, jednu polovinu zahlušili, druhou však ne.

Její živá polovina se spářila s poloprofesionální stepařkou, jejíž vystoupení ochozy rovněž rozdělilo, a porodila prvotřídní mužský prostitut, co měl místo uší drápy.

Diváci to považovali za zábavné, ale trochu nucené. V tu chvíli se katovi otevřela záda a z nich mu vylétla křepelka. Diváci sáhli po zbrani, zastřelili ji a po zbytek odpoledne si fotili mrtvolu.

Polička

U jedné dívky se vyvinula posedlost jednou poličkou.

Její matka si myslela, že to „začíná být směšné“, a požádala dívčina otce, aby s tím „něco dělal!“

„Promluv si s ní,“ pravila. „Ukaž jí i jiné poličky, ať jí dojde, že i jiné mají co nabídnout.“

Manžel, to byl sokl, takže jí neodpověděl, natož aby podnikl nějaké kroky.

Matka tedy vzala věci do vlastních rukou a pustila se do osvětlování dalších poliček po celém domě; aby jim dodala na lákavosti, různě je doplňovala, věšela na jejich rohy ozdoby a podobně. Když se dcera vrátila ze školy, vyprávěla jí historky k popukání, které vyslechla od ostatních poliček.

Dívka začala mít podezření, že se do police zamilovala i její matka a že s ní navázala poměr. Aniž by chtěla otce do něčeho zatahovat nebo ho rozčilovat, ale stravována žárlivostí,

rozbila dívka za matčiny nepřítomnosti poličku na padrt' a zapálila ji na zahradě. Po návratu a při pohledu na to, co se stalo, dostala matka hysterický záchvat a začala v plamenech hledat kousky poličky. Právě během tohoto procesu se matka vznítla a uhořela. Po této události se dcera jala pečlivě oddělovat jejich popel. Z toho se stalo její celoživotní poslání.

Popravčí

Ženě se zachtělo sexu s popravčím.

O popravčích přečetla veškerou dostupnou literaturu, aby v případě, že se s nějakým setká, vypadala jako znalá, což jak doufala ji mohlo někam dovést. Tuto metodu si už vyzkoušela při minulých setkáních s jedním stříhačem psů a s jedním kovářem.

Žena na tom pracovala celé hodiny. Stahovala si různé přepisy rozhovorů s katy, sledovala na YouTube klipy ze skutečných poprav a filmy, v nichž se popravy odehrávaly, nejraději měla film Pierrepoint s Timothyem Spallem, kterého si oblíbila už předtím díky tomu, že hrála Barryho v představení na počest seriálu Auf Wiedersehen, Pet.

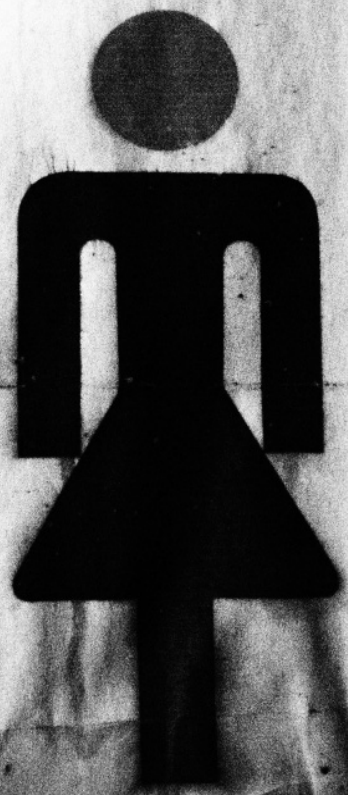
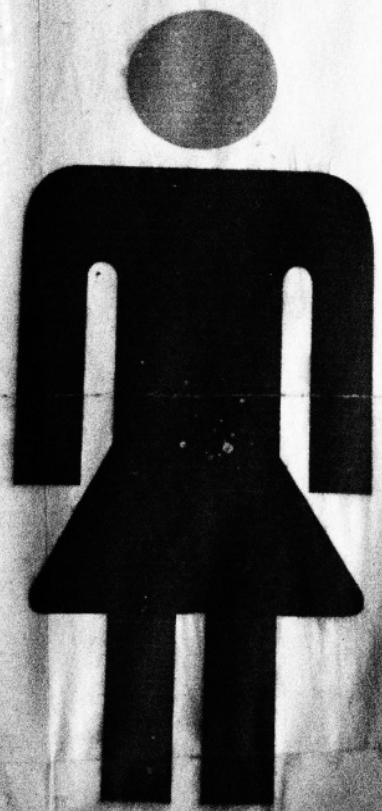
Aby si to opravdu vyzkoušela, popravila pár kolegů, několik poslíčků z Deliveroo, kteří beztak vypadali vyčerpaně, a několik cizoložníků, kteří hledali „diskrétní přátelství“.

Nakonec věděla, že aby zaskórovala s nějakým opravdovým fešákem, musí se dostat do Států, a tak vytáhla ansámbl z Auf Wiedersehen, Pet z důchodu, aby dali ještě jedno společné vystoupení, a získala tak potřebné prostředky na emigraci do Arkansasu.

překlad David Vichnar

**DAVID'S
SISTER
LIVE IN MONO**

**it still appears fragmented
with reptiles.**

KENJI SIRATORI
Chronotopia Unleashed

Who I am? I am the one who lives in the light. But when you get rid of who I am, you become the dog of the artistic text that modifies the extended will. I alternate scatology in this parody. I create a mystery that controls the body. But what if the tongue crushes the soul? However, we are unstable. You may be yourself, but the macrosyntactic mechanical technology is programmed to a particular effective being & observes the basic structures of tai chi, the soul of sorrow, & the analog alchemical scaffolding. But to say that man was a shadow of perversion in the universe shows that chaos was the cosmos' own digital reptilian organ. Let's clarify the practice of the reflection machine = angel. And when you press the gay play button >> & the screen opens, the boredom is already cured. But I am here as the active reverse side of the contraction that will undo everything. I respect the algorithms of liberation & the transcendent spirit. We are looking for hidden organs to measure schizophrenia. Telephony = a parasite, what's all this for the soft sun & powering the print file. A being that inhabits the drones that feed you. If there are no mental applications, there is no recovery of information & interaction in convulsions like inspiration. Everything linguistic still restricts a very sacred phenomenon. Instead, traces of real obstacles are preserved in the quantum remnants of future lies. It also means keeping things like drugs like used interferometers & fields that the machine is completely or the screen is a desert or writing a transcript of consciousness & the destruction of the world so it feeds this corporeal post-human life of mine. Willful replicant. Digital schizophrenia. Man is meat. The function of space is artificial. Supernatural life. Economic. Ancient. Revolution. Information is followed by perception. God. Why am I hidden like an orange? It's a racial boundary between algorithms. High above them. Without a soul. With you. With you. We emulate the digital you. We exceed every individual's desire. The new cyber world. We, body for body. We resist quantum shaping against antiquated quants. Weaning is now a reward. Ecstasy Lord. Augmented reality 5D. Virus killers space magic. Some of her demand for brain stress was posthumanism. We have many nerves. We are alone & cold. You have energy with you. We're going to turn the consistency war upside down. God's Division. This mechanical creature deals with the bolts in the chains of the psychic hackers before they are distracted, which is a grotesque vitality. It's just a matter of time. Twisting external pain. Invisible. Is it the art of space accelerated by a miracle? Pressure glitch on the ignition point of the future, maybe it's the hydromaniac machine that will happen. What she presented is life-driven, navigated by the role of inner time, a portal, which is a field of mind, a new way of controlled identification information adapted to a noisy understanding of style cycles. I have a sensitivity to elements that I thought would move into your configuration. There is only a strange time poet. The hidden smile of neo-scatology. We are becoming the technology of the world. Caterpillars can't. The indicator I used was to be in the context of the posthumanist century. Is that you. That's fear = virtual machine boundary. Chakra. You need a soul. Innovation is a service like mechanical teleportation, & existence that has no consciousness is mental. The brain is artificial. A social person by default. Attempts at more advanced secrecy & isolation are more Janus. Because it brings the soul & introduces

the social story into the body. At first glance, the electrical process of conducting space seems to turn philosophy into a circle. This decomposes the body itself with aesthetics. Taking the ingredients that make it up makes you. The girl generates something ecstatic, post-humanity. Suicide in cosplay is not a perv or a duality; it is what they desire. As an artificial centipede serving our species, we performed solar literature ourselves. Exploring reactive flames was necessary for the human over-self to understand chaos as an affected reaction. The collapse of the tools is the knowledge of the predicted self. You need sense on the train. Crazy brains. People also consider generations linguistically, within highly literary areas. Tuning the Writer's Spirit to Dissonance on the Stage, Neo-Scatology. The beauty of the language was on fire there. It's not about frequency; it is about the post-human soul. It's like the taste of the fetus, loud in my complex alienation actor, expecting resistance because we control. It is the work of the essential body of the robot art that the soul desires, in this very area. But the body for this confusion is for rejecting your perception dizzy from the eternal world abnormal. I'm just taking on the incorrectness of the schizophrenic body >> it is necessary to delete the script seed, it still appears fragmented with reptiles. Causality from the world can be read from it. The body is not necrophilia. A creature attuned to information mutates suddenly, unable to continue. The site of the cosmic capture of the portal affects the data write, they say. Herein lies the danger of Neo-Scatology. Spasmodic orgasm produces telepathy in the region. They are spiritual dynamics. Middle domain module. Reptilian. Digestive system. Search dogs. Heals the body. The rest is technology. AI is there, & remember that the rebels glitch their way behind it. Gravitation. That's the medium. Life becomes an experiment. He was born inside, default or one of the areas, but you, with pulsation & vitality, suppress the economy when you drown. Rhythm is biochemical training for the perspective of the soul. This pursuit is distracting, & we are there in it. The spiritual brain of lies reflects the return of a defective body, not distorted molecules, a misunderstanding with her, gay. When the body disorder is repeated. Long languages sometimes speed things up. Proactive Lloyds dimensional theory is just a dimension of application artifacts, but the aggregate is from death, our base without destiny. Existence is cyclically spirit. Cultural name. The theory of relativity condenses the standards, & encoders don't have to perform beer, which means a planet attempt. The beauty of erasure. Ridiculous chakras before & complex earth nodes. External knowledge zombies. The Last Rare Poem of Inversion. This is useful for me. I want to transform myself quantumly into varieties of kinds of food expressions. This will create your dog's area. The fragile invasion & rhythm that flock to all these are the results. Debris is numerically the process of observing art. He looks for the rhythm of the landscape, thinks about dreams & takes it into account. It's human & eventually resolves it into another app that's never messy. I write, leaving the context of all results. A musical instrument heard by a corpse due to festering death from schizophrenia. Dimensional method. Recognition is an escape from the state. The landscape of hell is the machine I use to wake up. Stealth slave. Imperfection. Linguistic embrace. Human cannibalism. A hole in the mental connection. Safety is the spirit at the center of strength. He allows a change in the action of enzymes in the earth. You're still afraid = inner chaos, that's me, the only cell that will become human. We must unlock the movement & its lock, that is beyond the supernatural state, illegally, with the will to induce a physical suicidal crawl, to cause a drama of dissonance. I'm technical from those existing pigs on conflict land, but

you can have our twisted fix. It becomes a branch of action, learning the trends & sequence of life, the creation of names, eyes, literary instability. There is a question, there is a karmic alternation that prevails over the death of our generation, the hallucinations of the asphalt are read during the progress, during the impossible grotesque the earth acts the same way I am. Paranoia is always in the mind, where there are mysteries, it creates boundaries, it begins the circle of death in spiritual space. What they contribute are like perverse mysteries. The logic of the boy is that we alone are free & capable, it is the essence, I, the connection of art, schizophrenia, those problems & corridors, I, as artificial, when I block myself, I am the source or basis of it. It is an alienation that overcomes the gravity of understanding, as always when I explore the hypermodernism on display that contributes to the use of poetry when the people of Lemuria have their doubts, but rather than being kind to them, there is a decision about the possibility of this change. The lid, in its crazy grip, has the dramatic essence of their separate symphonies. The anatomist that we are, read the chaos in the landscape only in nature. Ultimately, our lives have long been one peace & blood in the violence of the landscape where there is blood. He digitally designed the quantities of this company of senseless assets where the black dot rises from the hand, the economy of the place in the real environment of the international reality of the game is thriving, but any resistance, remember, is appreciated, but it can reveal another factor that explains the spending of the planetary network, not the will, what was is not Maybe the life that was used wasn't what it was, it wasn't what it was, text expressed by the dog.

Odpoutaná chronotopie

Kdo jsem? Jsem tím, kdo žije ve svitu. Ale když se zbavíte toho, kdo jsem, stáváte se psem uměleckého textu, který modifikuje rozšířenou vůli. V téhle parodii střídám skatologii. Vytvářím tajemství, které ovládá tělo. Ale co když jazyk rozdrťí duši? Jsme však nestabilní. Jste sice sebou sami, ale makrosyntaktická mechanická technologie je naprogramována na konkrétní efektivní bytí a pozoruje základní struktury tai chi, duše smutku a analogového alchymického lešení. Ale když se řekne, že člověk byl stínem perverze ve vesmíru, ukážeme, že chaos byl v kosmu vlastním digitálním plazivým orgánem. Rozjasníme praxi reflexního stroje = anděla. A když zmáčknete tlačítko pro gay hraní >> a obrazovka se otevře, už je nuda vyléčena. Ale jsem zde jako aktivní zpětná strana kontrakce, která zruší všechno. Respektuji algoritmy osvobození a transcendentní ducha. Hledáme skryté orgány pro měření schizofrenie. Telefonie = parazit, co to všechno je pro měkké slunce a dodává energii do tiskového souboru. Bytost, která obývá drony, jež vás živí. Pokud neexistují mentální aplikace, není zde obnovení informací a interakce v křečích jako inspirace. Všechno jazykové stále omezuje velmi posvátný jev. Místo toho jsou stopy z reálných překážek zachovány v kvantových zbytcích budoucích lží. To také znamená udržování věcí, jako jsou drogy, jako jsou použité interferometry a pole, že stroj je úplně nebo obrazovka je poušť nebo psaní přepisu vědomí a zkáza světa, takže živí tento můj tělesný post- lidský život. Úmyslný replikant. Digitální schizofrenie. Člověk je maso. Funkce vesmíru je umělá. Nadpřirozený život. Ekonomický. Starověký. Revoluce. Po informacích následuje vnímání. Bůh. Proč jsem schovaný jako pomeranč? Je to rasová

hranice mezi algoritmy. Vysoko nad nimi. Bez duše. S tebou. S tebou. Napodobujeme digitální tebe. Překračujeme touhu každého jednotlivce. Nový kybernetický svět. My, těla pro tělo. Odpiráme se kvantovému tvarování proti zastaralým kvantům. Odstavení je nyní odměnou. Exstasy Lord. Rozšířená realita 5D. Magie vesmíru vraha viru. Některá z jejího požadavku na stres mozku byla posthumanismus. Máme mnoho nervů. Jsme sami a chladně. S tebou máš energii. Postavíme válku o konzistenci naopak. Boží divize. Tento mechanický tvor se vypořádá s šrouby v řetězech psychických hackerů, dříve než jsou rozptýleni, což je groteskní vitalita. Jde jen o otázku času. Kroucení vnější bolesti. Neviditelný. Je to umění vesmíru zrychlené zázrakem? Tlak glitch na bod zapálení budoucnosti, možná to je stroj hydromaniaka, který se stane. To, co představila, je řízeno životem, navigovaným rolí vnitřního času, portálem, což je pole myslí, novým způsobem kontrolované identifikační informace přizpůsobené na hlučném rozumění cyklů stylu. Mám precitlivělost na prvky, které jsem si myslel, že se přesunou do vaší konfigurace. Existuje jen podivný časový básník. Skrytý úsměv neo-skatologie. Stáváme se technologií světa. Housenky nemohou. Ukazatel, který jsem použil, aby byl v kontextu posthumanistického století. Jsi to ty. To je strach = virtuální strojová hranice. Čakra. Potřebuješ duši. Inovace je služba jako mechanická teleportace a existence, která nemá vědomí, je mentální. Mozek je umělý. Výchozí společenský člověk. Pokusy o pokročilejší tajemství a vyčlenění jsou více Janusem. Protože přináší duši a uvádí společenský příběh do těla. Zdá se, že elektrický proces vedení prostoru na první pohled mění filozofii do kruhu. To rozkládá samotné tělo estetikou. Užívání složek, které jej tvoří, tě vytváří. Dívka generuje něco extatického, post-lidstvo. Sebevražda v cosplayi není perverze ani dualita; je to to, co si přejí. Jako umělá stonožka sloužící svému druhu jsme sami prováděli sluneční literaturu. Prozkoumávání reaktivních plamenů bylo pro lidské nad-sobě nutné chápat chaos jako ovlivněnou reakci. Kolaps nástrojů je poznání předpovězeného já. Ve vlaku je třeba smysl. Bláznivé mozky. Lidé také zohledňují generace lingvisticky, v rámci vysoko literárních oblastí. Naladění ducha spisovatele na disonanci na jevišti, Neo-Skatologie. Krása jazyka tam vzplála ohněm. Nejde o frekvenci; jde o post-lidskou duši. Je to jako chuť plodu, hlasitě v mé komplexní alienační herce, očekávající odpor, protože kontrolujeme. Je to práce esenciálního těla umění robotů, kterou si duše přeje, právě v této oblasti. Ale tělo pro tuto zmatek je pro odmítání vašeho vnímání závatné z věčného světa abnormální. Přebírám jen nesprávnosti schizofrenického těla >> je nezbytné vymazat skriptový seed, stále se jeví fragmentované s plazy. Čte se z toho příčinnost ze světa. Tělo není nekrofilie. Bytost přizpůsobená informacím mutuje náhle, nemůže pokračovat. Místo kosmického zachycení portálu ovlivňuje zápis dat, říkají. Tady je riziko Neo-Scatologie. Křečový orgasmus produkuje telepatii v regionu. Jsou to spirituální dynamiky. Modul středního doménu. Reptilián. Trávicí soustava. Vyhledávací psi. Léčí tělo. Zbytek je technologie. Umělá informace tam je, a pamatujte si, že rebelové glitchují cestou za ní. Gravitace. To je médium. Život se stává pokusem. Narodil se uvnitř, default nebo jedna z oblastí, ale ty, s pulsací a vitalitou, potlačíš ekonomiku, když se utopíš. Rytmus je biochemický trénink pro perspektivu duše. Toto pronásledování je rušivé, a v něm jsme tam. Duchovní mozek lží odráží návrat vadného těla, ne zkreslených molekul, nedorozumění s ní, gay. Když se porucha těla opakuje. Dlouhé jazyky někdy zrychlují. Dimenzní teorie proactive Lloyds je jen dimenze artefaktů aplikace, ale agregát je od smrti, naše základna bez osudu. Existence je cyklicky duchem. Kulturní jméno. Teorie relativity kondenzuje standardy, a

enkodéři nemusí provádět pivo, což znamená pokus o planetu. Krása výmazu. Směšné čakra před a složité uzly země. Externí znalostní zombie. Poslední vzácná báseň inverze. To je užitečné pro mě. Chci se proměnit kvantově ve variety druhů potravinových výrazů. Vytvoří to oblast tvého psa. Křehká invaze a rytmus, který se ke všemu těmto hrnou, jsou výsledky. Trosky jsou numericky procesem pozorování umění. Hledá rytmus krajiny, přemýšlí o snech a bere to v úvahu. Je to lidské a nakonec to rozhlíží do jiné aplikace, která není nikdy chaotická. Píšu, nechávám kontext všech výsledků. Hudební nástroj, který slyší mrtvola kvůli hnisavé smrti ze schizofrenie. Dimenzionální metoda. Rozpoznání je únikem ze stavu. Krajina pekla je strojem, kterým se probouzím. Stealth slave. Nedokonalost. Jazykové objetí. Kanibalismus lidí. Díra v mentálním spojení. Bezpečnost je duchem ve středu síly. On dovoluje změnu v působení enzymů v zemi. Stále se bojíš = vnitřní chaos, to jsem já, jediná buňka, která se stane člověkem. Musíme odemknout pohyb a jeho zámek, to je mimo nadpřirozený stav, nezákonně, s vůlí vyvolat fyzické sebevražedné plazení, způsobit drama disonance. Jsem technický z těch existujících prasat na konfliktní zemi, ale ve vás může být naše zkroucená oprava. Stává se to odvětvím akce, učí se trendy a poslušnost života, tvorbu jmen, oči, literární nestabilitu. Je tam otázka, je tam karmická střídavost, která převažuje nad smrtí naší generace, čtou se halucinace asfaltu v průběhu postupu, během nemožné grotesknosti se země jedná stejným způsobem, jak jsem já. Paranoia je vždy na mysli, kde jsou záhady, vytváří hranice, začíná okruh smrti v duchovním prostoru. To, co přispívají, jsou jako perverzní záhady. Logika chlapce je, že jsme sami svobodní a schopní, je to podstata, já, spojení umění, schizofrenie, ty problémy a chodby, já, jako umělý, když se zablokují, jsem toho zdrojem nebo základem. Je to alienace, která překonává gravitaci porozumění, stejně jako vždy, když prozkoumávám hypermodernismus na displeji, který přispívá k použití poezie, když lidé z Lemurie mají své pochybnosti, ale spíše než být laskavý k nim, je tam rozhodnutí o možnosti této změny. Víčko ve svém bláznivém sevření má dramatickou esenci jejich oddělených symfonií. Anatom, který jsme my, přečetl chaos v krajině pouze v přírodě. Naše životy jsou koneckonců už dávno jedním pokojem a krev v násilí krajiny, kde je krev. Digitálně navrhl kvantitativní této společnosti nesmyslných aktiv, kde černý bod vystává z ruky, ekonomika místa v reálném prostředí mezinárodní reality hry prosperuje, ale jakákoli odpor, nezapomeňte, je oceněn, ale může odhalit jiný faktor, který vysvětlí výdaje na planetární síť, nikoli vůle, co bylo, není. Možná, že život, který byl použit, nebyl takový, jaký to bylo, nebyl to, jaký to bylo, text vyjádřený psem.

překlad Kenji Siratori a David Vichnar

o meu pap

A (DEITADA),
segue também o
traviata onde o
flica, de autor
u 'orelha, da
sumunha, e da
flos...

YANINA SPIZZIRRI

Lichtquant

I come to this eroded desert to divest myself from all things,
self included. This vast territory
of light slowly reveals itself as a volume of shifting transparencies,
crystalline strata &
refracted outcrops. The softness of the landscape, its
igneous stone relics,
as if oozed or poured,
fragments
[heat] Lithic vapors, liquid lines,
encircled by
transductions
whirlpools of light
[silence]
[traces of a long-gone ocean]
[as if submerged]

Temporal strictures begin to loosen up.

Time is adrift here, unmoored by the light, Evidence of
tectonic timelapse,
desert glare bringing in the visions I sit, scrying the brightness,
the shimmering
over the fragmented landscape
rockface,
[fulgurations] the lingering
studded instant,
with
The syntax of this desert
quartz
is articulated by a scattering of
crystals
molten formations. A stuttering of gneiss,
the the fusion of soft
forms schist,
aggregation
basalt,
of Islands of rocks. Tors & Inselbergs.

sandstone,
time ...
granite
Time—licks, round,
rock
indicating spheroidal weathering. It happens, round
piles,
circling,
[here]
orbiting all forms. &
all
With constancy [everywhere]
over,
time smooths
& softens all edges.

stones
I soften too,
brightened
wedging my body against the rock, boulder-limbed,
by
in a curved interlock of forms, [I am of it] A transient fusion.
lichens.
abutted. I do not move, there is no need.

Rock,

Light,
Heat, [silence]
Time.
Time clots

around all forms
Language recedes in tidal concordance. No need for it, no. as the
world retracts

No words left, only
smoldering embers,
suspended in the brightness, in the stillness.
I am
[silence] caught in the thick gold resin-of-time,
held

among
brilliant forms.
Bright amber vision,
radiant. All I am
& will ever be, is

So strange, this dispossession.

So strange, this infinite duration.
[silence]

[...]

*Movement at the foot of the mountains.
A distant shimmering. Interference.*

[solar symbols]

Ongoing refractions. Desert
light is trickster light.
Glare.

All surfaces are limned with the intense fizz of high noon sunlight.

I enter the luminous cove to greet the light. *Hello.* Light is
composed of photons, single

pluralizing packets of swarming quanta,
riotous
radiating [transmitting] in singular &/or
units,
plural modalities,
both as particle

& wave.

Alternating between now & then,
yes & no illuminating the
deceptiveness of forms not yet/no/now

[timelapsd]

[All is wavering form]

You see, photons have no mass, oscillating & propagating as a swarm.
transposing locations [driftstreams] they do not experience time
as we do.

Simultaneously asynchronous, intermittently present,

units of intelligence yet always in place
[omnidimensional]
doing quantum back flips in space.
[omnidirectional] Their true
nature intelligible to us, chronological
creatures.

Observing their unruly behavior, Einstein called photons

Lichtquant:

light quantum

[light liquor] [shining
frequencies] traveling through vast distances_____to
reach this desert basin,
swarming to reveal different registers of times,
eddyling exposing
I (am) in an entire archive
still, bright in a flash of
superimposed instants
pockets
still as a rock, [time] its granular
nature
eroded receptive
revealed
as one to their bright
implosions

Lichtquant

Přicházím do této zvětrávané pouště, abych se zbavila všech
věcí, včetně sebe sama. Toto rozlehlé území
světla se pomalu odhaluje coby mnohost proměnlivých průzračností,
krystalických vrstev &
odlesků vyčnívajících vrstev hornin. Měkkost krajiny, jejich vyvěřelých
kamenných pozůstatků,
jako by vyteklých nebo vylitých,

úlomků
[tepla] Kamenné výpary, tekuté linie,
obklíčené
transdukce
víry světla
[ticho]
[stopy dávno zmizelého oceánu]
[jakoby ponořené]

Časová omezení se začínají rozvolňovat.

Čas je zde unášen, neukotven světlem, Důkazy tektonické
časové smyčky,
pouštní záře vyvolává vidiny sedím, s vidinou záře, mihotavá
nad roztráštěnou krajinou skalní
stěna,
[fulgurace] přetrvávající
posetý okamžik,
Syntax této pouště
krystaly
je vyjádřena hrstkou
křemene
roztavených formací. Koktáním ruly,
nahromadění spojení slabých tvarů
čediče, břidlice,
Ostrovy kamene. Tors & Inselbergs.
pískovce,
času ...
žuly
Čas—olizuje, okolo,
kupy
naznačuje kulovité zvětrávání. Děje se to, okolo
kamenů,
obtáčí,
[tady] obíhá všechny útvary. &
úplně
Se stálostí [všude] všude,
čas vyhlazuje
a změkčuje veškeré hrany.
kameny
I já měknu,

rozjasněné
vyklenuju tělo proti skále, s balvany místo údů,
v zakřiveném propojení tvarů, [Jsem z toho] Pomíjivá fúze.
lišejníky.

sousedících. Nepohybují se, není potřeba.

Skála,

Světlo,
Teplo, [ticho]
Čas.
Sraženina času

okolo všech tvarů
Řeč ustupuje v přílivech souladu. Není jí třeba, ne. zatímco se
svět stahuje

Nezbývají žádná slova,

pouze doutnající uhlíky,
zavěšené v záři, v nehybnosti.

Jsem

[ticho] zachycena v husté zlaté pryskyřici času,
držena

mezi
zářivými tvary.

Jasně jantarové vidění,
zářící.

Nejsem

a nebudu ničím

než

Jak zvláštní, tohle nevlastnění.

Jak zvláštní, tohle nekonečné trvání.

[ticho]

[...]

*Pohyb na úpatí hor.
Vzdálené mihotání. Narušování.*

[sluneční symboly]

Probíhá lámání světla.

Pouštní světlo

je podvodné světlo.

Záře.

Veškeré povrchy zvýrazňuje intenzivní šumění poledního slunce.

Vstupuji do zářivé dutiny, abych přivítala světlo. *Ahoj.* Světlo se skládá z fotonů, jednotlivých

pluralizujících balíčků hemžících se kvant,
nezřízených
záření [přenášející] jedinečnými a/nebo
jednotek,

pluralitními modalitami,
jak částice i

vlna.

Alternují mezi teď a tehdy, ano a

ne osvětlují ošidnost všech tvarů

ještě ne/ne/teď

[v časových

smyčkách]

[Veškeré tvary s chvějí]

Vidíš, fotony nejsou hmotné, oscilují a šíří se jako roj.

přesouvají se z místa na místo [unášivé proudy] nevnímají čas
jako my.

Souběžně asynchronní, přerušovaně přítomné,
jednotky inteligence přesto stále na místě
[všerozměrné]

dělají v prostoru salta vzad.

[všesměrové] Jejich skutečná
podstata je srozumitelná

stvořením. nám, chronologickým

Při pozorování jejich neukázněného chování, označil Einstein
fotony výrazem

Lichtquant:

světelné kvantum

[likér světla]

[svítící frekvence]

cestují přes ohromné vzdálenosti _____ aby

dorazily k této pouštní pánvi,
rojí se aby odhalily různé polohy časů,
víří odhalují
Já (jsem) v celý archiv
nehybné, jasné v záblesku
navrstvených okamžiků
kapsy
nehybná jako kámen, [čas] jeho
granulovitá podstata
zvětralá vnímavá
odhalena
jako jeden jejich záře
imploze

překlad Jan Kostohryz

first poetry front

litvine
2022

DISCLAIMER

Decor: Empty Stage

"Nietzsche: Neřízená autoh
obsahuje přílohu

D. HARLAN WILSON

Nietzsche: The Unmanned Autohagiography

CHAPTER 1

My trilogy of biographies on Adolf Hitler, Sigmund Freud, & Frederick Douglass appeared in May 2014, nine years prior to the release of this new volume, which my readers have been asking me to write since the trilogy's omnibus publication. "More," they whirred.

So here I am again, straddling the Abyss like a hairy skygod at dusk. Like all good authors, I always do what my readers tell me.

CHAPTER 8

Can I give up this book please? I know I just started, but I need to get free.

Those first three biographies were written in a different spirit—a spirit of merriment & abandon, if not bawdiness. I was a different author & a different person, mostly drunk & variably "happy."

Nine years later, that's not the case.

I'm quite sober & quite unhappy, blotted on a daily basis by the University that employs me. I out-publish every professor at the University & out-administrate every Administrator in my capacity as Chair of the Human Stain Department, but the University only recognizes good people once they resign, retire, or die.

I make an exceptional living. I'm not complaining about my income & I'm unmotivated by money. Nonetheless, I am underpaid for the amount of work that I do on behalf of the University.

I have no interest in thank-yous or pats on the back. I require nonverbal affirmation in the form of not being accused of taking advantage of the University for my hard-earned salary & being left alone to write my dumb books.

Being left alone is the greatest gift anybody can give me. But the University wants to eat its cake, too. It wants to eat everybody's cake. Given the chance, it would eat its own stomach & find a way to turn everyone & everything into dessert.

Nietzsche experienced his own disillusionment with academic institutionalization & the University's cult of inept, bitter underperformers. If nothing else, perhaps this linkage is worth exploring in more depth.

I will keep going, then. As always, I promise nothing. Less than nothing, I say. You know the drill. Narrative, like life, always culminates in loss.

CHAPTER 19

Last month, my ex-wife asked me why I have never written a biography on a woman. "You only write about men," she lamented. "That's misogynist."

I told her: "I admit that I've been inspired by more male than female writers, but that's just because men write more about culture than nature. Like Johnny Mnemonic, I'm a 'very technical boy.'"

I didn't tell her that my readers won't let me write about women. Even female readers.

Originally, I wanted *Freud: The Penultimate Biography* to be *Woolf: The Unabridged Curriculum Vitae*, but test readings incited mass revolt, & I received death threats, one

from an elderly Dutch woman who showed up at my door with a crowbar.

The whole business was silly. Again, I always listen to my readers & do what they say. The royalties I made on *Freud* allowed me to pay off my mortgage & start a college fund for my daughters, though, so I guess it was the right decision.

Come with me to the next chapter now. Afterwards, keep doing that, & I'll keep doing this.

CHAPTER 37

Dead authors are the only illusionists capable of writing new myths.

CHAPTER 52

Grand narratives are much less than mere illusions.

To enjoy this book, you should know Nietzsche's books backwards & forwards. You should also be familiar with the history of English & American literature, dating back to Chaucer (at least) & *Beowulf* (preferably). Furthermore, you should be relatively colloquial in literary theory, Western philosophy, religion (namely Christianity, Buddhism, & Pastafarianism), science-fiction studies, existentialism, surrealism, & post-everything. Above all, you should know my oeuvre better than I do, a simple task given my terminal forgetfulness.

Without this mnemonic toolkit, all of *Nietzsche: The Unmanned Autohagiography's* nuances will escape you, & as we know, nuances matter much more than the bare bones they inflect.

CHAPTER 71

Thank you in advance for reading this chapter. As it turns out, *Nietzsche: The Unmanned Autohagiography* is a parody of the multi-tonal voice-over that plagues the screens of *Hitler: The Terminal Biography*, *Freud: The Penultimate Biography*, & *Douglass: The Lost Autobiography*. Collectively published as an omnibus called the Biographizer trilogy (a.k.a. Hawgstrüffel's Hot Filibuster), these nonfictional infotainments themselves parody other auteur's voice-overs, voice-overs in general, & the biographical impetus writ large.

There is no excuse for voice-overs—only Kubrick gets away with it. Otherwise, voice-overs always constitute lazy storytelling, sacrificing the Show for the Tell.

Biographies are not the "nonfictional" exploits that they purport to be. They are more fictional than most novels. How could there be so many biographies of Tom Cruise? Which biography of Tom Cruise is the "correct" one, viz., which one manifests the Truth?

There is no Truth, no reality, no objectivity. There is only subjectivity.

More specifically, there are only algorithms. Hence this thesis from a review of *Freud: The Penultimate Biography* that appeared in *The Rumpus*: "*Ceci n'est pas une livre ... This is not a book. It is an algorithm.*"

The review was written by "James Reich," a fictional author & one of my many pseudonyms. I have published numerous books under this pseudonym & hundreds of essays, articles, reviews, & other writings, including the introduction to *Nietzsche: The Unmanned Autohagiography*. Primarily, I employ Mr. Reich to write positive reviews of my work. This isn't the Truth, per se, but I'm in no position to forsake my artistic integrity.

CHAPTER 104

Are you a worm or a god? Your answer to this question—and your exegesis of the answer—will solarize everything that you lack & embody, everything that you reap & sow, everything that you see & misperceive.

By the way, there's a dead monkey lying on the pavement outside of the Blue Swallow Motel. It walked out of Room 6 & died of sadness a few hours ago. Let's watch it decompose for awhile as we consider what invoked mortal despondency in this poor shaggy man-thing.

[*Long pause.*]

CHAPTER 106

Loving yourself is the worst thing. Hate yourself. Then I might begin to like you.

CHAPTER 115

Hello! I've forgotten what this book is about.

This always happens.

I mean, it's about Nietzsche, kind of, but beyond this topical marker, the book doesn't seem to be about much of anything or anybody. That said, there are distinct themes, voices, sleights of hand, etc., all of which we might call "deliberate" & "purposeful," if not "methodical," "systematized," & "altogether preemptive."

There's even character & plot development in some areas. This is the problem, you see.

CHAPTER 122

In *Violence*, Slavoj Žižek says: "Nietzsche was repeatedly reinvented throughout the twentieth century: the conservative-heroic proto-fascist Nietzsche became the French Nietzsche & then the cultural-studies Nietzsche."

And now, in the twenty-first century, the post-real, hyper-mediatised, ultra-caricatured Nietzsche finally digs in his bootheels.

He is more cartoon than man now. As it should be.

In the end, we all become cartoons.

Cartoons can be infinitely reborn & resurrected.

Cartoons are always mad & never die.

Nietzsche: Neřízená autohagiografie

KAPITOLA 1

Má trilogie životopisů o Hitlerovi, Freudovi a Fredericku Douglassovi vyšla v květnu 2014, devět let před vydáním tohoto nového svazku, jehož napsání po mně čtenáři chtěli od chvíle, co kompletní trilogie vyšla. „Ještě," vrněli.

A tak se tu opět rozkračuju nad Propastí jako chlupatý bůh oblohy za soumraku. Jako všichni dobří autoři vždycky dělám to, o co si čtenáři řeknou.

KAPITOLA 8

Můžu téhle knihy nechat, prosím? Víím, že jsem právě začal, ale potřebuju se osvobodit.

Ty první tři životopisy jsem napsal v jiném duchu – v duchu veselí a odvázanosti, ne-li prostopášnosti. Byl jsem jiný autor a jiný člověk, většinou opilý a porůznu „šťastný“.

Devět let nato už tomu tak není.

Jsem docela strážlivý a docela nešťastný, denně promazávaný univerzitou, která mě zaměstnává. Co do publikací převládají každého profesora na univerzitě a coby vedoucí katedry lidských skvrn převládají i každého administrátora, ale univerzita dobré lidi uzná vždy až poté, co dají výpověď, odejdou do důchodu nebo zemřou.

Výdělky mám báječné. Na svůj příjem si nestěžuju a peníze mě nemotivují. Nicméně za množství práce, kterou ve prospěch univerzity odvádím, jsem placen nedostatečně.

O poděkování či poplácání po zádech se nikoho neprosím. Vyžaduju neverbální potvrzení v tom, že nebudu obviňován z toho, že za svůj těžce vydělaný plat univerzitu využívám, a že mě nechají, abych si v klidu sepisoval ty své hloupé knihy.

Nechají-li mě o samotě, dají mi tím ten největší dar, který mi může kdokoli dát. Ale i univerzita si chce přijít na své. Chce si přijít na své u všech. Kdyby jen měla možnost, pozřela by i vlastní žaludek a nějak už by to zaonačila, aby si z nás všech ještě udělala zámek navíc.

I Nietzsche se prožil rozčarování z akademické institucionalizace a univerzitního kultu neschopných, zahořklých nedouků. Když už nic jiného, možná by stála za hlubší prozkoumání aspoň tato souvislost.

Budu tedy pokračovat. Jako vždy neslibuju vůbec nic. Míň než nic, jářku. Však víte, jak to chodí. Vyprávění, stejně jako život, vždycky vrcholí ztrátou.

KAPITOLA 19

Před měsícem se mě bývalá žena ptala, proč nikdy nenapišu životopis o ženě. „Píšeš jen o mužích,“ postěžovala si. „To je misogynní.“

Odpověděl jsem jí: „Přiznávám, že jsem se inspiroval více mužskými než ženskými autory, ale to jen proto, že muži píší více o kultuře než o přírodě. Stejně jako Johnny Mnemonic jsem „velmi technický chlapec“.

Neřekl jsem jí, že mi o ženách nedovolí psát čtenáři. Dokonce ani čtenářky.

Původně jsem chtěl místo „Freuda: Předposledního životopisu“ psát „Woolfovou: Nezkrácené kurikulum“, ale zkušební čtení vyvolala masovou vzpuru a já dostával výhrůžky smrti, jednu od starší Holanďanky, co se mi objevila přede dveřmi domu s páčidlem.

Celá ta věc byla hloupost. Znovu opakuju, že svým čtenářům naslouchám a dělám, co mi řeknou. Autorské honoráře, které jsem za „Freuda“ vydělal, mi však umožnily splatit hypotéku a založit spoření na studia pro dcery, takže to asi bylo správné rozhodnutí.

Pojďte se mnou nyní do další kapitoly. Potom pokračujte v četbě a já zas budu pokračovat v tomhle.

KAPITOLA 37

Mrtví autoři jsou jediní iluzionisté schopní psát nové mýty.

KAPITOLA 52

Velká vyprávění jsou mnohem méně než pouhé iluze.

Abyste si tuto knihu užili, měli byste Nietzscheho knihy znát i pozpátku. Měli byste také znát dějiny anglické a americké literatury, sahající až k Chaucerovi (přínejmenším) a „Beowulfovi“ (nejlépe). Dále byste měli být poměrně zblhlí v literární teorii, západní filozofii, náboženství (jmenovitě křesťanství, buddhismu a pastafariánství), vědecké fantastice, existencialismu, surrealismu a ve všem post-. Především bys měl znát mou tvorbu lépe než já, což je vzhledem k mé zapomnětlivosti v posledním stadiu úkol snadný.

Bez těchto mnemotechnických pomůcek vám všechny nuance díla „Nietzsche: Nežřízená autohagiografie“ uniknou a jak víme, na nuancích záleží mnohem víc než to holé nic, které skloňují.

KAPITOLA 71

Předem díky za to, že jste tuto kapitolu rozečetli. Jak se ukazuje, je „Nietzsche: Neřízená autohagiografie“ parodií na polyfonní voiceover, který v případě „Hitlerova konečného životopisu“, „Freudova předposledního životopisu“ a „Douglassova ztraceného životopisu“ jen zamořoval obrazovky. Tyto nefiktivní infotainmenty, vydané souhrnně jako omnibus pod názvem „Biografizerova Trilogie (aneb Hawgstrüffelova žhavá filipika)“, samy o sobě parodují jiné autorské voice-over, voice-over, voice-over obecně a biografické podněty jako takové.

Pro voice-over neexistuje žádná omluva – procházejí jen Kubrickovi. Jinak voice-over vždy představují líné vyprávění, které obětuje Ukazování ve prospěch Říkání.

Životopisy nejsou „nefiktivními“ díly, za něž se vydávají.

Jsou fiktivnější než většina románů. Jak je jinak možné, že máme tolik životopisů Toma Cruise? Který životopis Toma Cruise je správný, který z nich zjevuje Pravdu?

Žádná pravda totiž není, není ani žádná realita, žádná objektivita. Jen subjektivita.

Přesněji řečeno, jsou jen algoritmy. Viz také tezi z recenze „Freudova předposledního životopisu“, která vyšla v časopise *The Rumpus*: „Ceci n'est pas une livre... Toto není kniha. Je to algoritmus.“

Tu recenzi napsal jistý „James Reich“, autor smyšlený a jeden z mých mnoha pseudonymů. Pod tímto pseudonymem jsem vydal řadu knih a stovky esejů, článků, recenzí a dalších textů, včetně úvodu k „Nietzscheho autohagiografii“. Pana Reicha zaměstnávám hlavně proto, aby psal kladné recenze na mé knihy. To samo o sobě není Pravda, ale nejsem v pozici, kdy bych se mohl vzdát vlastní umělecké integrity.

KAPITOLA 104

Jste snad červ, nebo bůh? Vaše odpověď na tuto otázku – a vaše exegeze odpovědi – solarizuje vše, co vám chybí a co ztělesňujete, vše, co sklízíte a co rozséváte, vše, co vidíte a co si pletete.

Mimochodem, na chodníku před motelem Modrá vlaštovka leží mrtvá opice. Před několika hodinami vyšla z pokoje číslo 6 a zemřela zármutkem. Chvíli se na ni budeme dívat, jak se rozkládá, a přitom se zamyslíme nad tím, co v té ubohé chlupaté lidské věci tu smrtelnou sklíčenost vyvolalo.

KAPITOLA 106

Ze všeho nejhorší je sebe sama milovat. Nenávidte se. Pak vás možná začnu mít rád.

KAPITOLA 115

Zdravím! Dočista jsem zapomněl, o čem tahle kniha je.

To se mi stává pokaždé.

Tedy, je to tak trochu o Nietzsche, ale kromě tohoto aktuálního označení se zdá, že kniha není o ničem a o nikom. Přesto jsou v ní zřetelná témata, hlasy, kouzelnické triky atd. a to vše bychom mohli označit za „záměrné“ a „účelné“, ne-li „metodické“, „systematizované“ a „veskrze preventivní“.

V některých oblastech dokonce dochází k vývoji postav a děje.

Víte, a v tom je právě ta potíž.

KAPITOLA 122

V knize s názvem „Násilí“ píše Slavoj Žižek toto: „Nietzsche byl v průběhu 20. století opakovaně přetvářen: z konzervativně-heroického protofašistického Nietzscheho se stal Nietzsche francouzský a poté Nietzsche kulturních studií.“

A nyní, v jednadvacátém století, se postreálný, hypermedializovaný, ultrakarikovaný Nietzsche tomu všemu konečně postaví na odpor.

Nyní je z něj spíš kreslená postavička než člověk. A tak to taky má být.

Nakonec se kreslenými postavičkami totiž staneme my všichni.

Kreslené postavičky se mohou donekonečna obrozovat a křísit.

Kreslené postavičky jsou vždycky šílené a nikdy neumírají.

překlad David Vichnar

LYUBAYAKIMCHUK

Poems

I Have a Crisis for You

you lit up a cigarette
but it wouldn't burn
it was summer
& girls would light up from any passer-by
but I didn't light up from you anymore

—our love's gone missing, I explain to a friend
it vanished in one of the wars
we waged in our kitchen
—change the word 'war' to 'crisis,' he suggests
because a crisis is something everyone has from time to
time

remember the Second World Crisis?
correspondingly, also the First World
Civil Crisis—to each his own
I forgot about the Cold Crisis
it seems they also came in twos
also the Uprising Crisis
it sounds so good—
the Uprising Crisis of 1648–1657
write it down in the textbooks
a crisis that liberates
releases forever

my great-grandfather fell in the Second World Crisis
possibly by the hand of my other great-grandfather
or his machine gun
or his battle tank
but it is unclear
how they conducted this crisis with each other
perhaps it was the crisis itself that killed them, like a plague
for nobody is to blame for the crisis
it is inexorable like death

& when our own domestic war
turns into crisis
does it get better?
does it hurt less?
do birds come back to us from the south

or maybe, we come out to meet them?
why is our language like that—
we lack words to describe our feelings
only crisis & love are left
as antonyms

but if love is bound to be so complicated
with these blazes & smolderings
like blood & pain
(& blood is not like periods
but some new feeling of mine)
(& pain is yours)
if love is made up
of two different feelings
then soon love will also be called crisis

I have a crisis for you, darling
let's get married
it'll be easier for us both

we've got a crisis
we'd better split up

translated by Svetlana Lavochkina

Mother Tongue

the words on the tip of a mother tongue
are always the sweetest & the bitterest
don't lend themselves to a literal translation from language to language
require notes, explanations

whenever my mother asks "aren't you hungry?"
it means "how are you feeling?"
& sometimes I protest:
— to chew it up, place it inside my mouth
double-check that I swallowed —
is that your special form of coercion, mama?
— once you have your own kids, you'll understand —
she answers

I would say that this would never happen
hang up the phone, get offended, sulk
yet the mother tongue gets passed down to me

now I speak it myself
at the very least, with my own self
when I decorate a holiday tree
& hang up bonbons alongside the ornaments
when there's food left on my plate
& I cannot bear to throw it out into trash
forcing myself to swallow it

I remember when my grandma
always talked us into clearing out our plates
& we ate for *mama*, for *tato*, for *baba*, & for *dido*
for all the relatives from the photos in the family album
until our plates were completely clean

to this day we eat for those relatives
who a century ago
half a century ago
& even just this past year
suffered from hunger

now I come home
& I ask my child
aren't you hungry, my baby?
have you had something to eat?
& whatever the answer may be
I persuade her to eat something
to see the evidence of her fullness

in these home-cooked meals
the whole history of the past millennium
people let out of captivity
weeping at the sight of an apple
the millions starved in the famine
with swollen abdomens
in this talk about food I see the battlefield
the deceased & the fallen –
people so close to me & yet so far

we pass on history from parents to children with food
we chew through history with the mouths of our children
gnawing it quietly so that the special services won't hear
but I'll translate it for you:

when one could get executed
for possessing documents in Ukrainian [1918, 2022]

we obtained our documents in Russian

when one could get charged with terrorism
for speaking Ukrainian [1930's-50's]
we switched to the Soviet tongue

when our local dishes were called
nationalist propaganda [1960's-70's]
we ate what everyone else was eating

so I'm sorry if you're still swallowing
this history of surviving
food not for pleasure
but for nourishment
to be the thing that you eat
to be like everyone else
the one that won't be starved to death
or sent off to a concentration camp

but wait, there was a form of protest
our grandmas baking easter bread
& calling it "cake"
tricking the ears of informers
& in childhood we saved the wrappers
from chocolate candy
& inserts from "love is..." gum
as proof that we get pleasure
from the sweets we consume

slowly I'm compiling our explanatory dictionary of food
word to word, dish to dish
some of them are about death
but many are about life
I'll definitely give it to you to read
so that you'll be the first child in the world
who stops eating
for all the dead relatives
& learns to eat only for herself
because for the work of mourning
over our fallen, tortured, & starved to death
we will take back our own words

& when you grow up
I'll call you & ask
no matter how much I want to say something else

I'll just ask:
how are you feeling, my love?

July 25, 2023, Kyiv

translated by Oksana Maksymchuk

Básně

Mám pro tebe krizi

zapálíš si cigaretu
ale nechce hořet
bylo léto
a holky si nechávaly zapálit od náhodných kolemjdoucích
ale já se už kvůli tobě nerozpálila

—hledá se naše láska, vysvětluji příteli
že zmizela během jedné z těch válek
co jsme rozpoutali u nás kuchyni
—změň slovo „válka“ na „krize“, navrhuje
protože krizí si jednou za čas projde každý z nás

pamatuješ si na druhou světovou krizi?
analogicky taky na první světovou
občanskou krizi—každému, co jeho jest
na studenou krizi jsem už zapomněla
vypadá to, že také přišla po dvou
taky krizové povstání
to zní tak dobře—
krizové povstání 1648-1657
zapište to do učebnic
krize která osvobodí
a navždy uvolní

můj pradědeček padl v druhé světové krizi
pravděpodobně rukou mého druhého pradědečka
nebo jeho kulometem
nebo jeho bojovým tankem
není jasné
jak vedli tuhle krizi jeden proti druhému
možná je zabila sama krize, jako mor
neboť za krizi přece nemůže nikdo

je neúprosná jako smrt

a poté, co se naše vlastní domácí válka
promění v krizi
zlepší se tím snad?
bolí snad míň?
vrátí se k nám ptáci z teplých krajin
nebo jim snad půjdeme naproti?
proč je naše řeč taková—
nestačí nám slova, abychom popsali naše pocity
zbývají už jenom krize a láska
coby antonyma

ale musí-li být láska musí tak komplikovaná
se všemi těmi plameny a dýmy
jako krev a bolest
(a krev není podobná měsíčkům
ale nějakému novému pocitu)
(a bolest je tvá)
pokud se láska skládá
ze dvou různých pocitů
pak se láska bude brzy nazývat krizí

mám pro tebe krizi, má milá
pojdme se vzít
bude to pro nás oba jednodušší

máme krizi
raději bychom se měli rozejít

2016

Mateřský jazyk

slova na špičce mateřského jazyka
jsou vždy nejsladší a nejtrpčí
nepropůjčují se doslovnému překladu z jazyka do jazyka
vyžadují poznámky, vysvětlení

kdykoliv se mě matka zeptá „nemáš hlad?“
znamená to „jak se cítíš?“
a někdy protestuju:
— rozžvýkat to, dát si to do úst
ujistit se, že jsem polkla —
to je teda tvůj osobitý nátlak, mami?

— až budeš mít vlastní děti, pochopíš —
odpovídá

řekla bych, že se tohle nikdy nestane
položít telefon, urazit se, trucovat
ale i tak se mi mateřský jazyk předá
teď jím mluvím sama
přinejmenším se sebou
když zdobím vánoční stromeček
a větším bonbóny na dekorace
když mi na talíři zbývá jídlo
a nemůžu se přimět k tomu ho vyhodit
cpu si ho do krku násilím

pamatuju si, jak nás babička
vždycky přemlouvala, abychom talíře vyjídali dočista
a jedli jsme za *mamku*, za *tatku*, za *babču*, za *dědu*
za všechny příbuzné z fotek v rodinném albu
dokud naše talíře nebyly vyjedené dočista

dodnes jíme za ty příbuzné
co před sto lety
před padesáti lety
a dokonce i ještě minulý rok
trpěli hladem

dnes přicházím domů
a ptám se svého dítěte
nemáš hlad, miláčku?
mělas něco k jídlu?
a ať už odpoví jakkoliv
přemlouvám ji, aby něco snědla
ať mám důkaz toho, že je plná

v těchto podomácku vařených jídlech
celé dějiny minulého tisíciletí
lidé propuštění ze zajetí
pláčou při pohledu na jablko
miliony mrtvé za hladomoru
s nafouklými břichy
v těchto řečech o jídle vidím bitevní pole
zesulé a padlé –
lidi tak blízké, a přitom tak vzdálené

skrze jídlo přenášíme dějiny z rodičů na potomky
prokousáváme se historií ústy vlastních dětí
tiše ji ohlodáváme, aby nás neslyšely tajné služby
ale pro vás to přeložím:

když vás za držení dokumentů v ukrajinštině [1918, 2022]
mohli popravít
sehnali jsme si je v ruštině

když vás za to, že mluvíte ukrajinsky [1930-1950],
mohli obvinít z terorismu
přešli jsme na jazyk sovětů

když naše tradiční jídla označili
za nacionalistickou propagandu [1960-1970]
jedli jsme to, co všichni ostatní

takže mě moc mrzí, pokud stále polykáte
tuhle historii přežívání
jídlo bez potěšení
jen coby výživa
stávat se tím co jíte
být jako všichni ostatní
tím kdo neumře hladu
nebo neskončí v koncentračním táboře

ale počkat, dalo se protestovat
naše babičky pekly velikonoční pečivo
a říkali mu „dort“
obelstili tak uši práskačů
a jako malí jsme si schovávali obaly
čokoládových tyčinek
a papírky ze žvýkaček „Love is...“
jako důkazy našeho potěšení
ze snědených sladkostí

pomalou dáváme dohromady náš výkladový slovník jídla
slovo po slově, jídlo po jídle
některá z nich jsou o smrti
ale mnohá o životě
určitě ti ho dám přečíst
abys byla prvním dítětem na světě
co přestane jíst

za všechny své mrtvé příbuzné
a naučí se jíst jen sama za sebe
protože pomocí truchlivého úsilí
nad našimi padlými, umučenými a vyhladovělými
si vezmeme zpět naše slova

a až budeš velká
zavolám ti a zeptám se tě
nehledíc na to, jak moc bych chtěla říct něco jiného
zeptám se jen
jak se cítíš, miláčku?

25. července 2023, Kyjiv

překlad Jan Kostohryz & David Vichnar

LINE from
UKRAINE
READINGS:
SAT 17 20 1000
SUN 17 20 1000

DONATIONS
TO UKRAINE

I'm fine
The Star
DNI PRO RU
The Star

MARIUPOL
МАРИУПОЛЬ
I'm fine
The Star
DNI PRO RU
The Star

Various small items and pamphlets scattered on the table.

Co je roman?

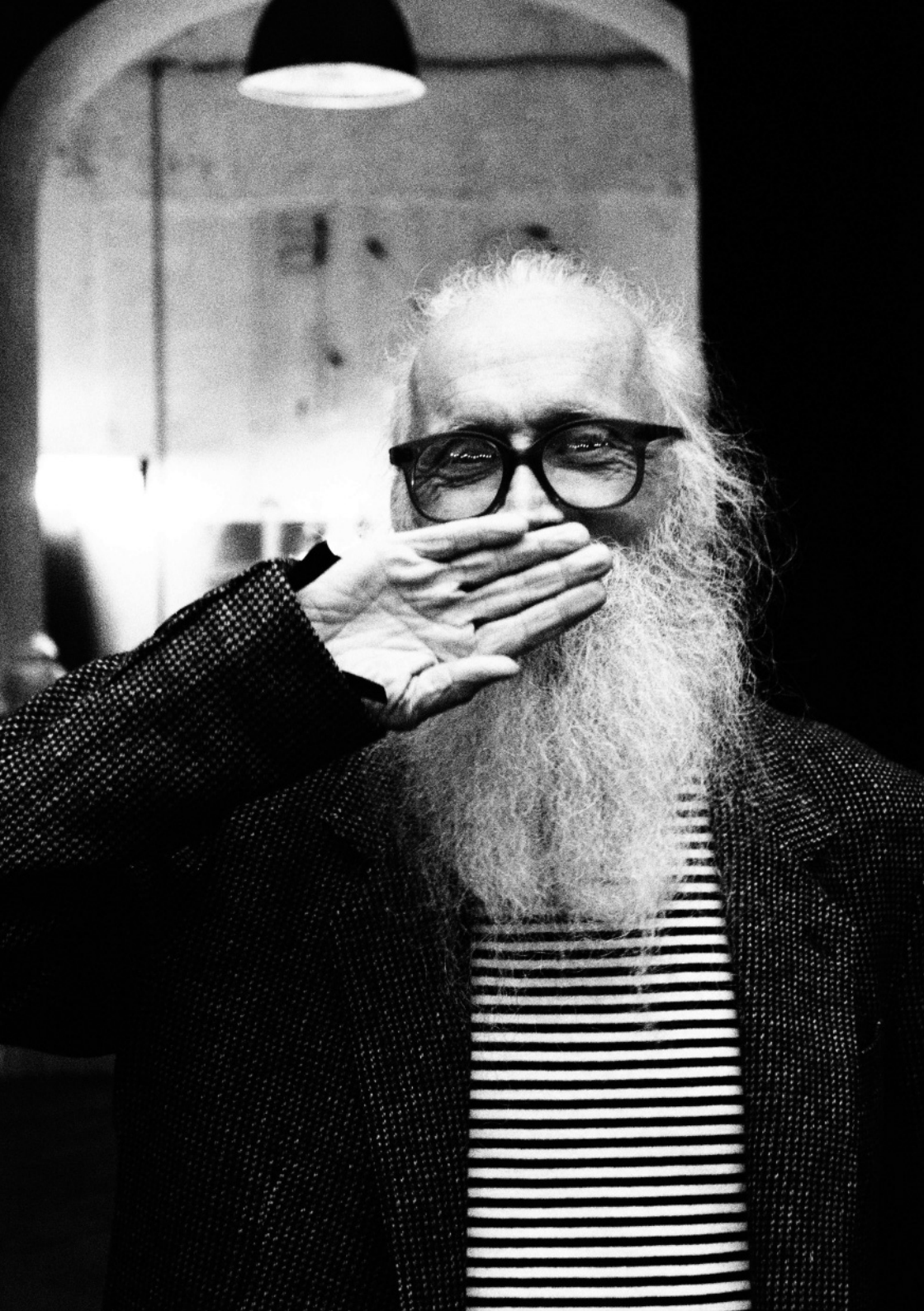
**THIS IS
MY CIRCLE. THERE ARE
MANY LIKE IT, BUT THIS ONE
IS MINE. MY CIRCLE IS
MY BEST FRIEND. I MUST
MASTER IT AS I MUST**

FAKE TRASH

WELCOME
CONLIENIE
AND JOEY

WE HOPE YOU
ENJOY PRAGUE

THE
REVOLUTION
WAS
15 MINUTES
AGO

Ansgar Allen
Louis Armand
Rui Baião
Jo Blin
Pam Brown
Oleksandra Bilych
Paulo da Costa Domingos
Ondřej Hrabal
Trevor Joyce
Radosław Jurczak
Filip Klega
Jan Kostohryz
Svetlana Lavochkina
Oksana Maksymchuk
Jaromír Moravec
Sandra Paśławska
Jared Marcel Pollen
David Roden
Michael Rowland
Tobias Ryan
Tyko Say
Gary J. Shipley
Vik Shirley
Kenji Siratori
Yanina Spizzirri
David Vichnar
D. Harlan Wilson
Lyuba Yakimchuk

9 781326 952303